

העולם הזה

פיצת
קוסטה-ד'יקה
מי הדליף? מדוע?

הסוד

של

וייצמו

JORDACHE

היבואנים והמפיצים אחים נקש בע"מ
סופר ג'ינס

ת"א, יהודה המכבי 57 טלפון 456351
רחובות, רח' הרצל 181, רמת-גן, רח' ד"ר כהן 2
ירושלים, רח' יפו 50 בניין העמודים, בית הכרם ככר דניה
ובחנויות המובחרות

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, מל. 03-232262/3/4. תלדואר 136 • העורך: ראשי: אורי אכנרי • עורך-תכנית: יוסי שנון • רכז מערכת: זלמה פרנקל • עורכי כיתוב: תמי מטוביץ וג'ורא נויבק • צד: מי מערכת: ציון צפירי וענת פרגוסטי • ראש המינהלה: אברהם סימון • מחלקת המודעות: רפי זכרני • הכת"ל: "העולם הזה" בע"מ • הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב • הפצה: "גר" בע"מ

קרא קרי.

בשבוע שעבר הזכרתי במדור זה כי אקראי את השבועון רימון. שקם במיסגרת המאמץ העליון של צמרת מפלגת-העבודה לחסל את העולם הזה.

מאז שקיבלתי לידו את העולם הזה, לפני 32 שנים וחצי, קמו שבועונים רבים, שניסו להתחרות בשבועון זה. תוך חיקוי צורתו, סגנונו ותוכנו. כולם, כמו, מתו ונשכחו. מי זוכר כיום את דבר השבוע לא המוסף השבועי של דבר, אלא השבועון עצמאי. חיי שנה, לגבר (שבועון של רענן לוריא). ועוד?

אך רק שבועון אחד נולד במטרה מפור

שער "רימון" פצצות ונייר משוכח

רשת ובילעדית להביא לחיסולו של העולם הזה. זה היה רימון. הוא קם ביוזמת שרותי הביטחון, שלא היו אז אלא אגף של צמרת מפא"י (הגילגול הקודם של מפלגת העבודה) ועורריו של דוד בן-גוריון, וב ראשם שימעון פרס. משה דיין ואהוד אבי ריאל, הרוחו החיה של המפעל היתה אישיות-מפתח: איסר הראל, הממונה על שרותי-הביטחון, שסיפק את סכומי-העתק שהיו דרושים ליוזמה זו. הכסף נלקח מקרנות סודיות שנועדו לביטחון-ישראל. (כעבור שנים, הודה הראל בכך בפנה מלא). לפני הופעת רימון נעשו נסיונות רבים לחסל את העולם הזה באמצעים פשוטים יותר: שלוש פצצות שהוטמו במערכת ובדפוס שלנו. נסיונות-התנקשות בי שלא הצליח (אך שבו נשברו האצבעות של שתי ידי). הטלת חרס כלכלי על העולם הזה ואף נסיון למנוע בכוח את הפצתו. כשכל זה נכשל, הוחלט להוציא לאור שבועון שישים קץ ל-שבועון המסויים (כפי שבן-גוריון התעקש לקרוא להעולם הזה).

באוגוסט 1956, כשלושה חודשים לפני מלחמת-סיני, הופיע בקיוסקים שבועון חמים מאוד, שנקרא בשם התמים רימון.

לוי אשכול

כתבת השער הקידמ:

בחזרה לחרות?

מי דיווח מקוסטה-ריקה על כוונתו תיו של עזר ויצמן להקים מיפגה חדשה? מי ירוויח מ-ההדפסה? מה רוצה ויצמן? העולם הזה שוחח עימו.

משני צידי המיתר

הנרי קנטרוביץ היה איש-התביעה במישפטים של אברהם סטבסקי וצבי רוזנפלד, שהורשעו ברצח חיים אדור וזרוב. אחיו הצעיר, מכס קנת, מונה השבוע כחבר הוועדה לטיהור שמם. לפני כן שוחח עם העולם הזה.

מוכן ללכת שוב

לכלא!

אמיר תהדר - סטודנט, נשוי טרי וילד-טוב ירושלים, שסירב לשרת בלבנון, מתאר את 35 ימי מאסרו בכלא הצבאי, ואומר: צריך לעשות משהו כדי להפסיק את המילחמה!

כתבת השער האחורי:

יחסים בשירותי הכלא

"הריתי אחרי שקיימתי יחסים עם שמעיה אנג'ל בשירותים של כלא רמלה", מספרת יפה מרדכי, אחת מי שדוש הצעירות שהסי-תכבו בעיסקי הרואין.

אנא שב הביתה

צוות העולם הזה ביקר במחנות הפליטים עין אלי-חילוה ומירמיה והיה עד למחנות אנושיים נה-עים ללב. בין השאר: שיבת עצירים משוחר-רים.

אש

בצמרת

בשעה שרפי שאולי שחה בחו"ל, ויומיים לפני ש-עמדו לחזר חילופי גברי במקום, עדה המועדון התל-אביבי באש.

עוני הוא בעיה

של נשים?

ד"ר ניצה שפירא-ליבאי חושפת את דעותיה הפמיניסטיות, מספרת על עבודתה ועל חיי המישיפחה שלה, ומענת: ה-נשים עצמן צריכות להבין שיש צורך בשינוי!

שבוי בכשפים

הצעיר התימהוני אשר רבו, המודה כמעשי רצח רבים שטרם פוענחו, מכי-תיב דוקריו במישיטרה פסוקי תהילים. דעתו, הוא נפל קורבן לקוסמו-מכשפה.

ניחאום קם אדם

שלמה ארצי - זמר, מלחין, משורר, המרעו שהוא שונא להתראיין ולהצטלם וששיריו מדברים למענו, משוחח עם העולם הזה על כיתו, מישיטת, ת, שיריו ו-לכתי.

ציונים עייפים

גדולי האומה ונציגיו האירגונים הציוניים מרחבי העולם לחמו כי חירוף-נפש על מקומות ישיבה - וכשהתיישבו סוף-סוף ותור הנאומים התחיל - נרדמו כולם.

עסקים ונשים

הנרי זימנד - רווק, עשיר, אדיב ונדב, מוקף תמיד בעסקים, אן טוען שה-קודמים קודמים, לנשים.

ביקור ב-בר-בקר

בית-המישפט ביקש להתרשם כמו עתיו מזירת הפשע, וביקר השבוע במישיטת-הכשר בר-בקר, שם ארע הרצח הכפול של עמנו אריון ועזר כהן.

מדורים קבועים:

56	נמר של נייר	4	תשקיף במדינה
58	זה היה העולם הזה שהיה	5	אתה והשקל הנדון
63	יומן אישי - החיים זה לא ג'ואוה	10	אנשים בזונים
66	שירור - הצליחה של שרה גינור	11	הירוסקופ - יורי אנדרופוב
67	מיכחל שירורי המלוויזיה	16	מיכתבים
67	לילות ישראל - אכזר ושמה כי	18	תשכצופ
68	מחר נחיה קולנוע - סרטיו של הבימאי פטר	23	אנשים בעולם
71	ליינטאל מה הם אומרים - רוני רימון,	24	חשבון עובר ושכ
	שלמה להט, מינה צמח, שמואל להט,	37	רחל המרחקת
72	אנדרו רובין ודוד מרגלית	47	עולם קטן - ארצות-הברית
78	ספורט	48	
		51	

ארנס לארץ

שגריר ישראל בארצות-הברית, משה (מישה) ארנס, הודיע שאם יוקדמו הבחירות הוא ישוב לארץ. ההנחה היא, שאז הוא יוכל לתפוס תפקיד מרכזי בהנהגת הליכוד, ולחזק את הקו הניצי. ארנס היה ממתנגדי הסכם קמפ-דייביד.

פגישה בין

קלוצניק וערפאת?

יתכן שבקרוב תתקיים בתוניס פגישה בין העסקן הציוני פיליפ קלוצניק ובין מנהיג אש"ף יאסר ערפאת. רדיו מונטה-קרלו מסר עליך בשידוריו השבוע.

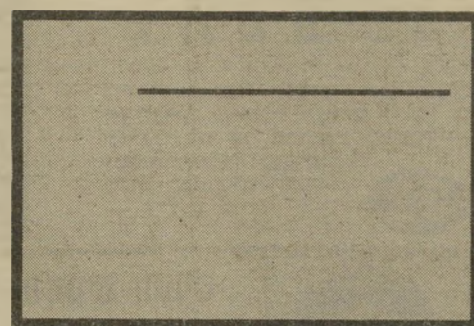
קלוצניק, שהיה נשיא הקונגרס היהודי, פירסם לפני כמה חודשים הצהרה משותפת עם נחום גולדמן ועם פייר מנרסי-פראנס (שנפטרו בינתיים) בזכות הכרה הרדית בין ישראל והפלסטינים.

השוטרים

פרשו מהחקירה

בעת החקירה שניהלה חידתו של ארמנד לוי בפרשת הסורקים, פרשו מהחקירה שניים מקציני-המישטרה שהשתתפו בה.

השניים הם רביפקד אבי טרר, ורביפקד אלי

ביכלר. במישטרה מייחסים את פרישתם לאי-שביעות רצונם מאופן ניהול-החקירה.

שיא בהברחות

מלבנון

סוחרים בשטחים ובעיירות-שדה מוצפים בסחורה מוברחת מלבנון, ומחירי מוצרי-החשמל וכלי-הבית המוברחים הוא בחמישית מהמחיר הרישמי. הסחורה היא בדרך-כלל של חברות בעלות מוניטין, שיש להן סוכנויות שירות בארץ.

מיצפה של

חרות בגליל

בתוך זמן קצר יוקם מיצפה חדש בגליל, בגוש שגב, על טהרת אנשי חרות מצפון הארץ. פעילי מיפלגה בצפון התמרמרו שחבריהם במרכז הארץ זכו ביישוב כוכב יאיר, שנבנה על הקו הירוק ליד כפר-סבא. סגן-שר-החקלאות, מיכאל דקל, הכטיח שאם יתארגנו מאה מיטפחות יוקם מיצפה גם עבורם.

מתנחלים רבים

בפסח

בחג הפסח השנה יהיו מוכנים לכניסה מיידית 1400 דירות בגדה המערבית. באותו חודש יתוספו כ-6000 מתנחלים חדשים להתנחלויות שמעבר לקו הירוק.

בנו של בגין סירב

בנימין-זאב בגין, בנו של ראש-הממשלה, סירב לקבל לידיו את תיק העליה בסוכנות או את ראשות "חרות הצהיר העולמית" בטענה שיש לו ילדים קטנים ושחוא רוצה להקדיש להם את זמנו.

תנועת המושבים

לגדה

במיסגרת ההתנחלויות החדשות הרבות המוקמות בגדה יוקמו שם בקרוב שני מושבים חדשים של תנועת-המושבים.

עיצומים נגד לפיד

ברשת ב' של קול ישראל לא משרדים לאחרונה פירסומת בשעות-הבוקר — זאת במיסגרת עיצומים של עובדי התחנה.

העובדים טוענים, שמנכ"ל רשות-השירות, יוסף לפיד, מקפח את הרדיו לעומת הטלוויזיה. העיצומים האלה גורמים הפסדים כבדים לרשות השידור.

שבועון בלי עורך

ככל הנראה, לא ייבחר עורך חדש לשבועון הליכוד, "יומן השבוע", במקום העיתונאי מאיר עוזיאל, שהפסיק את עבודתו בשבועון וחזר ל"מעריב".

מועמדותו של עיתונאי אחר ממעריב, יאיר קוטלר, ירדה בינתיים מהפרק.

מישרד פירסום

בגליל

מישרד-פירסום ויחסי-ציבור ראשון בצפון הארץ יפתח בקרוב בגליל. המישרד יפתח בשותפות עם מישרד תליאכ"י ליחסי-ציבור.

פריאל

לא מוותר

אשת יחסי-הציבור סיגלית פריאל עומדת להגיש תביעה לבית-הדין של המיפלגה הליברלית, כדי לאלץ את מוסדות המיפלגה לבחור שר שישי. לתביעה אין כל סיכוי להתקבל נגד רעתם של השרים יצחק מודעי ושימחה ארליך, שהחליטו שלא לבחור בשר שישי (תשקיף העולם הזה 2362).

זייגר נגד הקטינים

ח"כ הליברלים יצחק זייגר עומד להגיש לבנסת הצעת חוק, שתמנע מכירת משקאות אלכוהוליים וטבק לקטינים עד לגיל 17. זייגר עלול לעורר עליו את חמתם של רבים מבעלי הפאבים והריסקוטקים, המוכרים משקאות אלכוהוליים.

מנחם ברגר

ייבחר

מועמד חרות לתפקיד נשיא לישבת עורכי-הדין, מנחם ברגר, עשוי לגבור על יריביו, הפרופסור דויד ליבאי. בלישבה מתארגנת קואליציה רחבה נגד בחירת מועמד העבודה.

ידיאו לקיבוצים

ועדת-התרכות של ההסתדרות עומדת לחתום על הסכם עם חברה המשכירה סרטי-ידיאו שיופצו בקיבוצים במקום סרטי-קולנוע.

בשר לבן ואסור

בהרצליה נסגרה חנות בשר אחרי שהוצא נגדה צו-סגירה. שמה של החנות היה "אדום-לבן" וצו-הסגירה הוצא אחרי שהתקבלה הטענה, שמשמיה של החנות ברור כי נמכר בה בשר חזיר.

אריק סיני אושפז

הזמר הישראלי אריק סיני, שעמד להופיע בניו-יורק, חש כאבים בביטנו ונותרה השבוע במעיו. בגלל מחלתו בוטל גם ביקורו בקנדה.

אולם למופעי רוק

קולנוע דן בתליאכ"י יהפוך בקרוב אולם למופע-ירוק, שיהיו בו גם מיסערה ודיסקוטק. מנהל הפרויקט ואחד השותפים הוא איש עיסוקי-השעשועים שוקי וייס.

השחקנית תתחתן

בישראל

השחקנית בלינדה מונטגומרי, המככבת בסרט הפופולארי האיש מאטלנטיס באה לישראל כדי להשתתף בהסרט סרט אחר.

מונטגומרי תנצל את ההזדמנות כדי להינשא בירושלים לחבר שלה.

במדינה

העם

עניין פנימי

האם היתה ישראל מוכנה לקיים יחסים טובים עם הרייך השלישי?

ישראל אינה מתערבת בעניינים הפנימיים של מדינות אחרות, וי היא רוצה לקיים יחסים טובים (כולל מכירת נשק, ייעוץ למימון החשאי ועוד) עם כל מדינה, בלי קשר למימון שלה. כך הודיעו השבוע יצחק שמיר וסגנו הדתי, יהודה בן-מאיר. מי שמתנגד לכך אינו אלא צבוע, אמר.

לפי הגיון זה, צדקו כל המדינות אשר אמרו בשנות ה-30 כי הן מוכנות לקיים יחסים טובים עם גרמניה הנאצית, בלי קשר למימון שלה. השמדת היהודים — שהיו אז גרמניה — לא היתה, אחרי ככלות הכל, אלא עניין פנימי.

ההסתדרות

כסף - עכשיו!

"לכסף אין ריח!"
אמר קיסר רומא,
וגם דסוציאליזם אין.

"לכסף אין ריח!" פסק אספאסיאנוס קיסר, כאשר ציווה על שריו להטיל מס על המחאות של רומא. החברות הכלכליות של ההסתדרות הכללית של העובדים בישראל דוגלות באימרה זו. אידיאולוגיה זאת אידיאולוגיה — אבל כסף זה כסף.

עסקים ברגלי. הדבר התגלה במפתיע, כאשר התברר כי חברי ההסתדרותיות לוקחות חלק פעיל מאוד בהקמת ההתאחדות בגדה המערבית, אשר המפלגה הישראלית שלתת בהסתדרות מייסדתהעברית, דה, שוללת אותן, כביכול, מכל וכל.

בעוד שהמוני החברים של ההסתדרות מפגינים ברחבי הארץ נגד התנהלות אלה, במסיגרת שלום עכשיו ותנועות אחרות, עושים הי מפעלים הקאפיטאליסטיים של הי

ההסתדרות הסוציאליסטית עסקים טובים מאוד בהקמתן.

אם אנחנו לא נבנה, יבנו אחרים, התנצל בטלויזיה ח"כ רפי אדרי, האיש שנועד להיות את תשובתו של שימון פרס לדוד לוי, מנהל שיוך עובדים — חברה שהוקמה בשעתו כדי לעזור לפר עלים לזכות בשיוך זול. מטרה זו נשכחה מזמן.

המוסדות האחרים של ההסתדרות משתפים אף הם פעולה במלוא הי מרץ בהגשמת המדיניות של אריאל שרון בגדה, בניגוד למדיניות המורצת של המערך: פשרה טריטוריאליה ואופציה ירדנית.

פטריוטיות. גילוי חדש זה מוסיף שאלה לשאלות הרבות, המרצחות מזה זמן רב על הגופים המכונים "משק העובדים" לשם מה הוא קיים?

כבעלי מיעוטים, הפכו ראשי ההסתדרות זה מכבר לגדולי הקאפיטאליסטים במדינה. בתור שכאלה, יש להם עניין כלכלי ראשון במעלה באייעולו של שכוהעורבים — מטרה המהווה את בסיס הקיום של האיגוד המיקצועי, שהוא עמודהתווך של ההסתדרות.

סחירה מהותית זו מסבירה את העובדה שההסתדרות העניקה בימיה הטוב ביותר תמיכה פושרת למאבקי-עובדים. לעיתים קרובות יותר נצעה סכין בגב העובדים כי סוכסוכים כאלה, או הופיעה ככוררת או כמתוכנת בינם ובין מעבידיהם.

עתה, עם הפיכת המפעלים ההסתדרותיים לגופים נחלים בשרות הימין הקיצוני, נפל גם הצעף היאחרון בריקוד ההתערלות.

מיעוטים

הטראומה הדרונית

בהרי השוף נוצרת סכנה ביטחונית חדשה — הפיכת הדרונים הישראליים לאויבי-ישראל.

"אין אני צריך להרגיש כאשר היודים של ישראל הורגים את האחים שלי?" שאל הצעיר, השאלה היתה חמורה שיבעתיים.

צ'יק

גיים. הם הושפעו מעמידתם הגאה, היונקת ממסורת של יותר ממאה שנה של לחימה בלתי-פוסקת במאוינים, וגם מטענותיהם נגד ממשלת ישראל, המחמשת את אויביהם. אין להם ספק שכאשר תיסוג ישראל מלבנון, במקום או במאור, ישתמשו הפלנגות בנשק הישראלי כדי לבצע מיבצע של רצח עם כלפי הדרונים, כדי לסלק חשיונות של מאות בשנים.

התוצאה עלולה להיות תהום הרת סכנות ביטחוניות מרחיקות-לכת. אך ראית סכנה זו אינה פותרת את הבעיה. התסבוכות הלבנונית היא כה אימה, עד שגם לבעיה זו אינו נראה שום פתרון.

קיבוצים

דבים בקיבוץ

"בכל אחד מאיתנו

מסתתר בגין קמון,"

פיכם חברי-הקיבוץ

את הדיון עד הסבת.

טבח צברה ושאתילא עורר ויי כוחים להטים בכל הארץ. הוא לא פסח גם על החברה הקיבוצית. על אשר התרחש בקיבוץ אחד סיפר גיסן ברכת, חבר קיבוץ רמות-מנשה של הקיבוץ הארצי (מפ"ם) ב"דף הירוק" של על הי מישור, המביא חומר מן הקיבוצים, ואשר פירסם את הסיפור ללא פירושים.

סיפר ברכת:

הכל החל בבית-המעצר במישור-רת זיכרון-יעקב, בלילה כשכולם ישוב שם...

מאורעות הסבת בבירות עוררו אצלנו תהודה רחבה, אבל כמו ברוב הקיבוצים, חרדה אמיתית ותי חושה שיש לעשות משהו, מהר ועכשיו. התעוררה רק אצל מעטים בקרבנו, אצל אותם שתמיד יבואו לכל הרצאה, הפגנה, או פעילות פוליטית — "העסקנים הפוליטיים", כפי שהם קרואים לשמיה בקיבוץ. מור? עובדה: באותו יום-שבת, שבו נודע דבר הסבת, הוצג סרט בקיבוץ, מסוג הסרטים המושכים קהל רב אל אולסהסרטים שלנו. לאחר דקות אחדות הופסקה ההקרנה ואחד ה"עסקנים" קם בהתרגשות אמיתית, ותוך רעד קל בקולו ביי קש מהקהל לקום על רגליו לדקה דומיה לזכר הנטבחים.

רחש נשמע בקהל, ויכוחים שקיטים עלו מפיות שונות באולם. אחדים סירבו לקום והדומיה עברה. שבנו לשיגרה. אולם באותו שבוע יצאה לה קבוצה קטנה, גם היא מקרב אותה "עסקנה", לצביעת כתובות על הכבישים הראשיים באזור, הגורל לא שפר עימם, וגייס צבאי אלמוני, (המשך בעמוד 6)

ערביים, ודרווי צעיר מתקשה לי השתלב בחברה היהודית כמו כל ערבי אחר. אך עצם העובדה כי הדרונים משרתים בכוחות-הביטחון העניקה להם תחושה של השתייכות. **רצח-עם.** כל זה הועמד במי-בחן חמור במלחמת-הלבנון.

תחילה בא עצם המיפגש עם צייבור דרווי גדול וגא, והמודעה עם הלאומניות הערבית דווקא. הדרר יום הלבנוניים עומדים בראש "החזית הלאומית", שכללה את הכורחות המוסלמים העיקריים ואת אש"ף.

בשבועות האחרונים, כאשר התלקחה שוב המלחמה הישנה-נושית בין המאוינים הדרונים בהרי השוף, לקו הדרונים הישראליים ביטראומה נוספת. האויבים הגדולים של הדרונים הם אנשי הפלנגות, שאינם מסתירים כלל את כוונתם לשחוט את הדרונים כפי ששחטו את הפלסטינים במחנות צברה ושאלילא. הפלנגות משתמשות בנשק ישראלי, הניתן להם בשפע, והן מקיימות מגעים הדוקים עם צה"ל. הדרונים הישראליים, שרבים מהם משרתים בלבנון, מקיימים מגע יומיומי עם הדרונים הלבנוניים.

מפני שהשואל לבש מדים ישראליים ושייך ליחידה מוכתרת: מישור-הגבול.

יתכן כי אל המחיר הכבד ששיי למה ישראל עבור מלחמת-הלבנון בשטחים רבים, יתווסף מחיר חמור נוסף: כריית תהום בין ישראל ויחציבור הדרוני שבה.

יחס מיוחד. בשביל דרוונים ישראליים רבים היה המיפגש עם הדרונים הלבנוניים חוויה טראומית.

מאז קום המדינה, ידעו הדרונים להסתדר בישראל. הם התכחושו לי השתייכותם לעם הערבי, הגדירו את עצמם כאומה נפרדת, וכך גם נרשמו בתעודות-הזהות. הם קיבילו על עצמם חובות מיוחדות, כגון חובת-הגיוס, ותמורתן זכו במעמד מיוחד. השלטונות השתמשו בהם ברצון ככוח-תמך נגד הערבים. מישור-הגבול, הפועל בעיקר נגד ערבים בישראל ובשטחים הכבדשים, מאויש במידה רבה על ידי דרוונים.

אמנם, היחס המיוחד לא התבטא גם ביחס החברתי הכלכלי אל הידרונים. אדמות הכפרים הדרוניים הופקעו כאדמות שאר הכפרים הי

ישראל: קובה הפוכה

גדול של נשק בלתי-משומש. התיאבון גדל. כיום משתרעת המפה הביטחונית של אריאל שרון על פני העולם כולו. החודש הופגן הדבר בצורה מאירה-עיניים. כאשר הטריח שרון את עצמו להונדוראס, מדינת-עימות באמריקה המרכזית, הנמצאת במצב מעשי של מלחמה נגד ניקאראגואה השמאלנית. ואילו יצחק שמיר יצא השבוע לשתי מדינות רודניות אחרות, ארגנטינה ואורוגוואי, אחרי שהבטיח לרודן של זאיר אספקה של נשק וייעוץ באירגון המימסרה הפוליטית שלו.

עם כל המדינות האלה יש לארצות-הברית יחסים מעורפלים. אין וושינגטון רוצה להיות מעורבת יותר מדי עם מדינות שבהן שולטות עריצויות, שהעולם התרבותי כולו מתעב אותן. היא זקוקה לשרותיו של קבלן-מישנה, שיעשה את העבודה השחורה במקומה. הקבלן הזה הוא ישראל.

לפי ידיעות שפורסמו בבריטניה, סיכם שרון בהונדוראס עסקת נשק גדולה, שתמלא תפקיד חשוב בפלישה לניקאראגואה. שרון עומדת שנחתמה עיסקה "גדולה", אך הודה כי מישלחת ישראלית תמשיך לנסות להונדוראס כדי לדבר על עסקות ביטחוניות. ברור כי שום עיסקה גדולה כזאת לא יכלה להתבצע בלי אישור אמריקאי רישמי או בלתי-רישמי. ברור גם כי ארצות-הברית אינה רוצה להיראות בגלוי כספקית-נשק גדולה למדינה העומדת להשתתף בפלישה לשכנותה — מה גם שפלישה זו תעורר ביקורת חמורה ביותר לא רק באירופה המערבית, אלא גם אצל כמה ממדינות אמריקה הלאטינית. כגון מכסיקו וקולומביה. לא מכבר, בעת ביקורו של הנשיא רונאלד רגן בקולומביה, הטיף לו נשיא מדינה זו בפריסה מוסר בעניין זה. ממשלת-ישראל, לעומת זאת, משוחררת מעכבות כאלה, והיא שמחה למכור לכל דורש את הנשק שבידיה — נשק ישראלי ונשק-שולל.

שרון אינו פועל רק לפי האינטרסים האמריקאיים, אלא גם לפי המינוח האמריקאי. לאחרונה יצר מישור-החוף האמריקאי הבחנה רישמית בין מישורים "טוטאליטריים" ומישורים, "אוטוריטטיביים". ההגדרה: הם פרו-סובייטיים, הם טוטאליטריים. אם הם פרו-אמריקאיים, הם "אוטוריטטיביים". בלבד. שרון אמר השבוע כי הונדוראס היא "ליברלית" — בהשוואה למדינות אחרות באזור זה. כך נוצרת באמריקה הלאטינית סימטריה חדשה. מצד אחד: ארצות-הברית, הממשרת את ישראל כדי לעזור להונדוראס, העומדת לקדש מלחמה חשאית נגד ניקאראגואה. בצד השני: בריית-המועצות, הממשרת את קובה כדי לעזור לניקאראגואה נגד שכנותיה.

אריאל שרון היתה סיבה טובה להיות מרוגז, אם כי התאפק מלהראות זאת.

הוא עבר בארצות-הברית, השתתה שם כדי לקבל הזמנה להיפגש עם שרי הממשלה, וזכה בסטירת-לחי מצלצלת. איש לא היה מוכן להיפגש עימו. בושינגטון של דצמבר 1982. השם אריאל שרון מעורר חלחלה.

היתה זאת דוגמה גסה של כפיות-טובה. כי אין אדם בעולם המשרת כיום את האינטרסים האמריקאיים יותר מאשר אריאל שרון. הוא מסמל את הקו של ממשלת-יבין, ההופך את ישראל במהירות לקובה הפוכה.

כשם שקובה היא המשרתת המערבית של הגוש המזרחי, הופכת ישראל המשרתת המזרחית של הגוש המערבי.

קבלן

מישנה

יש דמיון רב בין התפקידים המיועדים לשתי המדינות הקטנות. קובה היא אי בים הקאריבי, והיא מהווה בסיס של ברית המועצות. הצבא הקובאי נחשב ככוח לוחם מעילה, אחרי שהביס את סוכני ארצות-הברית כמה פעמים. כיום שולחים הסובייטים את החיילים הקובאים לכל מקיבת-תורפה שבו אין ברית-המועצות רוצה להיות נוכחת בעצמה.

ישראל היא אי בים הערבי, והיא מהווה בסיס של ארצות-הברית. לצבאה יצא שם בעולם כולו, וכלי-הנשק שלה הוכיחו את עצמם במלחמה. כיום שולחים האמריקאים את ישראל לכל מקום שם יש למלא שליחות צבאית, ושבה אין ארצות-הברית רוצה להיות מעורבת בעצמה. מסיבות שונות.

לפני שנה בדיק שירטט אריאל שרון מפה ביטחונית של ישראל. הוא אמר כי מרחב האינטרסים הביטחוניים של ישראל משתרע מפקיסטאן ותורכיה ועד מרכז אפריקה (העולם הזה 2312). בביקורו בארצות-הברית הגיש לפנטאגון ולמישרד-החוף האמריקאי מפות ותוכניות, שבאו להוכיח כי כוח המחץ של צה"ל יוכל, בעזרת אמריקה, להגיע בשעת-הצורך לכל מקום-תורפה.

אולם בינתיים היתה המלחמה בלבנון, צה"ל השמיד את הטילים הסובייטיים בלבנון והביס את חילה-אוויר הסורי, וגם לקח שלל

(המשך מעמוד 5)

שעבר במקום דאג להסגיר את הקבוצה למיטרתה. הם נעצרו ל-משך הלילה ושחררו בבוקר המחרת.

באותו לילה נתגבשה ההחלטה בליבו של קרלוס, מיוצאי דרום-אמריקה אצלנו... היה לו ברור, שמכאן צריך לצאת משהו. תוך כדי הלילה הארוך על ספסלי המעצר המיטרת, יצאה אל הכתב תוכנית להקים אנדרטה בעקבות המאורעות. הוא גיבש את ההחלטה עם היושבים לצידו על ספסלי המעצר... אושוויץ ואורוגואי. כששב קרלוס הביתה, התגבשה התוכנית במלואה: "אנדרטה לקורבנות הטרור בקרב שני העמים", שתוצב בכניסה למשק. האמן המקומי שלנו הכין אפילו סקיצה לתוכנית, נקב עתה כמות הברזל והבטון הדרושה, ונוסף לכך חשב קרלוס, כיצד גייס תן יהיה למלאה בתוכן אחרי. מדי שנה, לדעתו, יש לערוך טקס לפני האנדרטה ולשתף בו כפר ערבי, ליצור יום של דרישה בין שני העמים.

כמו שאמרנו, כשקרלוס רוצה, אז הוא דוחף, אם צריך, אפילו לבדו. ככה אנו מכירים אותו כבר שנים רבות. מאז הצטרף אלינו עם הגרעין האורוגואי, תפקיד כרכז משק, רכז ועדת-החברה ועוד כהנה וכהנה.

כאן יש להוסיף, כי מצויים בקרבנו רבים מיוצאי השואה, כאלה אשר עברו בנעוריהם את התופת שבמחנות-ההשמדה. הרגישות היא רבה, ישנם בינינו אחדים שאף סבי-לו מטרור ערבי.

דוברים ישנים. ביום שישי, כי שבועיים לאחר הטבח, הופיעה ב"דיהאינפורמציה השבועי" הצעת מיספר חברים להקים אנדרטה ל"קורבנות הטרור" נוסף על כך, הור בא הנושא לדיון לאישור המוכירות. שמועה שעברה מפה לאוזן סיפרה על כאלה, אשר פרצו לחדרי-המזון כירות ודרשו להוריד את הנושא מעל סדר-היום. אחרים נשבעו, כי היה מי שאיים בעויבת הקיבוץ, אם תתקבל ההצעה.

לאחר אותה שיחה עמד המזכיר לפני לחץ לדחות כל דיון בנושא ולהורידו מעל סדר-היום. השמור עות עשו לתן כנפיים ושיחת היום בחדרי-האוכל, במועדון ובמקומות העבודה היתה בנושא האנדרטה. רבים מהירו לשאול אם מקימים אצלנו אנדרטה לפלסטינים. אפילו הצעירים החלו מתווכחים. מישור אמר, שלא הקמנו אנדרטה לאותם שנרצחו בפעולות הטרור הפלסטיני, אז למה דווקא עכשיו?

צעיר אחד מיוצאי התיירות ה"מובחרות בצל"ל הזהיר, שמיד כשיחול בהקמת האנדרטה, הוא ידאג לפרק אותה. חיילת בשירות סדיר, העושה בתפקיד מורה-חיית, לת, אמרה שלששתקום האנדרטה, לא תעז להיכנס לעיריה שבה היא משרתת. היא טענה כי הדבר עלול לעלות לה בבריאותה.

בכל מקום נשמעו שיחות על ה"נושא", שידאגו לדברים אחרים, למה דווקא לאנדרטה? "רסנו אחי דים, היו שפנו לקרלוס להוריד את ההצעה, מתוך כבוד לאלה ביי-נינו, אשר יחושו נפגעים. לאחר כמה ימי סערה, פנה אליו המזכיר וביקש כי יסיר את ההצעה: "למה לעורר את הדוברים?" וכאלה הכל, באמת למה?

לאחר מחשבה ולאחר שה"עסי-קונה" המקומית התיישה לדיון שני על נושא, האנדרטה והשלכר-תיה, נראה לכולם, כי העלאת ה"הצעה בשיחת-קיבוץ, כך שלמעשה תתרכז בוויכוח על רגשות זה או אחר, או הצעה שתוכה ברוב של 4 מול 104 היא חסרת טעם... כשנפרדו הביתה, פלט מיגל, ש"היה שותף לדיון: "בסופו של דבר, הרי אצל כל אחד מאיתנו מסתתר בגין קטן כזה, שמדי פעם מזכיר לנו מי אנחנו."

חזרה לארלזורוב

לעבור שוב על אותו חומר עתיק-יומין, שבו עסק אחיו לפני 50 שנה. זמן לא רב אחרי שהסתיים ה"עירעור במישפט רצח ארלזורוב, מונה מכס קנת כשופט-שלום. בי-גיל 28 היה אחד השופטים הצעירים בארץ. בשלהי שילטון המנדאט ב-דצמבר 1947, מונה כשופט מחוזי

כאשר הסניגור הוראס סמואל חקר אותה ארוכות בנושא זה, עמדה בתוקף על עדותה. הוא זכר את שני הערבים שהיו דומים במיבנה גופם לנאשמים ה"יהודים, ואשר נטען כי הורו ברצח ארלזורוב. אך כאשר הציגום לפני האלמנה לא זזה זו מעדותה הקר-

חשובים. הוא ייצג את ממשלת פלשתינה-א"י באחד המישפטים ה"גדולים ביותר בעניין קרקעות ה"שולטן התורכי. המישפט התנהל גם בארץ וגם בתורכיה, וקנטרר-ביץ הופיע בשני המקומות. במיסי-גרת תפקידו הופיע גם במישפט רצח ארלזורוב, והיה היהודי ה-

תמונה היסטורית: הנרי קנטרוביץ (באמצע) עם משפחתו וצוותו. משמאל: משה שרת, השופט משה זמורה וציפורה שרת. מימין: קנטרוביץ, אשתו. תמונה זו צולמה כנראה אחרי תפילה חגיגית.

בת-לאביב. מאז כיהן בבית-המשפט זה, ובשנים האחרונות לכהונתו ש"מס כנשיא בית-המשפט המחוזי. במלאת לו 70 שנה פרש לגימל-אות.

אחיו הבכור, הנרי, דבק בממ"שלת המנדאט. אחרי הקמת מדינת-ישראל עבר יחד עם שרידי הממ"שלה האנגלית לקפריסין, בתפקיד האחראי לפירוק ממשלת-המנדאט.

דמת, שהרשיעה את סטבסקי ורונר-בלט. השיפטים, שני האנגלים ו"הערבי, קיבלו את עדותה ועדותו של מפקח המיטרת האנגלי רייס שחקר בפרשה, והרשיעו את השניים. רק השיפט היהודי מואיס ואילור, בדעת מיעוט, זיכה את הנאשמים. גם את העירעור לבית-המשפט העליון זכר השופט קנת. מכיוון ש"זה היווה תקדים מישפטי. הנאש-

יחיד שהופיע במישפט זה מטעם התביעה.

הרשעה בדעת רוב

האח מכס קנת, היה אז איש להגנת כי התעניין מאוד במישפט.

שני דורות אחרי שהנרי קנטרוביץ הופיע כתובע

במישפט נגד החשודים ברצח ארלזורוב, מונה

אחיו כחבר הוועדה המלכתית לחקירת הרצח

שנים אחדות עסק בסילוק חובות המימשל, תשלום פנסיות וסיומם של עניינים אחרים. או פרש לגימל-אות ונסע להתגורר באנגליה. הוא נפטר לפני ארבע שנים. אשתו ש"מחה, מתגוררת בירושלים. השבוע חזרה מישפחת קנת לע"סוק במישפט רצח ארלזורוב מ"ח-אירנה אלון" דש.

מים וזכו שם. מכיוון שלא היה סיוע מספיק לעדותה של האלמנה, לאדם זהיר ומישפטן מנוסה, לא הביע השופט קנת גם אז, לפני ש"לש שנים, כל דיעה על המישפט. הוא לא סיפר מה היתה דעתו ה"אישית על אשמתם או חפותם של השניים. אך מעניין מה עובר ב"ליבו של שופט העומד בימים אלה

שהיה חשוב מבחינה פוליטית ו"חברתית, ואף יצר תקדים מישפטי. את זיכרונותיו מאותו מישפט ה"עלה השופט קנת לפני העולם הזה לפני כשלוש שנים. הוא זכר ב"עיקר את עדותה של סימה ארלור-זורוב. כיצד זיהתה את סטבסקי על פי פסי מעילו, שאותם ראתה בחשיכה. הוא התרשם מכך שגם

יהודי הבכיר ביותר בממשלת-ה"מנדאט. הוא היה מישפטן מעולה שהתמחה בענייני קרקעות וחברות, וכתב כמה ספרי-מישפט. בין תפי-קידיו היו תפקיד האפוטרופוס ה"כללי, רשם החברות והפנסטים, ה"מפקד הרישמי ולבסוף פרקליט-המדינה. הוא הופיע במישפטים רבים ו"

השופט מכס קנת למי דמו הערבים?

כאשר יצא השופט מכס קנת לגימלאות, לפני כשלוש שנים, היתה פרשת רצח ארלזורוב פ"ייה מישפטית פיקנטית אבל כמעט נשכחה. השבוע מונה השופט קנת כחבר בוועדת-החקירה שהוקמה כדי לטהר את שמם של אברהם סטבסקי וצבי רונטל, אשר נאש"מו אז ברצח ארלזורוב.

בראיון, שהעניק השופט להעולם הזה, כאשר יצא לגימלאות, הקדיש מקום נכבד לזיכרונותיו מהמישפט המסעיר. למרות שהוא עצמו לא הופיע במישפט, היה לו קשר מיש-פחתי לפרשה. אחיו הבכור, הנרי קנטרוביץ, היה עוזרו של מוסה אל-עלמי, מי שהיה התובע במי"פט של סטבסקי ורונטל.

בזאת השלימה ההיסטוריה מעגל תענועים משלה. האח הבכור עזר לתביעה, וניסה להביא להרשעתם של השניים. האח האחר ינסה, אחר רי 50 שנה, לטהר את שמם, למרות שזוכו כבר בתיק-הרצח.

מישפחת קנטרוביץ, שאחדים מ"בניה החליפו את שמם לקנת, היא משפחה מרובת מישפטים. הותיק מכולם היה האח הנרי, שנולד ב"שנת 1900 בארץ. יחד עם הוריו היגר בילדותו בגלל רדיפות התור-כים לאנגליה, ושם למד מישפטים. כאשר חזרה המישפחה אחרי ניצ"חון האנגלים לפלשתינה-א"י, מונה הנרי כמושל נפת-חברון. שם פגש בביתו של הרב הראשי של העיר, שמוה מני, ונשא אותה לאשה. הנרי עשה חיל, והיה לפקיד ה-

זה נראה כמו עוד הדלפה תמימה - אך זה היה מעשה חבלה מחונם

וייצמן: את זה אני לא אגלה. רשימת התפוצה של דו"חות כי אלה, ששולחים שגרירים, היא רח"ב למדי, אולי דווקא בגלל אותם עניינים שאינם קשורים בתוכניות תיו הפוליטיות הפנים-ישראליות של עזר וייצמן, ושעליהם דובר בשיחתו עם הנשיא הקוסטה-ריקאי, העתקים של הדו"ח נשלחים, והם מגיעים גם אל משרד הביטחון ואל משרד ראש-הממשלה. מאחד משלושת המשרדים יציאה ההדלפה המכוונת. היא נועדה לסכל כל אפשרות שווייצמן יחזור לתנועת החרות.

היא נועדה לומר לעסקנים הקטנים המהווים את הגוף הבוחר בי מרכז תנועת החרות: בשעת ש-אנחנו, שריהחוק או שריהביטחון, עסוקים בהגנת המדינה ובדאגה לי כיודא ולמשך שילטונו, עסוק

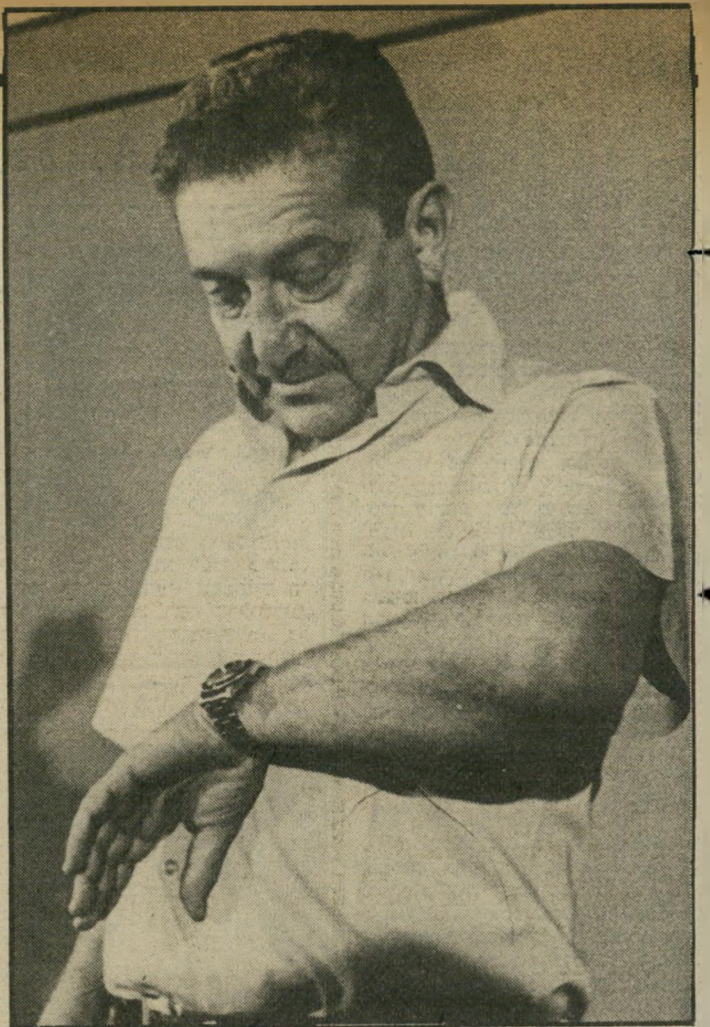
אני יורה כשאני רוצה לירות, ולא כשמישהו אחר רוצה שאני אירה. גם היריה הזאת מקוסטה-ריקה לא היתה שלי. לא אני הדלפתי, אלא מישהו שצילצל אל מר שימעון שיפר מהרדיו.

העולם הזה: יש לך השערות איך זה דלף? מי במשרד-החוק היה מעוניין בזה?

וייצמן: אני בכלל לא בטוח שזה היה ממשרד-החוק. זה מיברק שהלך מהשגריר בקוסטה-ריקה לי הרבה אנשים, לא רק למשרד-החוק. כשאני חורתי משם, הרמתי טלפון לחנן בראון (המישנה למנכ"ל משרד-החוק) כדי לדווח לו. והוא אמר לי: לא צריך, הדו"ח נמצא לפני. כמו שזה היה לפני זה היה לפני עוד אנשים. אתה בוודאי יודע שיש רשימת תפוצה לדו"ח כזה, אני לא בטוח שההדל-

תמורים ביחס לאריאל שרון ול-יצחק שמיר.

אף יותר ממה שמתרחש מחוץ לתנועת החרות, מדאיג את שרון ואת שמיר מה שקורה בתוכה. הם יודעים היטב שהם לא יוכלו לטעון עזר וייצמן. לעזר וייצמן יש עדיין תומכים רבים מאוד בתינועת החרות, המחכים רק לשעת הכושר, כדי להביאו בחזרה ולכ-פות אותו על בגין. די להזכיר את סגן-ראש-הממשלה דוד לוי, את אשר יעקב מרדור, את שר-התיק שרת מרדכי ציפורי, את סגן-שר-האוצר חיים קופמן, את הח"כים מיכה רייסר ומאיר שיטרי. תומכיו של עזר וייצמן נמצאים בכל ה-מחנות בתנועת החרות. לא נעלמה מעיניהם של שרון ושמיר גם העובדה שווייצמן עצמו לא עשה עד כה שום מהלך שי-

לחסום את

וייצמן בהקמת מיפלגה חדשה הע-לולה להוריד את הליכוד מן ה-שילטון.

בדרכי שרון ודיין?

אך המדליף המסתורי וגם אחרים במערכת הפוליטית אי-נם חוששים יותר מדי מכוונותיו של וייצמן להקים מיפלגת-מרכז ברא-שותו. למיפלגה כזאת יש סיכויים (המשך בעמוד 8)

פה הזאת באה ממשרד-החוק. **העולם הזה:** מדוע הזמנת את השגריר לשיחה? לא חשבת שזה צפוי, הדלפה כזאת?

וייצמן: אני בא למדינה זרה, אמנם בתור אורח, אבל גם בתור שר-לשעבר. מזמין אותי הנשיא, או הזמנתי את השגריר. אחרת, מי יודע מה היו חושבים על מה ש-דיברתי איתו שם.

העולם הזה: על מה עוד די-ברתם?

הדרך לחרות

סום את דרכו בחזרה. וייצמן, ה-ידוע בציבור כיונה, לא אמר מי-לה וחצי מילה נגד מילחמת-הלב-גון. הוא לא אמר דבר אפילו נגד הטבח הנתעב בצברה ובשאתילא.

וייצמן יודע שהמילחמה בי-לבנון היא סופולארית בקרב העס-קנים של חרות. הוא יודע גם ש-עסקנים אלה, המהווים את הגוף הבוחר בתנועת החרות, אינם מ-יחסים בחומרה רבה מדי לאח-ירות הישראלית לטבח בצברה וב-שאתילא. וייצמן אינו מוכן לסגור את הגשרים בדרך לחרות.

הדרך הזאת עשויה להחזיר אותו לעמדות-יכוה ולשילטון מהר יותר ולחוק יותר מכל דרך אחרת. ועזר וייצמן הוא איש בעל שאיפות פו-ליטיות, גם כשהוא יושב בקיסריה ומנהל חברה תעשייתית או סוכ-נות ליבוא רכב. אם המפד"ל תלחץ, ותמ"י תלחץ, ההליברלים ילחצו, לא תהיה לבגין ברירה. הוא יצטרך

פירטי השיחה, שהועברו בדו"ח לירושלים, היו גנוזים במשך כמה שבועות. ואז, לפתע, ביום השישי השבוע, הם מצאו את דרכם אל כתב-הידיו שימעון שיפר.

מדוע הודלפה כוונתו של וייצמן להקים מיפלגה חדשה דווקא עכ-שיו? מה השתנה במהלך השבועות שחלפו בינתיים?

התשובה היא בת שתי מילים: ועדת-החקירה.

למרות השאננות שמפגינים שר-הביטחון אריאל שרון ושר-החוק יצחק שמיר, הם חוששים מאוד מ-תוצאות החקירה של הטבח בצברה ובשאתילא. לפני כמה שבועות, קודם שנשלחו המכתבים לרשי-מת ה-9, נראו הדברים אחרת. אז הם לא העלו על-דעתם שיוסקו מסקנות נגד הדרך המדיני. היום ברור לשרון ולשמיר שהם נמצ-אים על הכוונת.

על-פני השטח זה נראה כי הדלפה שאיש אינו יכול ל-הרוויח ממנה יותר מדי, ואיש גם לא יפסיד. יום או יומיים של כות-רות בעיתונים, ותרילא. השמועות על כוונותיו של עזר וייצמן להקים מיפלגת מרכז כבר מתרוצצות זמן רב. ואם הוא תור על הצהרת ה-כוונות באוזני הנשיא של קוסטה-ריקה הרחוקה — אז מה?

אך העיתוי של ההדלפה, מקורה, והתנהגותו של עזר וייצמן בחור-שים האחרונים, מצביעים על הכוונה האמיתית של המדליף.

מישהו ביקש לחסום את דרכו של וייצמן בחזרה לתנועת החרות.

מה

השתנה?

לפני כמה שבועות — לא את-מול, ולא לפני שבוע — היה

עזר וייצמן לא החליט להקים מיפלגה חדשה

כי הוא מחכה עדיין להזמנה לחזור לליכוד

לקרוא לווייצמן, להתייצב לצידו בראש רשימת הליכוד.

מי

הדליף?

על-פני השטח, נראה, כאילו חייבת היתה ההדלפה לבוא מ-משרד-החוק. למעשה, אין זה כך. בשיחה שקיים השבוע עזר וייצמן עם העולם הזה הוא לא התעלם מן האפשרויות שהועלו כאן.

העולם הזה: מדוע לא הגבת על המילחמה בלבנון? על הטבח בצברה ובשאתילא?

וייצמן: תשמע, כל החיים שלי

הם מנסים לעורר דעת-קהל נגד ועדת-החקירה. הם מנסים לומר ש-עסקים כרגיל ועורכים מסעות תכופים לחו"ל, כדי לאסוף כותרות ולחזק את מעמדם. אבל כל זה רק מוכיח עד כמה הם חוששים. שרון ושמיר זוכרים יפה מה אירע בי-עקבות פירסום מסקנות ועדת-אג-רנט. למרות שאותה ועדה טיהרה את הדרך המדיני. דעת-הקהל טי-אטאה את דיין ואת גולדה מאיר מן השילטון. דעת-הקהל — להב-דיל מציבור הבוחרים — עלולה לטאטא גם אותם. שותפי תנועת החרות בליכוד ובקואליציה לא יו-כלו לעמוד נגד דעת-הקהל הזאת. אם תגיע ועדת-החקירה למימצאים

עזר וייצמן בושינגטון. הוא סיפר שהוא פגש שם ידיד, שהזמין אותו לביקור פרטי בקוסטה-ריקה. המ-דינה הדמוקרטית היחידה במרכז אמריקה. למרות שהביקור היה פו-טי, הודיע עליו וייצמן לשגריר הישראלי באותה מדינה. השגריר, דויד תורג'מן, המתין לוייצמן בי-נמל-התעופה של הבירה, וככל הנ-ה-אם גם הודיע על ביקורו של ה-שר-לשעבר לנשיא קוסטה ריקה, מונחאס. השגריר היה בעבר ה-יועץ לענייני המיזרח-התיכון בי-שגרירות הישראלית בושינגטון, והוא מכר ותיק של וייצמן. האורח הפרטי הזמין את השגריר לשיחה עם הנשיא.

לקום מהכיסא או להישאר יושב?

תקרית בקינאסה

לפאריס. היא המשיכה במיקצוע העיתונאות, ובין השאר היא נציגת מעריב באירופה וביבשת השחורה. גולן היא עיתונאית שאינה מסתפרת בדיווח. ביתה בפאריס הוא בית ועד לגולים אפריקאיים. לאנשי שמאל רבים מהעולם השלישי, ור שם הם נפגשים בפוליטיקאים אירופיים.

למסעה עם שר-החץ הישראלי בזאיר באה גולן מצוידת בדו"ח האחרון של אמנסטי, החושף עובדות מדהימות ומזעזעות על מיש-טרו הרצחני של מובוטו. היחיד מבין הישראלים, מלבד גולן, שי ידע משהו על זאיר, הוא יואב קרני בן 26, שהיה עורך חדשות החץ בגליציה, עבד תקופה מסוימת במעריב, ואחר-כך עבר לידיעות אחרונות. שם הוא משמש ככתב של חדשות-החץ.

מערכת

הסתה?

החששות של משרד-החץ מחד, והתעקשותם של קרני וגולן לעשות את עבודתם מאידך, הביאה לתקרית שאירעה שעות ספורות אחרי שהגיעה המיכלית לקינאסה. אנשי-העסקים אכלו ארוחת-צהריים במסעדה שבה ארוץ לאיש עולה מאת דולר — מחיר שיבעה חודשי עבודה של אורח זאירי. העיתונאים ואנשי משרד החץ התאספו בביתו של השגריר, מיכאל מיכאל, שהיה זה שהקים את השגרירות הישראלית בדרום-אפריקה הגזענית.

היה זה דווקא איש קול ישראל, שמעון שיפר, ששאל אם ישראל לא צריכה להביא בחשבון את אור-פי המישטר בזאיר, כאשר היא מטפחת יחסים עימה. אנשי משרד החץ ראו בכך הצלחה למערכת ההסתה ראו גולן וקרני, השגריר ושר-החץ התחמקו מתשובה לי שאלה. השגריר התחיל לספר על רשמי משהותו בת ארבעת החודשים שם, בואיר, הוא אמר שגם לו היה רושם שלילי לפני שהוא הגיע למדינה. אבל הרושם השתנה, ועתה הוא מעריך מאוד את העובדה ש-מובוטו הצליח להביא לאחדות לאומית, ותושבי זאיר מרוצים ממישטר.

קרני שאל כיצד יודע השגריר, אחרי ארבעה חודשים, מה חושבים 30 מיליון זואיריים. השגריר עמד על כך שיש רק 27 מיליון זאירים, אך היה מוכן, לבסוף, להודות ש-הוא יודע רק מה חושבים תושבי הבירה, קינאסה. שלושה מיליון וחצי במספר.

עכשיו התערבה תמר גולן, וביקשה כי השגריר יסביר מהי מהות היחסים בין זאיר וישראל. סגן מנהל מחלקת אפריקה במשרד החץ, גדי גולן, אמר לה שאם

עיתונאי קרני ידע משהו

עיתונאית גולן ידעה הרבה

אחרי שבעלה נספה באתר יופיה, היא היתה במשך תקופה ארוכה בקינאסה בירת זאיר, שם לימדה באוניברסיטה. לגולן היתה אז פרשת אהבה סוערת עם השגריר הניגרי בקינאסה.

השגריר היה מנהיג של אחד ה-שבטים החשובים והגדולים שבצפון-נה של ניגריה. הוא היה מוסלמי, והשילטון בניגריה התייחס לפרשת

ההתחיל כבר במסוט, ש-הוליד את המישלחת הענקית של משרד-החץ הישראלי ואורחיו בדרך אל קינאסה, בירתו של הרוזן מובוטו ססה-טקו. שליטה של זאיר, עיתונאית לבושה לבן ובעלת שיער אדמוני להט, העיתונאי צעיר בעל רעמת שיער ארוכה, עסקו במה שאנשי משרד-החץ ראו כהסתה: הם סיפרו לחבריהם כמה עובדות על זאיר ועל טיב המישטר שהנהיג שם מובוטו. החשש של אנשי משרד-החץ ואורחיהם, אנשי-העסקים, היה מובן, בהתחשב במה שהם ידעו על זאיר, שריהוט דלי-ההישגים, יצחק שמיר, רואה ביחסים המתפתחים בין ישראל וזאיר פריצת דרך. היסטורית" ליבשת השחורה. אנשי-העסקים רצו לקשור עסקות ולהרוויח כסף. הם חששו שהעיתונאים ממערב תמר גולן, והעיתונאי איש ידיעות אחרונות, יואב קרני, יקלקלו להם את ההצגה. הם ירעילו את נפשו תיהם של העיתונאים שהתלוו ל-מישלחת. העיתונאים ישאלו שאלות לא-נעימות, מובוטו יתרגז, והמאמצים הרבים שהושקעו באירגון ה-ביקור יירדו לטימיון.

אך התששות היו מיתרים. כל ה-עיתונאים הזרים הוטסו על חש-בון מובוטו. העיתונאים הישראליים, מלבד גולן וקרני, היו שיממוץ שיפר מקול ישראל, עוז פרנקל מ-גליציה, ירון גונן מהסלובייה, אראל גינאי, שהוא עיתונאי של ידיעות אחרונות אך ייצג את ה-עיתון הצרפתי פראנס-סואר. זאיר כיסתה את הוצאות השתות של כור-לם במלון אינטרקונטיננטל המפואר אך שבקינאסה הכירה בין אנשי העסקים היו נציגים של חברת העובדים, של כור-סור, של תהיל ושל המיליארדר שאול אייזנברג. בהיבמיה שהעיתונאים — מלבד גולן וקרני — לא גרמו לתקרית, כך גם אנשי-העסקים לא עשו עסי-קם רבים.

מכירה

היטב

את העסקים העיקריים עשה מובוטו עם הנספח הצבאי של המישלחת, האלוף אברהם (אבר-שה) סמיר, שנפגש עם השליט הזאירי לכמה פגישות בארבע עי-ניים. מובוטו רוצה מישראל שני דברים, שרק שריהביטחון, שטמיר הוא נציגו. יכול לספק. מובוטו רוצה שישראל תקים לו מישמר נשיאותי שיגן על חייו מפני כל נסיון התנקשות או הפיכה; ושיש-ראל תקים למענו, תאמן ותצייד בנשק אוגדה שתשמר על הגבול הרגיש שבין זאיר ובין אנגולה. כאשר פלשו מורדים מאנגולה למחוז קטנגה הסמוך לגבול, בסוף שנות ה-70, התנווד כיסאו של מר

לחסום את הדרך לחרות

עכשיו עומד וייצמן לחזור על אותה דרך. גם הוא טוען כי אין לו כל קשר לנסיון ההתארגנות של הח"כים הליברליים המרדניים, יצחק ברמן ודודר זיגרמן, ואומר כי גלוי כי יש בדעתו להקים רשימה אישית. כל זה, כמובן, אם הוא לא ייקרא להציל את תנועת החרות. הוא מתייחס בזילזול לדיבורים על

(המשך ממעמד 7) מצויינים להישחק עד תום במאבק לחיים ולמוות על השילטון, שיגלול שני הגושים הגדולים — הלירי כוד והמערך, בבחירות לכנסת ה-11. גם בליכוד וגם במערך סבורים כי מה שקרה לאריאל שרון ולמפ"ל לגתו, שלומציון, בבחירות של 1977, ולמשה דיין ולמיפלגתו,

גם אריאל שרון ומשה דיין המנות

הקימו לעצמם רשימות אישיות,

שהם ניסו למקמן בשטח ההפקר

שבין הליכוד והמערך - ושניהם

נשחקו בין שני הגושים הגדולים!

תל"ם, בבחירות של 1981, יקרה גם לווייצמן אם יקים לעצמו רשימה. גודות הדמיון הן רבות. כל השלושה — שרון, דיין המנוח ועוזר וייצמן הם גנרלים לשעבר, שלא הצליחו לגבש לעצמם מרכזיות במפלגותיהם. שלושתם היו נודים עים בכריזמה שלהם. לשלושתם היו תקופות התמנה. כאשר הם היו מחוץ למערכת הפוליטית, או ב-שוליה.

היום אריאל שרון הוא נץ קיצור נה, אך בבחירות של 1977 הוא ניסה למקם את שלומציון אייזש בשטח ההפקר שבין הליכוד והמערך. הוא ניהל רומנים פוליטיים עם יוסי שריד מחד ועם הפרופסור עזרא וזחר הימני-קיצוני מאידך. הדרך

העסקים דב לאוטמן.

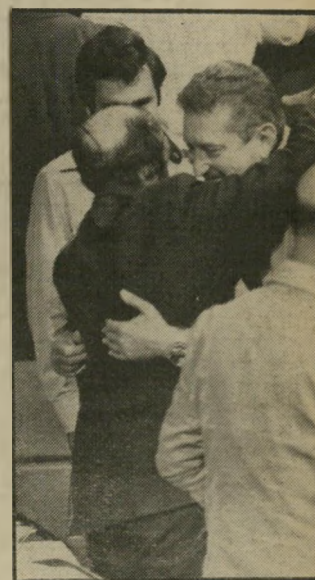
התעשיין לאוטמן היה סגנו של אברהם (בומה) שביט, כאשר בומה היה נשיא התאחדות-העשר יינים. וייצמן מרבה לשוחח עם לאוטמן — אך גם עם שביט, ובאמי צעותם עם תעשיינים רבים. אלה אינם מוכנים לתמוך היום במערך, אך גם הליכוד איבד את מניותיו אצלם.

חוג אחר של אנשים שווייצמן משוחח עימם נמצאים בתמ"י, אף שאין להעלות על הדעת שהוא יצטרף למפלגה זאת. צעירי תמ"י, שהם בעלי קו יוני רדיקלי למדי, עשויים לראות בווייצמן מנהיג למרות שהוא אשכנזי. זהו כמעט הנר שא היחיד שבו הם מוצאים שפה משותפת עם שניים ממונהיגי ה-יודעים של תמ"י, השר אהרון אוזן ומזכ"ל התנועה בנימין (פואד) בן-אליעזר. שני אלה נמנים עם ה-אנשים שווייצמן שוחח עימם בחר-דשים האחרונים.

אך נראה כי לכל השיחות לא היתה מגמה מוגדרת. וייצמן לא עשה שום הכנות רציניות להקים מפלגה חדשה. הוא לא עשה את הדבר החשוב ביותר לצורך זה: הוא לא הגדיר את עצמו מבחינה פוליטית. הוא לא אמר מה דיי עותיו. יתכן שהוא מנהל את השיחות רק כאמצעי לחץ על עסקני חרות. רק כדי להזכיר להם את קיומם, ואת האפשרויות שלכאורה הן עומדות לרשותו. משום כך הוא נזהר גם מפני הצהרה פומבית על כוונתו להקים מפלגה חדשה, וגם עתה, אחרי שהודלפה השיחה ש-ניהל בקוסטה-ריקה, הוא נמנע מל-המשיך את התהליך.

וייצמן רוצה לחזור לחרות, וה-דרך עדיין פתוחה לפניו. למרות ההדלפה המכוונת.

שלמה פרנקל

וייצמן ובגין: עוד פעם

המדינית של שלומציון התאפיינה בוויגזים מוזרים מאוד, והיא זכתה בשני מנדטים.

גם משה דיין, ארבע שנים אחר-כך, ניסה להתמקם בין הליכוד ו-המערך. תנועת תל"ם שלו הציגה תוכנית מדינית תמוהה לא פחות מזו שהציגה שלומציון של שרון. שרון ודיין התמודדו בבחירות ברשימה שיש בה חשיבות רק ל-אדם אחד — זה העומד בראש ה-רשימה. שרון החליף את הבאים אחריו ברשימה כמי שמחליף גר-ביים. דיין התייחס בזילזול מופגן לאנשי במה, שאירגנו למענו יגאל הורביץ וזלמן שובל, והרכיב ב-עצמו את רשימת המועמדים לפי-ראות-עיניו.

העיתונאית תמר גולן גורשה פעם מזאיר - וכאשר

היא שבה לשם היתה התקרית בלתי-נמנעת!

משהו לא מוצא חן בעיניה, היא יכולה לצאת. גולן יצאה. יואב קרני יצא בעיקבותיה, ואחרי כמה דקות הסתיים התדריך. למחרת התנהלו השיחות על ה-יאכטה של מובוטו, קמיונר, תוך שיטת על נהר הקונגו, שמובוטו הסב גם את שמו לזאיר. לא היו שום תקריות נוספות. מובוטו הת-ייחס בסבלנות רבה לשאלות ששא-לו אותו במסיבת-העיתונאים על טיב מישטר. הוא רגיל לשאלות של מישטר. הוא בוודאי אינו חושב ש-מישטר משרד-החץ הישראלי דווקא, יסתייג ממנו וממישטרו ב-גלל מעשיו.

האהבה בין השגריר והמורה ה-ישראלית בחומרה מרובה. הניגריים הפעילו לחצים דיפלומ-טיים אדירים על ממשלת זאיר — וגולן נאלצה לעזוב את המדינה. היא למעשה גורשה מזאיר. כדי לא להתרחק מהניגרי, היא עברה למדינה סמוכה, חוף-השנהב, שם הפכה ידידה טובה לנשיא ה-פואה-בואני, ולימים היא היתה ה-מתווכת בינו ובין מדינאים ישרא-ליים.

כאשר היתה תמר גולן בחוף-ה-שנהב, היא ייצגה את הבר-בי-ט, תחנת השידור הממלכתית של ברי-טניה. מאוחר יותר, כשהיא עקרה

בוטו. בקטנגה מוכזים המיכרות העשירים של זאיר, ובלעדיה לא יוכל מובוטו להחזיק בשילטונו. ממשרד-החץ רוצה מובוטו רק ש-יפעיל את השפעתו על חברי קוג-גרס אמריקאים, ממוצא יהודי, כדי שאלה יגלו יחס חיובי יותר לזאיר כשמדובר בסיוע החץ האמריקאי למדינה זו.

שום שאלות נוקבות של עי-תונאים ושום מאמצים כנים של אנשי-עסקים לקשור עסקות. לא יכלו להזיז את מובוטו ממסרתו. גם לא השאלות של תמר גולן או יואב קרני. לתמר גולן אין זה הביקור הראשון בזאיר (לשעבר

קפה האג.

לאנשים שאוהבים הרבה קפה ביום וגם בלילה.

בשורה חדשה וטובה לאוהבי קפה -
והרבה, עתה אפשר להשיג, לשתות
ולהגיש לאורחים, קפה טורקי
וקפה נמס טעים וארומטי
ללא הגבלה ביום וגם בלילה.

קפה האג נמס נטול קפאין,
וקפה האג טורקי נטול קפאין.

קפה האג נטול קפאין מיוצר על פי
התהליך החדש של חברת האג
העולמית, תהליך המפריד באופן
טבעי את הקפאין מהקפה ומשמר
בקפה את הטעם המעולה והארומה
הנפלאה, העושים אותו משקה אהוב
כל כך.

קפה נמס האג או קפה טורקי האג
100% קפה טרי, ארוז ריזקום,
לבחירתך ולטעמך.

**קפה האג.
ליהנות בעיניים עצומות.**

**חדש!
קפה טורקי נטול קפאין
באריזת וואקום.**

הבורסה

הקרנות משחילות זו לזו

כותנה:

מישחקים

אסורים בבורסה

אם מישו נכשל בעסק — ההפסד שלו. אבל מה דינו של מי שנכשל בעסקי ציי בור? הציבור הפסיד. המיקרה שלנו עוסק בענייני כותנה, מגדלי הכותנה, ובעיקר ה מועצה לייצור ושיווק כותנה. ועיקר העי קרים: במנכ"ל של המועצה, צבי גוימרק, חבר קיבוץ עין-הנציב.

הענף, כפי שהסבירו לי כמה מן המגרי דלים, נמצא במשבר רציני. בעיקר בגלל התחרות של מגדלי הכותנה מהמזרח ה

רו לי כל מיני סיפורים. איש לא מבין, אף אחד לא יודע. הקרנות עושות כל יום "יצרות" של 700 עד 800 מיליון שקל. ה זורמים אליהם בשיטפון אדיר וחוזרים אל המניות המטופחות.

טילפן אליי אחד מעמודי-התווך של ה בורסה ושאל, איך זה ששוי השוק של אתא אלרון וישרו שוה, נו, באמת איך? לאתא וישרו יש מה שאין לאלרון — ערך סמוי.

ה שנותרה לקרנות להילחם על הבכורה בתשואות, היא להשחיל אחת את השניה. כידוע, כל קרן בימי דצמבר אלה מטפחת מניות מסוימות ודואגת לעליית שערן. זה יפה, זה כדאי אבל גם מחייב. למה? או, לדאוג לכך להכניס לקרן מתחרה, "סחורה" שלה. כדי לאלץ לקנות את המניות המסר מנות שלה בכל מחיר, גם בירידה, גם בלי שינוי ולהקזי מדמה.

כך למשל קרנות הפועלים ובנק-לאומי עוד לא אמרו את המילה האחרונה. הם עושים מחזוריים עצומים ועליות-שערים קטנות, עד ש... בינתיים הקרנות של פיא בלי דוחפים לדיסקונט מניות של נכסים, דלק ודיסקונט השקעות. ושני אלה יחד משחילים לפועלים, טרוואטבסט וזיקה. ר הפועלים עם דיסקונט משחילים לבלי יס המלז למשל.

מאיפה בא הכסף?

שאלתי כמה חכמים מאיפה כל הכסף שנשפך לבורסה בשבועיים האחרונים. סיפי

שוב הקרנות. תצחקו, זה הדבר המעני יין ביותר שקורה עכשיו בבורסה. נכון, גם פייבי עשה היסטוריה ביום הראשון, אז מה? כמה חבריה ובעיקר שני דירקטורים של פייבי עשו "בוחטה" של גניח 10 מיל יון שקלים כל אחד ביום אחד.

אני מקנא. אבל מגיע להם, הם עבדו קשה. ובכלל זה לא בושא להרוויח הרבה כסף בבורסה. לא נעים רק שהסיכון הוא אפס והסיכוי הוא מיליונים על בטוח. כשתפגשו את בינו צדיק תסירו את הכובע, כמוני. כשתפגשו את דוד גולן, ואם אין לכם במיקרה כובע, תשאלו יפה, מה שלומך מר גולן?

אגב, לצורך הווייה המלא: הראשון הוא מנכ"ל הבנק הבינלאומי, והשני הוא סגן יו"ר מועצה-המנהלים של פייבי.

נחזור לעניין הקרנות. מאז שהמחזורים בבורסה הגיעו למיליארד וחצי שקלים ליום, כמחצית מסכום זה מגיע אל הקרנות. יפה, כמות הכסף כליכך גדולה, שהדרך היחיי

מידע ודיווח

הועדה התייחסה לפרסומים בעתונות ובעלון המגדלים ולאמינותם. בנושא של בדיקת הפעילות בבורסה למשל, החליטה מועצת המנהלים לדרוש לצבור המגדלים ונציגיו דיווח מלא, גלוי ונאמן על מה סקרה ועל המסקנות.

הדיווח על פי השתקפותו בפרסומים, מתעלם ומעלים חלק ממסקנות הועדה ומפחית מחומרת הארוע ע"י השוואה לא רלבנטית של הנדק כקר 7% מליון דולר מול היקר "הפעולה השיווקית הכוללת" כקר ארבע מאות מליון דולר.

הועדה הבחינה בכרור בין ההפסד בסך 2% מליון דולר שנגרם כפעולה לגיטימית ככורסה להכטח מחיר בשיווק ביול 1980/81, לכין נדק שנגרם מפעולות "השקעה" שנאסרה על המנהלים במפורש. ושחוצאותיה הסתכמו בהפסד בסך 5 מליון דולר, ללא קשר ישיר לפעילות השיווקית וללא ידיעת הועדה האחרית למדיניות השיווק.

רחוק. המחירים יורדים ולעיתים יש הכרז למכור בכל מחיר.

מועצת-הכותנה היא גוף שהוקם על-פי חוק, ובראשה עומד מנכ"ל המתמנה על ידי שרי-החקלאות. פעולות המועצה מבז קרות על-ידי מבקר-המדינה ויש לה גם ועדת-ביקורת. עד כאן עובדות-ייסוד.

בניירי, כן, כאן עובר התסריט לי עיר הגדולה, יש בין שאר הבורסות למי ניות, לוחב, לשאר מתכות וגם בורסה לי מוצרים חקלאיים; שם סוחרים גם בכות נה; לא בכותנה עצמה, אלא במחיר העי תידי שלה. הטכניקה אינה חשובה לעניי ננו; מה שחשוב הוא, שאפשר להרוויח הרבה וגם להפסיד הרבה.

מכאן חוזר התסריט ארצה. מנכ"ל המועצה לייצור ושיווק של כותנה, בצר לו, החליט "לשחק" בבורסת הפחורות העתידיות של ניריורק, וירוע המוד הפסיד 5 מילי יון דולר — לא הרבה, אבל בכך זאת מיליארד וחצי לירות מכספי המגדלים. מתברר, (ראה הפרטי כל) ש"השקעה" כזו נאסרה עד מנהלי המועצה ומנכ"ל. עכשיו יש בעיה. ביום הרביעי הבא, הצע בחודש, מקיימת ועדת-הביקורת של המועצה את ישיבתה הבאה. המנכ"ל יצטרך להשיב על כמה שאזות מעניינות עד מיסחר עתידי שנעשה בעבר.

כדי לא להקדים את המאוחר, רצוי שי המנכ"ל יצטייד בהרבה תשובות. כמה מן המגדלים טוענים, שבעיסקות העתידיות יש מי שלא גיווק. הם כן.

חקלאיים, למרות השבתה, ההשבתה, ה פירוק וכל היתר.

התרגיל של אל על הוא החכמה מטוסים במחיר נמוך לכאורה, כאשר הקיבולת שלהם קטנה יותר מאלה שגיתן להשיג במחיר זהה. בשנה שעברה אומרים אנשי ק"א"ל עלתה לחקלאים זכות הבכורה של אל על מיליון וחצי דולר. הם רצו לכנסת ושאלו בקול רם, אם הם שצריכים לסבסד את אל על, או אולי יותר טוב והגון ש ארידור יסבסד את אל על ישירות.

ועדת-הכספים של הכנסת בדקה את העניין ומצאה שאכן החקלא אים צודקים. אז מה? השנה למשל יפסדו חקלאי ישראל את "אלי עז" בשושה מיליון דולר.

אמר חקלאי המייצא פרחים לקראת ה כריסטמס של הגויים: לעזאזל, זה שאני מוכר פרחים יפים וזולים באירופה, זה חשוב לכלכלת ישראל. את אל על סגר. אז מה פיתאום צריך לסבסד את החובות שלה לבנקים? שהבנקים ידאגו. למה על חשבוני?

ובאמת למה?

הפרחים של "אל-על"

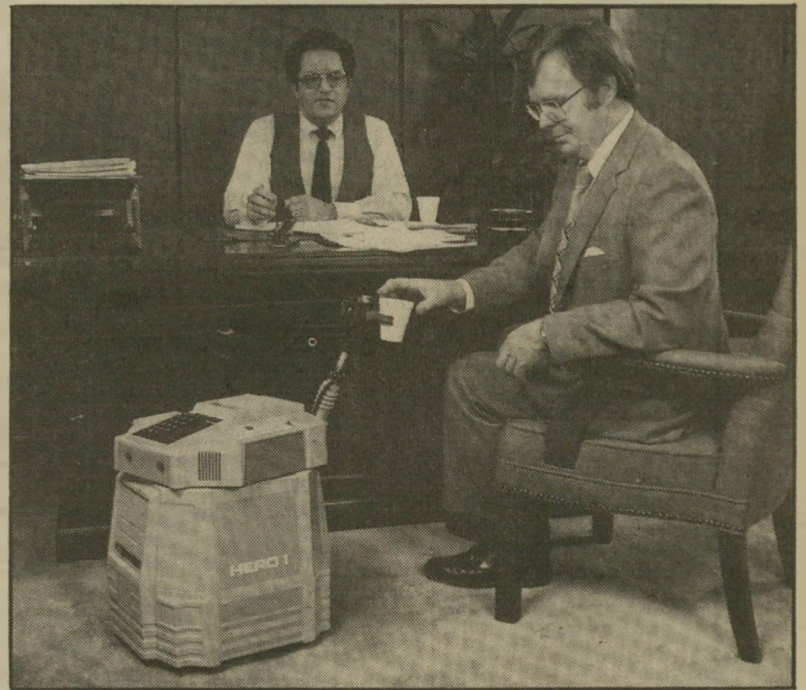
הכנסת שאין ממלאים אחריה. לעניין עצמו: ק"א"ל חוכרת מטוסים מ חברות שונות במחירים תחרותיים. אבל מה, זכות הסירוב הראשון היא של אל-על. שאגב, עדיין ממשיכה להטיס מיטענים

למה לא מבצעים את החלטות הכנסת? שואל צפרייר נלקין, מנכ"ל ק"א"ל, החברה שהוקמה להסעת מטענים חקלאיים לשוקי היצוא. בעיקר אירופה. מישוה ניחם אר תו ואמר שזו לא ההחלטה היחידה של

הרובוט שלא מגהק

הוא הולך, הוא מדבר, הוא שומע, הוא מרגיש; הוא מכין קפה עם חלב, תה בלי חלב, מעביר מיסמכים מחדר לחדר, מטלפן למישרה בשעת שוד, אבל לא מתלונן על שעות עבודה, לא מנהק אי משהק, אחרי או לפני האוכל, וזאת מהטעם הפשוט: הוא אף פעם אינו אוכל, כן, הוא לא אוכל, הוא באמת רובוט אישי, שזה עתה ירד מעל פסי-הייצור.

הרו, הרובוט האישי הממוחשב של חברת-יבת של חברת זוניט האמריקאית, יצא זה עתה

אל השוק. במחיר התחלתי מפתיע של 2500 דולר, את דרכו בין המיסדרונות של המישרד הוא עושה בעזרת מערכת של חישנים על-קליים וזיכרון מחשב.

יצרניו של הרובוט החדש טוענים, שיצליחו למכור ב-1983 25 אלף רובוטים. אולי, וכרגיל בשוק של קונים, כמו השוק האמריקאי, כבר הספיקו המתחרים להודיע על רובוטים משלהם. שמחירים יהיה פוזת מ-2000 דולר, עם אפשרות תכנות לפעולות מסוגים שונים, כולל שמרטף, הכנת קקא, תירגום שפות-התיכנות לקול-אדם, הגשת ד"ח יומי על שטח הרצפות שנוקו בכל יום בשכר שער, מעשה-ידי הרובוטים של הרובוט.

איר מומן

"מעריב"

את מוזס

המאבק בין ידיעות אחרונות ומעריב יהיה בקרוב ציבעוני מאוד. סיבוב גוסף הסתיים בימים אלה לטובת ידיעות. המ ערכת הראשונה להפרדת צבעים באמצעות מחשב גרכשה על-פי הסכם מכירת בתנאי שכר על-ידי חברת סקנלי. המערכת שי פותחה ומיוצרת בארץ על-ידי חברת טא-טקט, ושכמותה נמכרו כמה מאות יחידות בעולם כולו, עולה כמחיר התחלתי 800 אלף דולר (כשלוש מאות מיליון ליי רות). מילה אחת על המערכת: המערכת הממוחשבת, הקרויה רטפונט 300, משמשת להפרדת צבעים של צילומים ציבעוניים לי צורך הכנתם להדפסה ציבעונית. והיא נח שבת למתקדמת ביותר מסוגה.

ועכשיו, כרגיל, הגענו לעיקר: מה זה

חשוב אם חברה בשם סקנלי רכשת מער כת? חשוב מאוד, אם ניקח בחשבון, שי עניין הרכישה נשמר בסוד; ועוד יותר חשוב הוא, שהחברה הנ"ל, כפי שנוהגים לכתוב, היא בבעלותם של יצחק טרקאי ושל עודד מוזס, בעליו של דפוס מוזס ודפוס גרפוליס, וגות מוזס, העורך האחראי של ידיעות אחרונות הוא דודו.

עוד נחוש אחד לא יזיק. מי דעתכם יהיה הרוכש הבא של מערכת "רספונס"? קרוב לוודאי שדפוס "ליון אפשטיין", שהוא בי בעלות "מעריב". ועוד פרט פיקני מי: רוב ההפרדות הציבעוניות של הירחוק "את" של מעריב, נעשות על-ידי "סקנלי", וכך, בתנועה סי כובית, מממן "מעריב" את חברת "סקנלי", שהיא כאמור בעלות חלקית של "ידיעות".

מכיון שעסקי הפרדות-צבעים משגש גים בכל הנראה, מתעניינים כמה פירסו מאים בכריאה, מערכת להפרדת-צבעים כמוהו, גם הם, ספקי מרבית עבודות ה הפרדה, רוצים נתח מהשוק.

התוצאה המשוערת של קרבות הצבע תהיה יותר צבע במוספים ובמגזינים. כמעט כמו בחרי"ל.

אל-אנצאר

עצירים מאל-אנצאר משוחררים בצידון

„אם לא דיברת מעולם עם עציר פלסטיני, איך אתה יודע מיהם, ומה הם חושבים?“
 „אני קורא על זה בעיתונים.“
 „העיתונאי היושב בתל-אביב, ושהוא חסיד מיפלגה זו או אחרת, יודע יותר טוב ממך, כשאתה יושב שם במשך חודשים?“
 „אני רק ממלא פקודות.“
 „פסוק זה מזכיר לי משהו.“
 „אני אדם פשוט. לא מבין. המנהיגים יודעים את הכל יותר טוב.“
 „גם פסוק זה מזכיר לי משהו.“
 „לולא היו צריכים להחזיק אותם שם, לא היו מחזיקים אותם. וחוק מזה משחררים המון.“
 „משחררים עשרים-שלושים בשבוע, וכינתיים עוצרים עוד.“
 „בטח יש סיבה.“
 „אתה מעלה על דעתך שיש להם הורים, נשים, ילדים?“
 „הם לא בני-אדם כמוני. הם רוצים לרצוח אותנו.“
 „איך אתה יודע את זה, אם לא דיברת מעולם אף עם אחד מהם?“
 „אני יודע.“
 וכן הלאה וכן הלאה. מעגל סגור ומסוגר, ששום מחשבה עצמאית אינה יכולה לחדור בעדו. הפלסטינים במחנה אינם מאבדים צל-אנוש. ראיתי כמה מהם ששוחררו לאחרונה מאל-אנצאר, ושחזרו למשפחותיהם, והם שמרו על גאווה.
 השאלה היא מה קורה לנו במחנה, מה קורה לצה"ל, מה קורה לחיילים.

מחנה-המעצר הזה הוא סרטן בגופנו, למרות שהוא קיים בנכר. הוא הוקם על אדמת-נכר, כדי לעקוף את חוקי-ישראל ואת המישפט הבינלאומי כאחד. במוקדם או במאוחר הוא יעורר שעוררה בינלאומית, שתתווסף על השעורריות הקודמות, שהפכו את שם ישראל לשימצה בעולם. האנטישמים כבר התחילו לדבר על „מחנה-הריכוז היהודי“, כהצדקה לזוועות העבר. כמה זמן יעבור לפני שתתמקד בו תשומת-הלב הבינלאומית?
 בשביל מה זה דרוש?
 מדוע מוחזקים שם האלפים? מהי מטרת החזקתם?
 מה אנחנו עושים בלבנון ביכלל, ולשם מה קיים מחנה אל-אנצאר בפרט?
 זהו כתם. יש למחוק אותו. מייד.

במילואים, כי זהו צו-הקיום. האם משום כך מותר לפגוע בכל אדם בישראל, כפי שטוענים אויבינו?
 מי שעסקו בפועל בפעולות-פיגוע נגד ישראל וזהו, אינם יושבים באל-אנצאר. הם יושבים אי-שם בישראל, ובין הפלסטינים מושמעים לא-פעם ספקות אם בכלל נותרו בחיים. אבל זה סיפור אחר.
 במחנה אל-אנצאר מרוכזים (סליחה, מובאים) הגברים הפלסטינים, פשוטו כמשמעו.
 היו מישטרים שעצרו יהודים מפני שהם יהודים. באל-אנצאר עצורים פלסטינים מפני שהם פלסטינים.

הם התנאים במחנה?
 בזמן האחרון הם הוטבו בהרבה. אחרי צברה ושאתילא, הפכה ממשלת בגין רגישה מאוד לתגובות אפשריות של דעת-הקהל העולמית על פירסומי-זוועה אפשריים נוספים. יתר על כן, מאז שיש שבויים ישראליים בידי כוחות-אש"ף שבצפון-לבנון, יש חשש מפני תגמול אפשרי כלפיהם, אם ייורע חליה שמתעללים בעצירים פלסטיניים שבידי ישראל. (כאשר דיווחו כל-התיקשורת הירדניים על התקרית שבה „נפלטו“ כדורים ממיקלע של נגמ"ש ישראלי באל-אנצאר, ונהרגו שלושה „מובאים“, הוסיף קריין: „גם מרובים פלסטיניים יכולים להיפלט בטעות כדורים...“)
 יתכן שהשפיעו לטובה גם הדיווחים החמים של הטייס אהרון אחיעזר על היחס ההגון (והירידותי כמעט) שבו זכה כשבוי של אש"ף בביירות.
 אך מכאן ועד לתיאור המצב כגן-עדן עלי אדמות המרחק רב. הצפיפות במחנה איומה. התנאים באוהלים קשים. הבטלה היא מוחלטת. הראגה למישפחות רבה. רק המישמעת הפנימית, בהנהגת סגן-אלוף של פת"ח, מונעת התפרצות.
 אך כמה זמן יכול מצב זה להימשך, לפני שתהיה התפרצות?
 הבעיה העיקרית אינה מה קורה במחנה עצמו. העיקר הוא כי כמעט לכל אדם במחנה יש אשה, שנותרה בלי בעל ובלי כל בניה הבוגרים. הגברים במחנה יודעים כי מישפחותיהם — הרבר היחיד שנותן להם בחיים — נותרו בחוסר-כל, לרוב בלי קורת-גג, וכמובן בלי פרנסה או אמצעי-קיום כלשהו, כשחיהן היומימיים ממש תלויים בחסד כלשהו של אונגריא או מוסדות-צדקה בינלאומיים.
 אחרי ארבעה, חמישה ושישה חודשים של ניתוק מוחלט, כשאין ביקורי-מישפחות ואין כל מגע עם העולם החיצון, זהו מצב בלתי-אנושי.
 הוא אפשרי רק מפני שרבים בישראל, שטופיהמוח של הליכוד, אינם רואים עוד את הפלסטינים כבני-אדם בשרוודם, בעלי אמהות וילדים, אלא כתת-אדם, לפי הרוגמה המפורסמת.

שיתות השבוע עם איש המישטרה הצבאית, המוצב במקום.
 הבחור הוא בן לאם שברחה בנעוריה מגרמניה הנאצית. היא דוגלת עתה בדיעה שיש „להרוג את כל הפלסטינים“, או לפחות — וזה עדיף — לתת לפלאנגות להרוג את כל הפלסטינים. הבחור עצמו מתון יותר. הוא ממלא פקודות. נכנסתי עימו לוויכוח על הרברים הנאמרים כאן, בשורה של אימרות מדהימות.
 למשל: „רוב האנשים במחנה הם בכלל לא פלסטינים. הם שכירי-חרב מבאנגלהדרש, מתימן ומאלג'יריה...“
 או: „הם כולם מחבלים, אבל רובם עשו את זה רק בשביל כסף. רק למעטים יש אידיאולוגיה.“
 הוא הופתע כאשר הזכרתי לו שהוא מקבל שכר גבוה בשירות-המילואים שלו, ושאלתי מהי האידיאולוגיה שלו. וכמוכן: „היחס אליהם הוא הרבה יותר מדי טוב. צריכים יד חזקה.“
 ובסיום: „רוב החברה מוכנים לחתום על עצומה שינהיגו יד יותר קשה.“ שאלתי אותו מניין הוא שואב את הדיעות האלה. „האם דיברת עם העצירים?“
 „לא.“
 „בכל החודשים שאתה שם, לא דיברת מעולם אף לא עם עציר אחד?“
 „לא.“
 „זה לא מעניין אותך? אתה שומר על אלפי אנשים, ולא מעניין אותך מי הם?“
 „לא מעניין אותי.“
 רק אחרי-כך הסתבר כי הוטל על שומרי המחנה איסור חמור לשוחח עם העצירים.
 נדמה לי שזוהי עובדה מדהימה, המלמדת הרבה על מה שקורה לצה"ל בשנים האחרונות. ובייחוד בחודשים האחרונים. ניתוק מלאכותי זה, שנועד לאפשר שטיפת-מוח שיטתית ובלתי-מפדעת של החיילים הוא דרך לברוטאליזציה, לטימטום, להפיכתם לרובוטים ולגייס קולוניאלי.

המושג „מחנה-הריכוז“, ששמו יצא לשימצה בעולם, ושנחרת באותיות של דם ורמעות בספרי-ההיסטוריה שלנו, נולד בצורה תמימה למדי.
 במילמת-הבורים, בראשית המאה, לא ידעו הבריטים כיצד לטפל באוכלוסייה הלכנה המקומית, שמוצאה היה מהולנד, ושלא קיבלה את עול השלטון הבריטי. אחרי כישלונות רבים, נקטו הבריטים בשיטה אכזרית: הם ריכזו את כל האוכלוסייה הלכנה במחנות, כדי למנוע ממנה את האפשרות לסייע ללוחמי-הגרילה, שפעלו ביחידות שנקראו „קומנדוס“. כך נולדו שני מושגים, שהטביעו את חותמם על המאה ה-20: „מחנה-הריכוז“ ו„קומנדו“.
 כל מישטר, הכולא את יריביו הפנימיים והחיצוניים במחנות-כלא, כמו חיות בכלוב, משתדל להמציא להם שם חדש, תמים ככל האפשר.
 לכן אין מחנה אל-אנצאר נקרא „מחנה-הריכוז“. הוא נקרא „מחנה מובאים“, ההבדל הוא סמאנטי בלבד.

מיהם 5500 הכלואים כיום במחנה-הריכוז זה?
 בציבור הישראלי קיים הרושם שאלה הם „מחבלים“, שנשבו במהלך הקרבות להריסת „תשתית המחבלים“ בדרום-לבנון. כולם, או לפחות רובם, עסקו בפיגועים בישראל, והם טרוריסטים מסוכנים שאסור לשחררם. ויש אומרים: צריכים לטפל בהם ביד קשה.
 לתמונה נוחה זו אין שום קשר עם המציאות. עם כניסת צה"ל והשב"כ למחנות-הפליטים הפלסטיניים ולערים המעורבות, נעצרה למעשה כל האוכלוסייה הגברית המבוגרת. מגיל 14 או 16 ומעלה, אבות, בנים ונכדים. (מי שראה בטלוויזיה הישראלית את הכתבה של מרדכי קירשנבום על כיבוש העיר צידון — כתבת-האמת היחידה ששוררה בכל מהלך המלחמה — זוכר את טור הגברים והנערות שהובלו למעצר, כשיריהם מורמות).
 ביקרתי השבוע במחנות-הפליטים של צידון, והתמונה היתה ברורה וחד-משמעית: אין בהם גברים. כמעט כל הגברים מגיל 14 עד 60 עצורים באל-אנצאר. הגברים המעטים הנראים שם שוחררו מן המעצר, אחרי שישבו במחנה ארבעה-חמישה חודשים. יש שנעצרו פעמיים. יתכן מאוד כי מעצרים המוניים אלה, כימים הראשונים של המלחמה, נועדו להחיש את בריחת האוכלוסייה הפלסטינית מדרום-לבנון, דבר שהיה בגדר מדיניות מפורשת של ממשלת-ישראל.

הכוונה היתה „לנפנף“ את הפליטים מיזרח, לעבר הקווים הסוריים.
 זה הצליח, במידה מסוימת. נראה כי בין 50 ל-100 אלף פליטים — גברים, נשים, וקנים וילדים — ברחו מיזרח, והם רובצים עתה בתנאים בלתי-אנושיים במחנות חדשים בשטח הסורי. אך רווקא קרוביהם של עצורי אל-אנצאר — נשותיהם, בניהם, בנותיהם, הוריהם — לא ברחו, מפני שלא רצו לנטוש את הגברים שלהם.

מדוע הם כלואים עתה. חצי שנה אחרי המלחמה?
 „ומרים שהם „מחבלים“.
 מי זה „מחבל“?

אפשר לשאול: מי זה יהודי? יהודי הוא מי שנולד לאם יהודיה, או מי שהתגייר. מחבל זה מי שנולד להורים פלסטיניים והוא חבר או אוהד של אש"ף.
 כרגע יש בארבעה מיליון באלה. 5500 מהם יושבים באל-אנצאר.
 יש להבין כי אש"ף היה לפני המלחמה השילטון המעשי בדרום-לבנון בכלל, ובעיקר במחנות הפלסטיניים. המינהל בהם היה של אש"ף, בתי-הספר, בתי-החולים, המירפאות, המישטרה, מוסדות הכלכלה והסיוע, המיפלגות והאירגונים.
 למשל: מכיוון שבראש מדינת-ישראל עומדת ממשלה ציונית, כל עובדי-המדינה בישראל הם „ציונים“, וגם כל שאר היהודים כארץ מודחים עם „הציונות“. כל פלסטיני במחנות אלה היה עובד אש"ף, או חבר בגוף המסונף לאש"ף, או אוהד אש"ף.
 אם כל פלסטיני הוא אוהד אש"ף, וכל איש אש"ף הוא מחבל, אפשר בהחלט להחזיק כל פלסטיני בכלא לעולמי-עולמים.

האם לא החזיקו בנשק?
 יתכן מאוד שרבים מהם אכן היו חברים במיליציות של אש"ף. כיום, אחרי חצי שנה בלבנון, כבר יודעים כולנו שכלל אי-אפשר להיות בלבנון בלי מיליציות. מי שאינו מסוגל להגן על עצמו, נשחט.
 הגברים במחנות היו מאורגנים במיליציה להגנה עצמית, בדיוק כמו עשרות המיליציות האחרות של הדרוזים, הסונים, השיעים, המארונים והאחרים.
 (וכדאי להזכיר כי גם כל אדם בישראל מחזיק בנשק, ומשרת

הגברים אינם. הנשים והילדים נותרו לבדם. אבל החיים מתחילים מחדש

המעין המתחנה

ביום דרוכים ומכוננים החוצה. על כל מיקר-רה. האווירה כבר לא כליכך סימפאטית. תקר-טת האורן חלפה, עברה ונשכחה. עכשיו זמנים חדשים. "אוכלוסיה עוינת". המוראל בין החיילים ירוד. רוצים הביתה.

נשים

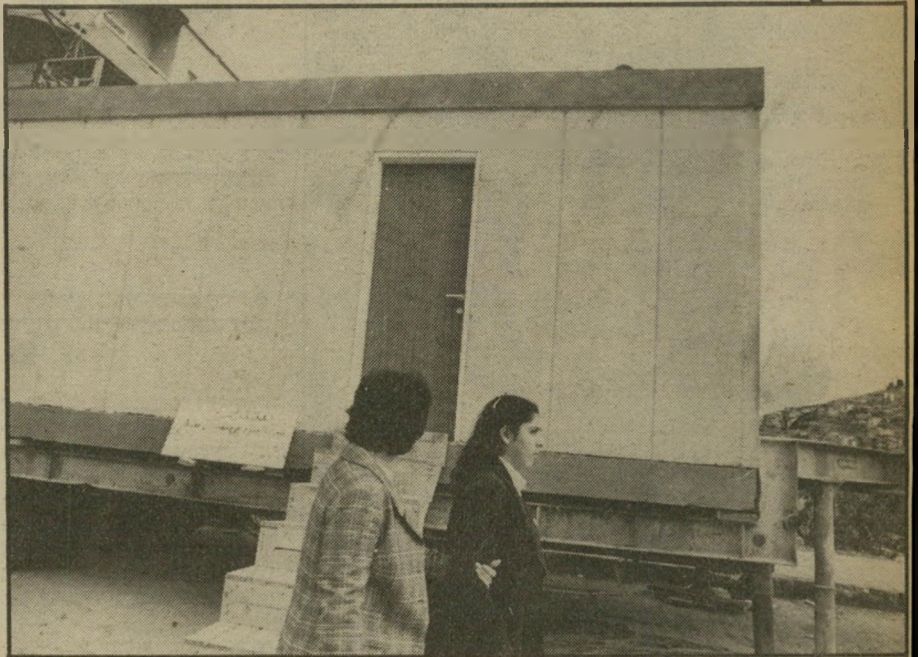
מברזל

הגענו לעין-אל-ח'ידוזה — המעיין המתחנה. מחנה-פליטים. במרכזו דרך שהיתה בקיץ עפר, ועכשיו כולה בוך ושלוליות. בכניסה למחנה בניין בן חמש

"הבית הזה בקושי הגיע הנה בחתיכה אחת", אמר לנו משהו, האחראי לבית אחר בתצוגה. "התיקרה כימעט עפה בדרך. פועל עבד יום שלם כדי לסתום את כל החורים". נכנסנו לאחד הבתים שהיה, במיקרה, פתוח. חדר קטן, עוד חצי חדר בעל חלון, אמבטיה מפוארת עם אריחי-חרסינה כחורים ובית-שימוש. מחירי הבתים מתחילים ב-2500 דולר לבית ומגיעים עד 12 אלף.

רצינו לצאת לסיוור בעין-אל-ח'ידוזה, מחנה פליטים גדול במרכזי העיר צידון. קצין-הליווי שלנו, מאיר, סגן-מישנה במילואים, שהיה לבוש מדים מצוחצחים

הבדיחה של מרידור

בית טרומי שהביא מרידור לצידון לתצוגה לפני הפליטים. בית זה התפרק בחלקו בדרך, ופועל נאלץ לעבוד עליו מספר שעות ולסתום בו את החורים. הבית עולה 10 אלפים דולר, והפליטים עוברים לידו בכעס, מפני שלאיש איש כסף כדי לקנות אותו.

ראל ודגל לבנון. שני פועלים ערביים הור-ציאו את הזבל. כיבוש. הבניין כולו, והרחובות הסמוכים, סגור רים לתנועה ומוקפים בקונצרטיות של גדר-תיל. אפשר להיכנס למקום רק מפתח אחד.

מחוז לשער המימשל, ובדיוק מולו, על הכביש, עומדים בשורה משישה-שישה מיב-גים טרומיים. זהו תצוגת הבתים לפליטים. איש אינו מתעניין בהם. הבתים נעולים, ואין מי שיבוא לבקש מפתח. אנשים מע-טים, העוברים ברחוב הזה, משתדלים, באופן מופגן, לעבור מהצד האחורי של המיבנים.

"הבית של מרידור" עומד ראשון בשדר-רה. בית פשוט, קטן, שלושה על שיבעה מטר, ללא חלונות, מלבד שניים קטנים בצידו האחורי. מחירו 10 אלפים דולר.

ג ים צבאי פתוח יצא משערי המחנה. נשמע קול מתכתי, שלושת החיילים ברכב דרכו את גישקם בו זמנית. מבטים של עירנות מוגברת, מעורבת בפחד. נכנסו לחצר המימשל הצבאי בצידון. בפתח שלט גדול בעברית ובאנגלית: "ה-

תאג

ענת סרגוסטי

יחידה לסיוע אזרחי בלבנון". בניין גדול ויפה, בנוי אבן חומה מסותתת. שלוש קר-מות. בצידו האחד משרדים של צבא-לבנון ועיריית צידון ובצידו השני — צה"ל. בחצר מונפים שני דגלים — דגל יש-

אחת מאלפים

אישה שנולדה בצידון ונמצאת עכשיו בעין אל-ח'ידוזה, נשארה לבד עם ארבעה ילדים. בעלה עזר מאז תחילת המלחמה במחנה הערביים אלי-אנצר. זה מצבן של אלפי הנשים במחנה.

חומרי-בניין מן ההריסות
ילד קטן, כבן 9, טוסק בחוצות ברזלים וחומרי-בניין אחרים מבית שנהדס, כדי שישימשו לבניית בית חדש למשפחתו. הילדים אינם לומדים.

ומגהצים, אמר שיש הוראות לגבי יציאה לשטח. צה"ל הוציא הוראות חדשות לתנועה באזור לבנון. אחת ההוראות אוסרת תגור-עה בשטח שלא בשיירות. "אלה ההוראות!" מישפט שהושמע באוזנינו בכל אותו יום. מתרגע שיצאנו מגשר-הזווה, בפי קצין, הליווי שלנו.

חיכינו כימעט שעה עד שהתפנה ליווי. יצאנו משערי המימשל הצבאי כמו אח"מ-ים. לפנינו גיש חמוש ומאחורינו קומנדקר שוטע-נשק. מישמרהגבול מאבטח. הרור-

קומות. על הגג תצפית של צה"ל. שני חיילים שנשקם בידם. כימעט אינם נראים, אבל בעלי נוכחות מורגשת. מעם היה זה בית-החולים של המחנה. עכשיו — כלום. חלונות מנופצים. צה"ל תפס את המקום. זה הבניין הגבוה ביותר בסביבה. אל הליווי שלנו נכנס לחצר הבניין. "אל תיבהלו אם תשמעו קצת יריות מסביב", אמרו לנו אנשי מישמרהגבול, לפני שעזר-בו אותנו ונעלמו.

בפתח בית-החולים פגשנו בחורה אנג-ליה. צעירה, נחמדה, עיניים כחולות. ג'ינס ומגפיים מרוחים בכרך. אחת מ-83 שלי-

אימאן על גג ביתה, במעלה ההר, המשקיף על עין-אליחילוה ההרוסה. מרחוק נראית העיר צידון והים

ואין במחנה, מילבד המעטים שכבר שוח-
ררו.

לביבות בחצר

בסמוך עמך גבר גבתי, לבוש סוודר
חום ישן. דובר אנגלית. שחרר לפני
זמן קצר מאנצ'ר — בפעם השנייה. הוא היה
עצור בסך-הכל במשך ארבעה וחצי חו-
דשים. אישה וארבעה ילדים גרים בחדר
קטן, שניים על שניים. בצד ערימת מיז-
רונים, תינוק בוכה בעריסת-ברזל קרה.
„כאן היה הבית שלי“, אמר, והצביע
על ערימה שטוחה של שיכרי אבנים

בצד החלקה הזאת פגשנו אישה כבת
40 מיטפחת קשורה על הראש. בעלה עצור
מזה כמה חודשים באנצ'ר. והיא כאן. עם
הילדים. הבית נהרס ונשחק בדחפורים.
אחרי הקרבות. עכשיו היא גרה עם היל-
דים אצל קרובת-מישפחה בחדר שגודלו
שני מטר על שניים. כל המיזרונים מר-
נחים בערימה בצד החדר, במשך היום.
הריצפה נקיה, ללא רבב. הילדים מתרו-
צצים סביב.

סיפור שחזור על עצמו בכל בית: בעל,
העצור כבר כמה חודשים. לרוב עצורים
גם כל הבנים, בני 14 ומעלה. הנשים
נשארו לבד עם הבנות והילדים הקטנים.
הרבה ילדים בכל מישפחה. והן נלחמות
לבד את מלחמת-הקיום. הן המחליטות
והמבצעות. נשים עם הרבה כוח. כל המיל-
תמה על האוהלים ושריפתם היא בעצם
מלחמה של נשים וילדים — גברים כמעט

הליווי נכנס לפאניקה: „אי-אפשר לנסוע
בלי ליווי צבאי“, אמר. „אלא ההוראות ו“
נו, ומה נעשה עכשיו, כשאנחנו כאן לבד.
והליווי נעלם?

הוא רצה שנחזור מייד למישל, לקחת
ליווי אחר. הסברנו לו שזה טיפשי לנסוע
כל הדרך חזרה, לבד. „אז בואו נחפש את
אנשי מישמרה-גבול שהביאו אותנו“, אמר
לחילופין.

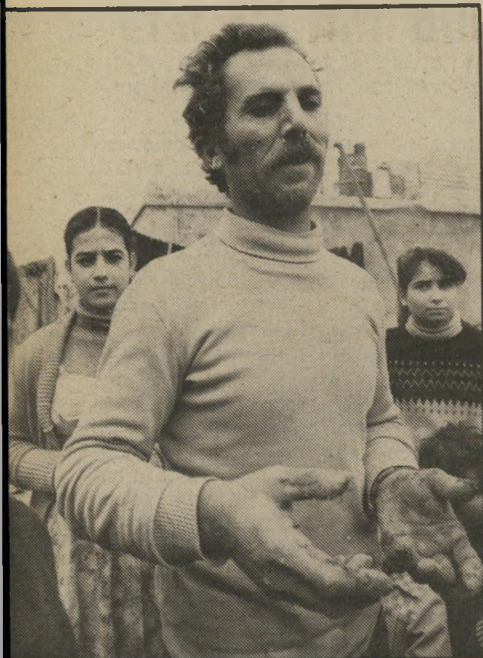
נסענו פנימה, אל תוך המחנה. את מיש-
מרה-גבול לא מצאנו, אבל פיתאום ראינו
מחזה כמו מתוך תמונה סוריאליסטית: ב-
צד הדרך, ליד הריסות ושיכרי-בתים, עמ-
דו כמה עשרות של בסיסי-אוהלים חדשים
מוקפים בלבנים, שניבנו זה עתה. אין
איש לידם. ואין אף אוהל אחד עומד
עליהם. איש אינו רוצה טובות כאלה. איש
אינו מתכוון לגור באוהל. עם המישפחה,
בחוץ לבנותי קר.

חיים של המועצה העולמית של הכנסיות
שבאו ללבנון. גוף שבסיסו בזנבה והנחי-
שב כפרו-ערבי. היא באה לעין-אליחילוה
כאחות, יחד עם שלושה חברים נוספים.

היא באה לחדשיים, ונמצאת כאן כבר
כמעט ארבעה חודשים. היא מתכוננת לעי-
זוב. „אם לא אתנתק עכשיו, אני בטח
אשאר פה כמה שנים“, אמרה, ושלחה מבט
עצוב לעבר המחנה.

היא סיפרה לנו קצת על הנעשה במחנה-
הפליטים. „יש מעצרים“, אמרה, „לא המר-
גיים, אבל בלילה באים, דופקים על ה-
דלת, או שלא דופקים, ולוקחים את הגי-
ברים.“ איש אינו מבין מדוע.

רצינו להמשיך אל תוך המחנה. קציץ

המאושר
גבר ששזורר לפני
זמן קצר ממזנון
המעצר אל-אנצ'ר, אחרי שנאסר פעמיים.

מישפחות רבות שנותרו ללא בית מתגוררות בחדרים קטנים ללא
תנאים אנושיים. המיזרונים מונחים בערימה במשך היום ונפרשים עם
ערב ומשמיים לשינה. משמאל: תינוק קטן בעריסת-ברזל כשלידו עומד אחיו הגדול.

הצוחק
ילד קטן שנותר נכה
מהמלחמה האחרונה.
לדיברי המטפלים בו הוא אינו פוסק לצחוק.

2 X 2

(המשך מעמוד 13)

צבועות-תכלת, וכאן אני אכנה לי בית חדש. חדר של שלושה מטר על שלושה מטר. שיהיה איפה לישון. מבט של כוח ותיקחה בעיניים שלהם. הרצון להמשיך לחיות ולנצח חזק מכל דבר אחר. שאלנו אם קיבל מלט. אמר שלא. אמרנו לו ששמענו ברדיו שהם מקבלים מלט משילטונות-הצבא. הסביר שגם הוא שמע. אבל רב המרחק בין שמיעה לבין קבלת המלט.

לפני כשלושה חודשים, כשהיינו באותו מחנה עצמו, היו רוב הבתים הרוסים. הם נהרסו בדחפורים אחרי הקרבות. שורה אחריה של יאוש. עכשיו האוירה אחרת. חיוניות מדהימה ומעוררת-הערצה. בתים, שניתן להציל אותם, משופצים בקצב די מהיר. ואחרים, מי שנותרו חסרי כל, מת-ארחים אצל קרובים, חברים, שכנים. כר לם מאוחדים, דחוסים לתוך חדרונים ו-חלקי חדרונים.

עברנו לצד השני של המחנה, הבנוי על צלע ההר. אזור שלא נסגע כימעת. כביש צר. חנות מכולת קטנה פתוחה. ללא קרנים. בצד החנות, על הכביש, היו מונחים כמה שקי-מלט ישראלי. בנו של בעל ה-מכולת ניגש אלינו. איש מלוקק בחליפה אפורה. שיער משומן ומסורק. מגולח ל-מישע. הוא מורה לאנגלית. כשראה את הקצין שלנו, חיך מיד חיך מתוק של חנוסה. לדעתו הכל בסדר. הוא הסביר ל-קצין שבניין המימשל בצור פוצץ עליידי הפלאנגות. בכלל, אמר, כל היריות על חיילי צה"ל, זה מהפלאנגות. כך הם עשו גם לסורים. תחילה הומינו אותם ל-לבנון, ואחר-כך ירו עליהם. נפרדנו מ-מנו. הוא נכנס לתוך מכונת ב.מ.ו. הלב-ירדנו לתוך סימטה. מעין מעבר צר בין

רגע לפני

שיחרור האסירים מן האוטובוס. בני-המישפחה עומדים מחוץ לשערי המימשל הצבאי ומנסים לזהות את יקיריהם בתוך האוטובוס. ברקע:

המבטאים אולי משאת-נפשם של הפלסטינים במחנה.

נפרדנו מאימאן וירדנו כמורד הגיבעה. ופיתאוס, היא שוב אחרינו. נעצרנו והצר-טרפנו אליה שנית. שאלה אם נרצה ל-בקר בביתה. היא גרה בפאתי-המחנה, כי ראש גיבעה. במקום שנפגע פחות, הן מהקרבנות, הן מהדחפורים. בדרך שאלה אותנו מאיפה אנחנו. אמרנו: "ישראל". ראינו איך הדם אוזל מ-פניה. אחזה בה בהלתי-מה. היא לא ביטלה את ההומנה, וכששאלנו טענה שלא נבחרה מזה שאנחנו ישראלים. הגענו אליה הביתה. בית יפה. בן שלוש קומות, משקיף על נוף משגע של העיר

כירה, למרות שלרוב התושבים במחנה אין כלל כסף לקנות מלט זה. הבחור הוא פלסטיני מעכו. בעודנו עומדים ברחוב, ראינו מולנו בחורה צעירה הולכת רזונה, לבושה ב-מיכנסיים כחולים צמודים, סוודר כחול, חסרוקת שנעשתה במספרה, נעולה נעלי-סירה עדינות. נראתה כאילו מרחפת בין השלוליות. היה לה הרבה אור בעיניים השחורות והקרינה סימפאטית. הסתכלנו בה היא בגו. ואיכשהו, כאשר הגיעה אלינו, התחילה שיחה. לא ברור לגמרי מי, בעצם, התחיל בשיחה הזאת. כאילו פגשה שהיתה צריכה להיות. שמה אימאן, והיא בת 20. נולדה ב-

ילדה בין ההריסות

ילדה קטנה דוברת אנגלית (מימין), מסתובבת בסתר-מעשה בין הריסות-הבתים. הילדה אמרה שהיא מהכפר סמרייה, דור שלישי לפלסטינים. נולדה בעין אל-חילוה וחולמת על פלסטין. בית-הספר הרוס, והילדים לא לומדים כבר חודשים רבים.

חשבנו איזה מין מצב אבסורדי. האי-נשים האלה יושבים כאן, בתוך בתים-לא-בתים, וחולמים על הבית שלהם ש-השאירו שם. מרחק כליכך קצר. לנסוע מעין-אל-חילוה לסירה, זה כמו לנסוע מתל-אביב לחיפה. ועם זה, נמצא המקום מעבר להריה-חושך.

בחורה בשם

אימאן

הילדה הקטנה הובילה אותנו הלאה. שאלנו אם אינה הולכת לבית-הספר. אין בית-ספר, מאפיסו! אמרה, והצביעה לעבר מיגרש גדול שטוח. שנראה כמו מיגרש-חניה. שם היה בית-הספר, שנמחק עליידי דחפורים, אחרי שפוצץ באמצעות מיטעני-הבלה שהונחו במיקלט. עכשיו רוב הילדים מסתובבים בטל. חלק גדול המורים-הגברים עצורים באנצאר.

ברחוב הראשי ראינו משאית, עמוסה בשק-מלט מתוצרת לבנון. מלט שמופק ליד ג'ובייל (ביבלוס). מצטון לג'ובינה. בי-חור צעיר ושני פועלים עסקו בהעברת ה-מלט אל תוך חנות ריקה. זהו מלט למי

שני בתים. הכל מלא הריסות, שיברי בתים, צבועים בדרך כלל בתכלת או בירוק. בסוף הסימטה, בחצר, נצמדו אלינו שתי ילדות. אחת מהן דיברה אנגלית. אמרה שהיא בת 11. נראתה כבת שמונה. נמוכה, עיניים חומות צוחקות, משקפים, שיער אסוף, לבושה סוודר חום וסנלדים מפלס-טיק.

שאלנו מאיפה היא. "מסמרייה!" אמרה בגאווה. (זה היה כפר ליד עכו, שנמחק מזמן). היא רצתה להדריך אותנו. נכנסנו לתוך חצר של בית קטן. שם, על הריצפה כרעו שתי נשים. אחת בשימלה ורודה, כמו כותונת, השניה, אמה שלה, אולי החתונת, בעלת מיטפת לבנה קשורה על הראש. הן טיגנו בתוך מחבת, על אש פתוחה, לביבות של תפוחי-אדמה.

כשראו אותנו, קמה הצעירה מיד כש-המגש בידה, והציעה לנו לאכול. קשה לקחת אוכל מפלסטיים. אבל ההצעה היתה מאוד כנה ולבבית. אייפאשר לסרב. לקחנו חתיכה קטנטנה. היה טעים.

שאלה מאיפה אנחנו. "ישראל!" תר-המה. חשש. אבל החיוך מכניס-האורחים לא מש מפניה. גם היא מסמרייה, ואילו הקשישה היא מטירה, שליד חיפה.

לביבות בחצר

שתי נשים, הימנית מטירה ליד חיפה והשמאלית מסמרייה, מבשלות בחוץ. מישפחות מאותו כפר ב-פלסטין גרות עכשיו בשכונת במחנה-הפלסטיים. המישפחות עוזרות האחת לשניה.

צידן וחאף הים. הבית כימעת ולא נפגע. נכנסנו פנימה. אמה שלה קיבלה אותנו בחיור. אישה קטנה וכיסוי לבן מסורתי לראשה. לא הושיטה יד לאורי אבנרי, לא נהוג שאישה תלחץ ידו של גבר. אך היא לחצה את ידי שלי. ישבנו. אמה של אימאן הלכה לעשות קפה. אימאן הביאה מ-החדר השני קופסה גדולה מלאה חפסי-סות סיגריות מכל הסוגים — כ-20 סוגים שונים. ערוכים בשורה.

השיחה התגלגלה לנושאים פוליטיים. ו-או, כשאמר לה אורי אבנרי שהוא פגש את יאסר ערפאת, שאלה "רגע, איך קור-

עין-אל-חילוה. לפני המלחמה עבדה כי-עובדת סוציאלית בסהר האדום הפלסטיני. ומאז המלחמה אינה עובדת. היא מקוה להתחיל לעבוד כפסיכותראפסטית במיר-סאה הנורווגית הקטנה הנמצאת במחנה. שאלה אם אנחנו רוצים לעשות סיור במירפאה. הצטרפנו אליה. שם פגשנו בחור צעיר, אמריקאי מוזק מכת הקוריוקרים, העוסקת בעבודה פילנטרופית בלבנון ו-בגדה. הוא סיפר לנו שמתהלכות במחנה שמועות שונות על מעצרים שנעשו לילה קודם לכן בעיר צידון. בעיקבות יריות על רכב של צה"ל. דברים שלא היה כנראה,

ג'ישה מדעית להשקעות בבורסה

קרנות לאומי

קרנות הנאמנות של קבוצת בנק לאומי, בניהול "לאומי-פיא" וחברות בת נוספות מקבוצת בנק לאומי.

בבנק לאומי מאמינים שרק ג'ישה מקצועית ומדעית מביאה, בטווח ארוך, לרווחים. הנסיון הוכיח זאת מעל לכל ספק. קרנות הנאמנות של קבוצת בנק לאומי מנוהלות ברובן על ידי "לאומי פיא" - חברת ניהול מיוחדת הידועה בנסיונה העשיר ובגישתה המדעית, או על ידי חברות מקצועיות המתמחות בתחומיהן. מומחי הקרנות עוסקים באיסוף יומימי של נתונים על כל נייר ערך, ובניתוח מדעי של המידע המעודכן. 150,000 משקיעים בישראל כבר משקיעים בקרנות הנאמנות של קבוצת בנק לאומי. אחת מהקרנות האלה בודאי תתאים גם לצרכיך הספציפיים. בסס את תיק ההשקעות שלך על יחידות של "קרנות לאומי", ותגלה גם אתה שהג'ישה המדעית משתלמת...

מודעה זו אינה מהווה הזמנה לרכוש יחידות בקרנות הנאמנות.

 בנק לאומי

אנשים לא יודעים אנשים

A group of people, including adults and children, are posed together in a studio setting. They are wearing clothing typical of the 1980s, such as plaid shirts, flat caps, and bright colors. The group includes a man with a beard and a flat cap, a woman with long dark hair, a man in a striped shirt, a young boy with a surprised expression, a man in a red shirt, a woman in a blue checkered shirt, a young girl in a red dress, a boy with headphones, a woman with curly hair, a young girl with a headband, a woman in a striped shirt, and a man in a yellow shirt. A yellow text box is overlaid on the right side of the image.

פלנל להב

החולצה לעכשיו

להב פופ קורן

Lahav

להב האופנה המלהיבה
לגברים נשים וילדים

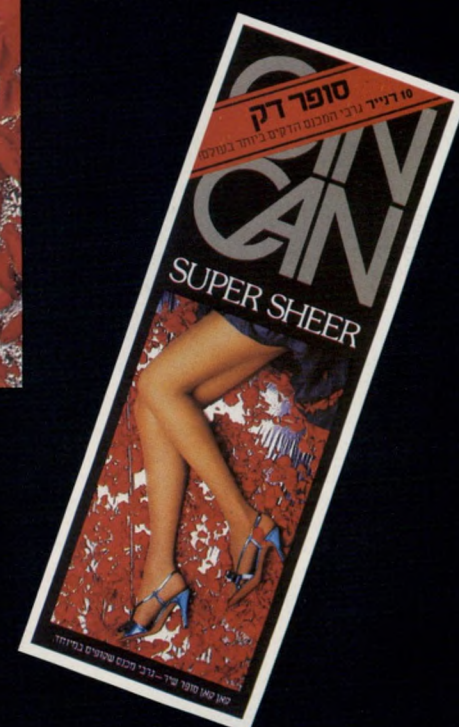

סופר דק.

**גרבי מכנס
שקופים
כמו אייר.**

כשאת יוצאת לאירוע מיוחד.
כשאת יוצאת עם שמלה מיוחדת,
עם מישהו מיוחד — לבשי את גרבי
המכנס סופר שיר.
גרבי המכנס הדקים ביותר
והשקופים ביותר בעולם (10 דנייר).
הם מלטפים כמו מגע המשי על
הרגל, ואת מרגישה כאילו רגליך
יפות יותר. ארוכות יותר.
סופר שיר. גרבי המכנס של גבור.

קאן קאן סופר שיר
עכשיו לשרותך בחנויות.

CAN CAN

קאן קאן סופר שיר. יופי של רגלים.

מרס
בנימיני

מזל החודש:

קשת

יורי אנדרופוב,

הבוס החדש

בקרמלין, 'עשה

הכל כדי לבנות

את עצמו

נולד ב-15 ביוני 1914 — השמש במזל תאומים והירח במזל דגים. שעת הלידה אינה ידועה, לפיכך ניתנת כאן מפת השמש בלבד.

מתוך מפת הלידה שלו קשה לגלות מיהו האיש המיתאי, ומה טיב אופיו ואישיותו. השמש והירח ממוקמים בי מזלות הכפולים, ומספרים על אדם בעל פנים רבות. אם ננתח את המסתתר בי פנים ואת מה שמתגלה בחוץ, נוכל ל- התקרב ליורי אנדרופוב עצמו.

כלפי חוץ נראה יורי אנדרופוב הפיכה, חריף, העריני וזה היועד למצוא חן בעיני הבריות. הוא בעל מרץ רב ורוח

צעירה. אופקו רחבים ותחומי התעניי- נותו מרובים. איש לא יאמר שחסר לו ביטחון עצמי. להיפך, לעתים הוא מגלה ביטחון מופרז ומסוגל להרחיק לכת בי נטילת סיכונים. הוא גמיש, חלקלק וי בעל תכונות נחישות, וכאשר הוא מת רחוק מן האמת הוא עושה זאת בצורה כל-כך מתחכמת ומבריקה ועם תעוזה כה עצומה, עד שהוא מסתכן בכך שיגלו את מזימותיו ותכונותיו. לעתים הוא לוקח סיכון כל-כך גדול, עד שאיש לא מעלה בדעתו שמישהו ירחיק לכת בצורה כזו. כשמנסים להדור לשכבות יותר עמוקות באישיותו, מגלים אדם שונה לחלוטין. קר ומחושב ובעל אמביציה מאוד חזקה. את צעדיו הוא מתכנן בקפדנות כשכל האמצעים כשרים בעיניו. כלפי חוץ הוא מופיע כישר, חביב, גמיש ומתחשב בי ידידיו ובמקורביו, אולם הוא אינו עניין באחרים. הוא יעשה הכל כדי ל- נות את עצמו. עליו אפשר לומר שהוא אכן בנה את עצמו כמו ידיו, והדרך לא היתה קלה.

מפת הלידה מצביעה על סבל רב בי ילדותו. מרגע בואו לאוויר העולם, הוא חי בהרגשה של מחסור כלכלי ורגשי. כילד הוא חש את עצמו ביישן וחסר ביטחון, אולם אם בסביבתו הקרובה לא האמינו שילד זה עשוי לצאת מהשקט והביישנות שאפיינו אותו, הוא עצמו חש שיש בו די כוח לצאת ממצבו הקשה ולהגיע לעמדה חזקה.

אולי כאן המקום לציין שבמפות לידה של פוליטקאים ניתן להבחין בתופעה החוזרת על עצמה, וכלל לא משנה אם המפה שייכת לפוליטיקאי בארצות-הברית בבית-המקצועות, בישראל או במצרים. הכוונה היא למצב שבו הירח נמצא בהיבט דיס-הרמוני לשבתאי. על פי רוב, זה מעיד על חוסר-בטחון, בדידות וחס- תגרות, ובעיקר מצביע על ילדות שבה ניכר חוסר באהבת אדם, או קשיים ביח- סים עימה.

אדם כזה חייב לפצות את עצמו, וי דורש שהעולם יכיר בו. הוא רוצה לה- יות מנהיג. הוא מתייחס אל עצמו מאוד ברצינות, וכדי לממש את שאפתנותו ה- חזקה, עליו לעבוד קשה כל חייו ול-

השקיע מאמצים מרובים כדי להתקדם. ככל שאדם כזה מתבגר, מזדקן, הוא מרגיש נוח יותר עם עצמו ועם סביבתו. אולי זו הסיבה שפוליטקאים מסוג זה מצליחים להגשים את עצמם בתקופה מאוחרת, או כמעט ברגע האחרון. מפת-הלידה של אנדרופוב מראה את המצב שהזכרנו כאן, ומצב זה מקבל חיזוק נוסף בגלל מצבה של השמש ש- נמצאת בצמידות לכוכב שבתאי. מי ש- מתמצא מעט, יודע ששבתאי בונה את עצמו לאט ובהתמדה, וגם אם הוא מגיע מאוחר, הרי שכאשר תפס עמדה, הוא

אינו נשאר, אלמוני ופוסר. הוא מטביע את חותמו אם לטובה ואם לרעה. אדם זה ניחן בכוח-סבל וביכולת לעבור תנאים קשים וכמעט בלתי-אפשריים. הוא בעל מישמעת עצמית חזקה, נוקשות וחוסר- פשרנות כלפי עצמו. שיפוטו מצטיין בי הגיון בריא וכושר ניתוח מבריק, תפיסה מצויינת וגישה רציונלית.

הוא חושב בגדול והולך בגדול, אינו

מתעכב על מיכשולים קטנים בדרך. הוא יודע לנפות את העיקר שבדברים ולהוציא עיקר מתפל. צורת המחשבה שלו מו- פעת מחינוך קפדני ונוקשה. את עיסוקו בפוליטיקה אי-אפשר לשייך רק לשאפ- תנות. במפת הלידה שלו רואים אהבה אמיתית לעם ולמולדת.

הוא ניחן במוח מברק ובזיכרון מ- צוין. הוא אוסף ואוגר אינפורמציה בכל שטח ועל כל אדם, ובעת הצורך הוא נעזר בידע שצבר. הוא זוכר כל דבר לפרטיו, פרטים חשובים יותר או חשו- בים פחות, כל דבר עוזר לו. כשמגיע ה- מן הוא משתמש בהם לתועלתו והת- קדמותו ולהפלת מתנגדיו ואויביו.

יש לו טבע חקרני והעבר משמש לו מישענת והצדקה לכל מעשה. הוא לומד משיגאותיהם של האחרים, וחלקים ש- הוא מסק עוזרים לו בהתקדמותו. הוא ער לסכנות ואי-אפשר לטשטש אותו וי להסיטו מנושא שבו הוא עוסק. למרות שמוחו מבריק, הוא אינו ממחר להשיב ומעדיף להצטייר בעיני הבריות כאדם בעל מחשבה איטית וכמי. שאינו די ער למה שקורה סביבו. למעשה הוא מח- לט במחירות עצומה, ואינו מבזבז זמן על התלבטויות.

די מעניין ומפתיע שלאדם כל-כך נוק- שה חשוב להיות מקובל על סביבתו חק- רובה והרחוקה. הוא רגיש ופגיע, וקנאי לשמו ומעמדו. כשפוגעים בו ומבקרים את מעשיו, הוא אינו שוכח ואינו סולח. יש לו זמן, ואור-רוח להמתין לנקמה, וזו תצא לאור במוקדם או במאוחר.

הוא רגיש מאוד ליופי ולאמנות, וב- עצמו ניחן ביכולת ביטוי טובה. נוסף ל- חן ולקסם שבהם הוא משופע, חשוב לו להגיע לעמדת-כוח. הוא עקשן ודורש שיתנו לו להיות עצמאי. הוא אינו מוכן לקבל פקודות מאיש, ובתחילתו הוא נר- תן את הרשם שהוא מקבל וממלא פקד- דות. למעשה, הוא זה הקובע מה יעשה בסביבתו הקרובה. הוא יודע להשתיר את חולשותיו וחסרונותיו, אך את מעל- תיו מכיר כל אחד. גם אם אינו מצטיין יותר מהיתר, הוא ידע להביא את הא- נשים לידי כך שיאמינו שהוא עולה על כולם.

תוכניות חדשות ותקלות במיכשולים קטנים ומרגיזים, קשה למצוא דרך שו- פת וזורמת, ואתם מאבדים סבלנות. תוך כמה ימים תוכלו לשוב ולהתלהב מכל מה ש- תוכנן. ביחסים עם בני הזוג אתם נוטים להס- תיר דברים שברוך- כלל נאמרים על יריכם בגלוי, עדיף להמשיך בהרגלים הישנים כדי למנוע מיתחות. בעניי- נים כספיים עדיין דשושה זהירות. אל תמהרו לחתום על מיסמכים חשובים.

המצב הכספי עדיין מחשיך להיעק עליכם, ידידים או בני-יוזג שהיו אמורים לפא לעזרתכם מאזכרים, וי אתם חייבים להתמודד עם חבטות בכוחות עצמכם. אל דאגה — הדברים מסתדרים, אם כי ברגע האחרון וכמי בטח תצאו מהמצב ה- קשה. ידידים וקרובים מתור-ל יפתיעו בבשורה טובה. בשטח הרומנטי התפתחות חיובית, תפגשו אנשים חשובים שלא תארתם לכם שהם מתעניינים בכם.

בעיות בריאותיות מציקות לכם. אפילו אם אתם חשים בטוב, בנתי-המישפחה מעוררים דאגה, וכל הזמן אתם מוצאים את עצמכם בביקורים ב- מרפאות ואצל רופאים. המצב הכספי עומד להשתפר, בקרוב תוכלו לבצע שותפות שתכניס לכם רווחים, אולם השבוע עדיין מוקדם לסכם עניינים. רצוי להמתין עד שבוע הבא — אז הדברים יתבהרו. חייהו מאוד בנהיגה, אתם נוטים להתבלבל השבוע.

תביעות כספיות, שתגענה אליכם במפתיע, יכניסו אתכם למתח. כספים שמגיעים לכם בוששים לבוא בגלל רשלנות של בן-הזוג. על רקע זה צפוי מתח עימו. הילדים גורמים לדאגה ודורשים תש- מתלב יותר מאשר אתם מסוגלים להעניק להם. כדאי להצטייד בי מירב הסבלנות השבוע, היכריות חדשות עומ- דות להביא שינוי לחיים ולהכניס אופטימיות לשיגרת החיים. ביני תיים עליכם לדאוג לקרובים מבוגרים.

אם תכננתם מעבר לדירה אחרת, או שחשבתם לשפץ את השבוע אתם עלולים להתקל בבעיות שת- כננה את ביצוע ה- תוכנית. אל תדאגו ואל תוותרו על התוכנית, משום שתוך ימים ספורים יתברר שה- עניינים בכל זאת מה- תדרים. ימי השישי וי השבת יהיו קשים ובלתי-נעימים במיוחד.

סיכסוכים עם בני-המשפחה עלולים להביא לרצון להסתלק. אל תמהרו להחליט.

עבודה רבה מוטלת עליכם בתקופה זו. אתם מגלים מרץ, יוזמה ורעיונות מקר- ריים, אולם אינכם שבי- עירצון ממקום העבודה ומוצאים שם המון חס- רנות, שנעלמו מכם עד כה. מריבות עם אחים ואחיות מתישים אתכם ואתם מעדיפים להתרחק ולהסתגר בביתכם. ה- שבוע תוכלו להנות מ- חיי-אהבה מלאים וי מספקים, תהיו מבוקשים ופופולארים יותר. אורחים יפקדו את ביתכם, אולם בדרך-כלל באופן מפתיע.

השבוע תעדיפו להשאר בבית ולוותר על בילויים הקשורים ביציאה החוצה. אלה מביינים הקשורים וי מסובכים שנמשכת שנים, יופתעו מהמפנה שיחול ביחסים. הדברים סוף- סוף מסתדרים, שיחות גלויות יקרבו אתכם וי יביאו כסופו של דבר לתוצאות מקוות. עניי- נים כספיים עדיין מעוררים דאגה ואי- שקט — תוך שבוע המצב יהיה יותר קל. בינתיים כדאי לכם לחסוך בהוצאות.

בתקופה זו אינכם מרגישים כל-כך טוב. מחלות מרגיות גורמות לעיכובים — גלו קצת סבלנות ואורך- רוח, לקראת השבוע הבא תרגישו יותר טוב. בינתיים אל תתכננו לצאת לטיולים בשטח, עדיף להשאר השבוע. בשטח הכספי בבית. להיות יותר עיר- ניים. אחים ואחיות עלולים לפנות אליכם בבקשה להלוות להם מ- כספכם. סטודנטים ותלמידי בית-ספר יזכו בשבחים מפי המורים, ולהצלחה בבחינות.

קשתים נהנים השבוע משינויים משביעי- רצון. ההצלחה מאירה לכם פנים. בשטח העבודה אתם עומדים לפני התקדמות. בתחום שבו אתם עוסקים יכירו בכם ויהיו מעוני- יינים לפרסם את ה- הישגים שאלהם הגע- תם. בעניינים כספיים אתם ממש בני-מזל — כל העיכובים והקשיים שנערמו בדרככם בשנה האחרונה, מתחילים להיעלם. זה הזמן לשנות את הגישה. אומץ והעזה יוכיחו לכם שכדאי להסתכן.

השבוע שחלף היה אחד מהקשים שידעתם השנה, והימים האחרונים עלו על כולם. השבוע תרגישו הקלה מסויימת, אך עדיין אינ- כם מרגישים ששימחת החיים שבה אליכם. סיבוכים כספיים מסרי- דים אתכם — אל תכני- סו לבהלה, גישה שקטה וניתוח הגיוני יראו שיש מוצא מהסבך, ותוך זמן קצר תוכלו לנשום ל- רווחה. נסיעה קצרה בענייני-עבודה עלולה להתעכב. אל תחס- ערו. השטח הרומנטי יפצה אתכם מאוד.

בימים הרביעי והחמישי אתם עלולים להרגיש עייפות ונטיה להתכנס בתוך עצמכם, אך מיום ה- שישי ואילך תחושו שוב רענונת והתלהבות. תוכלו לעסוק בפעילו- יות ספורטיביות ואף להגיע להישגים לא מבוטלים. במקום ה- עבודה יהיו הזדמנויות למגווש באנשים חדשים ומעניינים. חיי-החברה יפרחו וחלומות כמו- סים עשויים להתגשם. המצב הבריאותי דורש השגחה יום יומית וטיפול נכון.

השבוע אתם נוטים להיות שכחנים ומבול- בלים, כדאי שתהיו זהירים שבעתים בי עניינים כספיים. אנשים זרים ומזדרים עשויים לפגוש אתכם השבוע, ולעבור יחד אתכם חור- יות מיוחדות ובלתי- משגורות. חוויות רוד מנסיות תיזכרנה עוד זמן רב לאחר שהתקופה תחלוף. בשטח העבודה תוכלו למצוא כיוון חדש לגמרי, אך כל רעיון חדש ומלהיב רצוי לשמור בסודיות ולהמנע מלהתייעץ או לשתף ידידים.

גם סבא וגם דני ל... למען הילודה!

סבא: הנתונים הדמוגרפיים מדאיגים אותי, אך מה אני כבר יכול לעשות למען הילודה?

דני: לתרום לאגודה לעידוד הילודה!

סבא: ומה תוכניותיך האישיות בשטח זה?

דני: להנשא מהר ככל הניתן — ולעבור לעיירת פיתוח בה הדיור זול — והתעסוקה רבת אפשרויות.

סבא: יפה, אך אל תאמר מחר — פן יהיה מאוחר!

דני: אני יודע... הלואי וגם אחרים ידעו!

מוגש לציבור ע"י אגודת:
"אפרת הזכות לחיות" לעידוד הילודה בעם היהודי
 ת"א, החשמונאים 53 ת.ד. 1929, טל. 621695, 767198
 מזדה! — לא די בכך. שלח תרומתך להדפסות נוספות!

מודעת תעמולה של "אפרת"
 דמוגרפיה דבילי

להשתמש באימרה בשפת-האם שלך
 ושלי, אשר מאפינת את המעשה
 האמור טוב מאלף מילים. מסתבר,
 שהפולקלור יודע לעתים לשים את
 האצבע על הנקודה טוב יותר מ-
 קהל שלם של פילוסופים.

והרי האימרה:
 Wenn ueber eine dumme Sache
 mal endlich Gras gewachsen ist,
 kommt sicher ein kamel

gelaufen,
 das alles wieder runterfrisst.
 (כאשר על ענין טיפשי / צמח
 סוף-סוף העשב / יבוא לבטח
 גמל / ויאכל את הגיבעולים.)
מנחם אפרתי, קיבוץ מעברות

מדניית העומר

סערה בכוס מים סביב ה-
 מאמר ב"ניו-יורק טיימס".
 למרות שהאליבי שלו הוכח, יצא
 יו"ר מיסלגת העבודה מעורו כדי
 להוכיח את חפותו.
 אך על מה הצעקה? כל פטריוט,
 אשר נפשה של אומתנו יקרה לו
 ועתיד המדינה הוא עיקר מעייניו,
 חייב לצאת חוצץ נגד מדיניות-
 השגור.

אם רוצים אנו לצאת אי-פעם
 לעצמאות כלכלית ולא לפתח חיים
 ספיליים, חייבים אנו להטיף להם
 תפק במדעט ולדרוש מהממשלה
 צימצום הוצאותיה הכספיות.

רן יחב, תל-אביב

יקי - החפצור!

תשובה לקורא ששלח את
 מיכתבו ותמונתו ממיאמי
 (החוקה ("העולם הזה")
 2357).

יקי היקר!
 לרגע שמחתי לראות פנים מוכ-
 רות מביטות בי מעל דפי העולם

פאשיזם

חזק ואמץ לעורך העולם הזה
 על כתבתו בעניין המזימות נגד
 תובדי אר"על "הפלאנגות הכל-
 כליות" (העולם הזה 2361).
 הכותרת היתה קצת מתונה ל-
 טעמי. הייתי מציע: "הפאשיזם
 בשער".

עובד "אד-עק"

הזה, אך לא הבנתי מה לך ולכות-
 רת זו, ישבה כובד מיכתבך —
 "גבלה בישראל".

זוכר? היינו יחד בשלב הראשון
 של קורס צבאי מכוון ויקרתי.
 שם הכרנו זה את זה ושמע ללמדתי
 לדעת מי אתה — אותו אדם ש-
 כאשר כל המחלקה יוצאת לריצת-
 בוקר, אתה עומד בצד מתפרפר
 מהריצה "הקשה" ומשתין על ירי-
 עת-האוחל של חבריך...
 מכאן, למיכתבך. אתה כותב ש-

(המשך בעמוד 26)

מכתבים

פשעי בירח

עניינים שבחקירה.

פרופסור דויד ליבאי יגויס ב-
 מיוחד לצה"ל, כדי לייצג את ראש
 אמ"ן, האלוף יהושע שגיא, לפני
 ועדת-החקירה הממלכתית לעניין
 פישעי בירח. עד כה היה מקובל
 בצה"ל לגייס פרקליטים אזרחיים
 רק לשירותם של חיילים הנאשמים
 בפשעים חמורים. האם מכאן ניתן
 להבין שהאלוף הפרקליטות רואים
 במיכתב-האזהרה מעין כתב-איר-
 שום?

שימשון אברהם, יפו

כמה קלה עברותם של שופטים!
 כשחבורת שודדים אינה שומרת
 על "אחוות יחידה" היא מתפרקת
 כאשר מובילים אותה לספסל-הנא-
 שמים. אין איש מהם יכול להסתיר
 את האמת. כל אחד מהם משקר,
 אך שקריו סותרים את שיקרי
 חברו. לשופטים לא נותר אלא

טעם לשולם צודקת

כותרת בהארץ (22.10):

מורואה יבקר בצרפת

באת יוסי מרזן,

ביתר "הארץ"

בפריז.

לינדוק, 21 (מיוחד, ה"הארץ").
 ראש ממשלת צרפת פייר מורואה,
 יבקר בחודש מארס בישראל כאורח
 עירונית צפת. להגל תחילת הסכם

אם כך, לא נופתע לקרוא כותרת
 בנוסח:

בגין יבקר בישראל!

מירסקה פימנטל, תל-אביב

לערוך בדיקה צולבת של העדויות,
 לשקול את מידת אמינותן וכך
 לשחזר את הפשע.
 כדבר הזה בדיוק קורה בוועדת-
 החקירה הממלכתית. העדים שהור-
 פיעו לפניו איבדו את עשתונות-
 תיהם, לא תיאמו מראש את גיר-
 סותיהם. כל שגותר לשופטים לע-
 שות הוא מה שיכולים לעשות
 קוראי העולם הזה: לקרוא בעיון
 את הטבלה המעמדת את דיברי
 העדים השונים (העולם הזה 2361)
 ולשפוט בעזרת השכל הבריא מי
 שקרן ובאיו נקודה.

חיים וילפוביץ, תל-אביב

לשם מוזתנים

למען העם

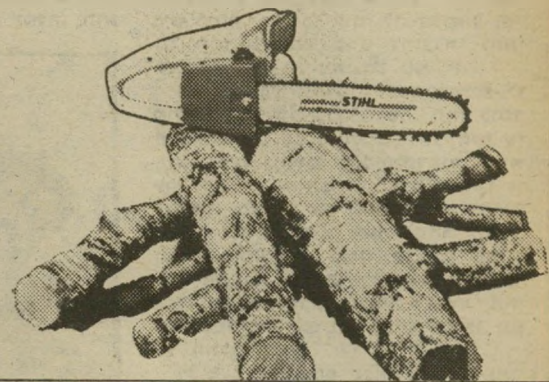
הקורא נתקל בכרוז תע-
 מולה דבילי, ומוסיף רעיו-
 נות (ראה גלופה בראש
 העמוד).

סבא דני הלכו לים, בדרך פגשו
 בבעיה הדמוגרפית. יש להם חשבון
 ארוך עם המירשעת הזו, המסרכת
 למלא את מיצוות פרו ורבו. "אולי
 תואלי בסובך לשפר את מאזן
 הילודה של העם היהודי?" ניסו
 איתה בטוב. אך היא קיללה אותם
 ברוסית, שלחה אותם ליישוב-הספר
 העמוק ביותר.

חשבו וחשבו, עד שהחליטו:
 סבא יגרש מביתו את סבתא, יקח
 לו בתולה חטונה בגיל הפיריון,
 ישנם אלה חלציו הבלויים ויעמיד
 דודים יהודיים כשרים לדני. אחרי
 כך יעברו סבא, הסבתא החורגת
 הדודים להתנחלות זוקף-כפופים
 שבצפון השומרון.
 התוכנית לגבי דני הולכת ככה:
 בעוד שש שנים, כשיגיע לגיל

אם בביתך בוערת אח

יש לנו עבורך
משור "מיני"
STIHL
 משור האיכות STIHL
 קל במשקל בעל עוצמה
 נוח ופשוט להפעלה
 לחיתוך וגיוס עצים
 וקורות בשיטת עשה
 זאת בעצמך.

ש. ונציה ובניו בע"מ

ת"א הגרוד העברי 2 (ליד ככר המושבות) 612553
 הפצה לצפון: מ. רוזנבלום בע"מ
 חיפה דרך העצמאות 49, טל. 661985, 728215, 04-664891

איתן עמיהי הדברת מזיקים

בע"מ
 מומחים להדברת תיקנים
 (ניקים), תולעי עץ, חרקי
 ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 780114-56 רש"מ: עסק 481/75
 שמירה על בריאותך ורכושך

אפשר להשיג את

העולם הזה

ביום שלישי בערב,
 בתחנת "בז",
 בריד המזרח

תו

טרמפ

לחייל

קבלת מודעות
 לכל העיתונאים
 במחירי הנמוכים

• שרות ת.ד.

• ללא חשלות

• מכבדים

• כרטיסי אשראי

פרסום
 אידיאלי
 חזק וברור
 טל. 227114

כשהבורסה סוערת רק מי שיש לו מח נשאר שליט!

המיתודות למשקיעים מסוגים שונים ולמטרות שונות. אחת מהן, או צרוף מעניין של כמה, בודאי יתאים לך.

הכנס לסניף הבנק שלך ובקש להשקיע בקרנות נאמנות של "אילנות דיסקונט". המח שלך בבורסה עובד, אתה ישן בשקט ובינתיים כספך מצמיח פירות נאים.

מאחרי השם "אילנות דיסקונט" עומדים מוחות כאלה של מומחים פיננסיים.

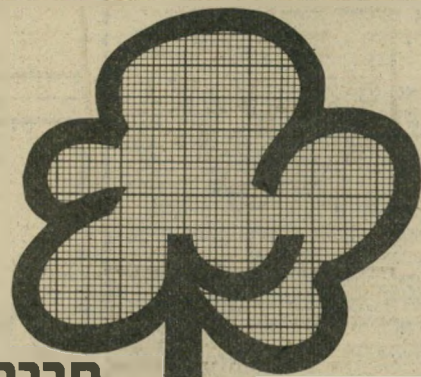
הם מנהלים את כל קרנות הנאמנות של דיסקונט בדרך שתביא לך פירות נאים וברמת סיכון נמוכה.

ל"אילנות דיסקונט" יש מבחר גדול ומגוון של קרנות נאמנות,

כשהבורסה סוערת היא מסוכנת. מסוכנת מאוד.

אתה יכול להכנס עם הרבה כסף ולהשאר עם מעט מאוד... זה לא עסק לחובבים.

מה שאתה צריך זה מומחים! מומחים שיעבדו בשרותך, שידאגו לאינטרסים שלך. מומחים שיהיו המח שלך בבורסה.

חברה לניהול קרנות נאמנות של דיסקונט בע"מ

אילנות דיסקונט

האח שלק הבורסה

(המשך מעמוד 24)
חברים וידידים שם, בארצו של סם, שואלים אותך ואתה, גאלץ להודות לפניהם שאכן מחול נורא אירע בישראל. מי שמך שופט עלינו? מהיכן הידעה הרבה שאתה מפנין? היכן היית כשהכל קרה?

אתה קורא למר בגין להתפטר — זו לדעתך היתה צריכה להיות פעולתו הבלתי-נמנעת לאור הסבת הנורא.

אולי, אולי לא. נשמע מה תאמר החקירה. אבל אני וחבריי מאותו קורס יודעים כבר את כל העובדות לגביך. לאורי עובדות אלה קורא אני לך להתפטר מייד מהמשרה שנטלת לעצמך בעזות-מצח: להיות שגריר-ההסברה לנו ולפעולתנו בישראל ובסביבותיה!

שימעתך רותם (פינוזנום), חולון

העולם הזה - זק

הקורא חיפש את השבר עון, מצא את "המודיע".

על מדפי ספרית העיון בבית העם בירושלים אין למצוא את העולם הזה.

כשהערת את תשומת-ליבו של מנהל הספריה, נעניתי כי אין לספריה עניין לרכוש כל עיתון המופיע בישראל. אך השבועון

מישחק

בשחור-לבן

מובוטו נחשב רודן אכזר ר' מושחת / אך אל תסתכל במבחן אלא בתוך הקנקן / כי יצחק שמיר התבקש להלביץ את האיש / אשר הסכייטים השחירו — עסק ביש / (שים לב שלא מדובר פה על צבע העור / אלא על להפוך ללבן את השחור). תמורת זה גם מובוטו יתן הכשר לשמיר / שבעניין בירות הוא כהחלט כשיר. ד"ר ה' רוממן, חיפה

הרי אינו כל עיתון. הוא מבטא דעותיו של מינור רחב בציבור, הוא מאוד פוטולארי, ובכל סיפריה ציבורית יש עליו מאבקים בין ה"קוראים".

העולם הזה הוא בודאי יותר מעניין מהצופה או המודיע של גביהם אין לסיפריה בעיות תקציב. רמי דיצני, ירושלים

שיטה בעלת זקו

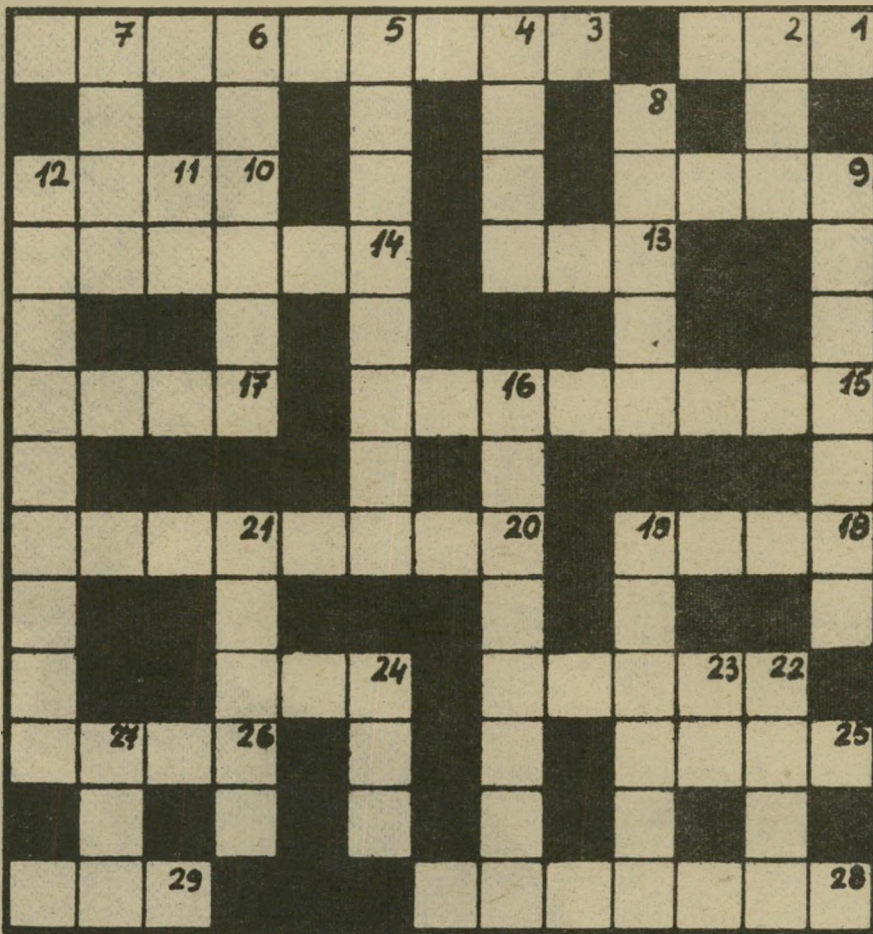
הערות הקורא לידועה ב"מדור "אתה וחשק" (העולם הזה" 2356).

הפיתרון של חברת תבל אינו חדש, והוא פיתרון שנמצא בשימוש כ-50 שנה בארץ. בתל-אביב עצמה יש כ-10 מחסנים כאלה, הקרויים מחסני ערובה.

מחסנים אלה פועלים כנאמני-המכס ותחת פיקוחו הקפדני, מארגנים תחת קורת-גג של איגוד מחסני-הערובה. התגלית-כביכול אינה תגלית, כיראם שיטה ידועה ובעלת זקן של היבואנים בארץ, משום שבצורה זו של אחסנה היבואן חוסך רבות.

מכיוון שהמחסנים פועלים כנאמני-המכס, עדיין הבירוקרטיה והניירת של המכס היא המכבידה, ואין זה משנה אם ממין תל-אביב, אילת או חיפה. ככלל מוסד ממי שלתי הבירוקרטיה היא המורסת עצבים, ולא המיקוח. אבי שמואלביץ, יפו

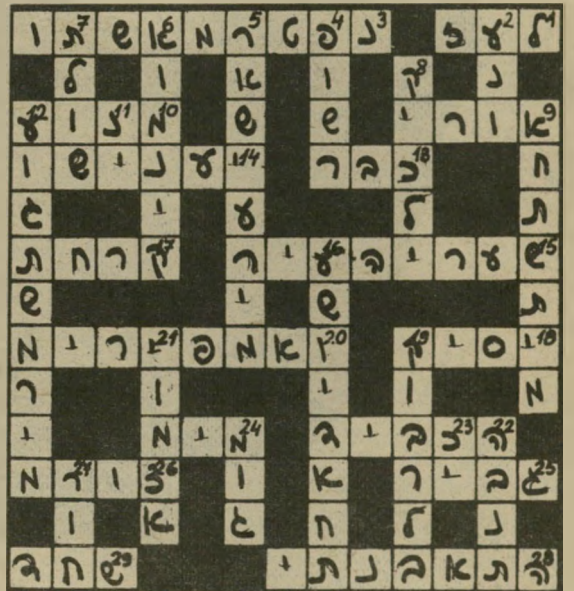
מאת נדיב אבידן

מאוזן

1. ששים כבר נפלו במלכודת הרגל (3)
3. הגם בנושאים-הוא נהג כסנוב? (3, 6)
9. בסוף שנת תשמ"ד יתברר שהוא לא אשם שהוא הכוח המניע (4)
10. לא נותר דבר משירי קמטורה (4)
13. למי שמופיע בדמות של קיסר בטלן, יש סיכוי להיהפך לסמל (3)
14. נהג כגורילה בסגנון עתיק יומין (6)
15. על דלת הרופא מוצהר בגאווה: "מופרע כמו בן-גורא" (8)
17. ביקשת פיצוי לאחר ה"טראומה שעברת בים — כך שמענו (4)
18. אוי ואבוי! רמת-גן זה כמו ימית (4)
20. המכשיר קבע את מעמדו של אחד מאבותינו (8)
22. הפרשה עשויה להתגלות בסיון (5)
24. זו המטרה בשימוש במשי עדין (3)
25. במשפחת מורחי דקדוק בענייני מחלות (4)

פתרון תשבוצון 2361

9. הענקת מלכודת לאלה ש"קיבלם גדל" (7)
11. אצלי זה עולה רק בסוף התיכון (2)
12. לקוי מחי אופייני, אולי, לשחקנית כדורסל (4, 5)
16. אמנם, סבלי נגרם מהופעת קבוצות כאלו בצותא (8)
19. לאור מצב היחסים בתחנה הצבאית, זו הצעתי לשמה ה"חדש (מ) (3, 3)
21. לשיבת ממשלה כזאת לא מומלץ להכניס יין (5)
22. בכיו של הקרוב מעיד על כך שהוא התחרט (מ) (4)
23. גם באמריקה אומרים, ש"זה עצוב שהוא גורם ליסורים (2)
24. אם אין לה זמן היא יודעת לסלל בפגיעה (3)
27. קח את בעל הנציב הידוע בעליה! (מ) (3)
26. יהלום במשקה? רק ל"בעלי אמצעים (4)
28. הנפטר לא דיבר אמת — כך נודע מפעילת הבונדס ה"ידועה (7)
29. אומרים שהיא אינה קשה רק בחתונה (3)

מאונך

2. קשה מאוד לשמור עליו בגת (3)
4. המציא נשק למלחמה ב"שריון סביב המתנים (4)
5. צריך לשנות טרופ בטור באופן יסודי (8)
6. האם הבחנת סוף סוף ב"אימה הזאת? (6)
7. יאסוף חומר בשביל קטלר גים (4)
8. ההוא שנשבר בקלות מצא סתירות (5)

תן
טרמפ
לחייל

המכון הישראלי לספרות נשים קוסמטיקה ובידור

קורסי-סלולוג נשים - קוסמטיקה - בידור ובידור
מוצאת שער בחשמל (אפילציה)

* סלון וקנון יצי

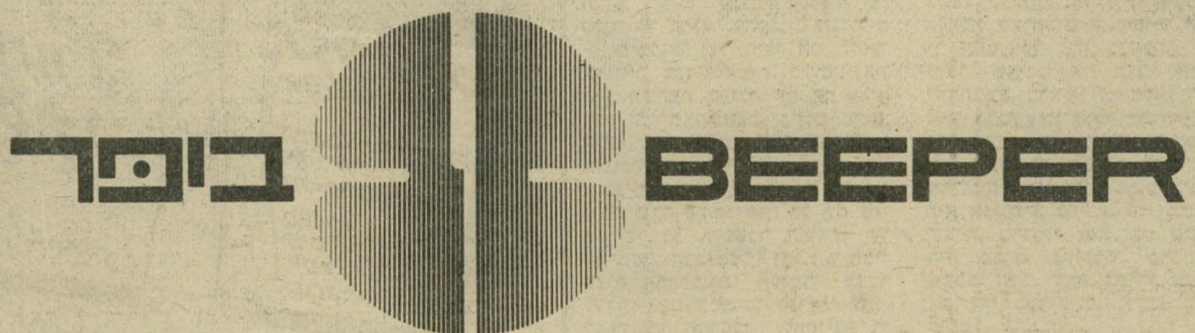
תסרוקות, תספורות, החלקות, סלסל, צביעה, פסים, סיכול פנים, איפור, האצאת שיער בשעווה
* גגות גלום *
* סחירים עממיים * שדות פעולה *

תל-אביב יודפת 4 ליד דיזנגוף 190 226066 229388
דמת-גן הרצל 86 מול בנין אואדים "סלון אזה"

תקשורת זה עצמה.
 זה טכנולוגיות מתקדמות,
 ציוד מתוחכם, מערכות מחשבים,
 מאגר של ידע מקצועי נרחב
 וצוותי הפעלה מיומנים.
 חברת ביפר אמנם
 לא גילתה את ה"סוד" הזה
 אך היא מיישמת אותו מאז הקמתה.
 זו גם הסיבה שחברות, מוסדות
 ומפעלים רציניים המבינים בתקשורת,
 מעדיפים לעבוד
 עם ביפר.
 ביפר –
 כל העצמה,
 לשרותך.

תקשורת זה לא מה שהיה פעם

משרד ראשי: מלון שרתון, רח' הירקון 115 ת"א, טל. 03-288247

מכתבים

השילטון — כל אלה הם סימני היכר ותכונות-אופי של התנועה הטרזקיסטית. אך במפלגה זו הם חזקים עשרת מונים.

נוסף לכך, שורר במפלגתו של הילי מישטר סטלינסטי חמור, אשר אינו סובל ביקורת. הירחורר כפירה, שמה השתנה משהו בעול מנו המודרני ואולי יש לעדכן את ההלכה המרכסיסטית, אסורים ב"החלט" בוודאי שלא השתנה דבר מאז שנות ה-30, כאשר ניסח ליאון טרוצקי את הגדרותיו ביחס לברית-המועצות בתור "מדינת פועלים מנוונת, בעלת מיבנה-על מדיני בורקראטי", שיש להגן עליה בכל התנאים, וכאשר הגדיר את הסטליניזם בתור "כת ביוורק" ראשית שלטת בעלת זכויות-יתר ומיאו לראות בו מעמד חדש.

גרי הילי ועוררו משתמשים נגד החולקים על עמדותיהם הפסקניות במפלגתם לא רק באמצעים אדמיניסטרטיביים. הם אינם נרתעים להשתמש נגדם ונגד מתנגדיהם מהמחנות הטרזקיסטיים היריבים בכח-הזרוע. אי למי שמעו לחלק כרוזים ליד האולם שבו עורך הילי את אסיפותיו, ואבוי למי שמעו לשאול אותו שאלה שאינה לרחו של המנהיג!

המפלגה מצליחה זה כמה שנים לקיים עיתון יומי שאינו רב-תפוצה זה העולה הקר-תועפות. היא מקיימת גם הוצאת-ספרים, המציאה לאור בעיקר את כתבי טרוצקי וקלאסיקה מרכסיסטית אחרת וספרים וחברות של ראשי המייסד לנה קיימת סברה באנגליה, כי המימון לכל הפעולות העניפות ה-

ואנסה רדגרייב

והטרזקיסם

על מיפלגתה של השחקנית הבריטית ("העולם הזה" 2355).

נוכחותו הצמודה של מנהיג מיפלגת הפועלים המהפכנית ה"טרזקיסטית", גרי הילי, ליד ואנסה רדגרייב מוכיחה עד כמה הדוקים קשריה של השחקנית עם מיפלגתה, אשר רואה בה נכס תעמולתי-ציבורי.

לא במקרה משייכת ואנסה רדגרייב לסלג זה של התנועה ה-

שחקנית רדגרייב ואנסה זה טרוצקיסם —

גופתימחפן טרוצקי — אני לא טרוצקיסט!

אלה בא לא רק מהתרומות הצנועות למפלגה ומהתמיכה הנדיבה של השחקנית בעלת המוניטין הרב הכנסות הגבוהות בין שאר המקורות האפשריים מוכר גם שמו של מועמר אל-קדאפי.

אפשר לחלוק על תורתו של ליאון טרוצקי, מבלי לגרוע מהערבה שרוחשים לו לאיש שהיה יד ימינו של לנין במהפכת אוקטובר, שאירגן את הצבא האדום ושהתייצב בראש המאבק נגד הניון הסטליניסטי, עד שגרצה על-יד סוכנו של סטלין במכסיקו סיטי, אך מה שגותר בשנים הראשונות מהתנועה הטרזקיסטית היא אפיקות גרידא, אני משוכנע שאילו טרוצקי היה קם מקברו היה מכריז בעיקבות מרכס — שאמר דבר דומה בעודו בחיים: אם זהו טרוצקיסם, אינני טרוצקיסט!

נחום סנה, באר-שבע

הצרבת נעלמת במהירות הטאמס

אתה מרגיש בה בדרך כלל לאחר הארוחה, ההרגשה המציקה והמטרידה הזו של צרבת ואטאמס נכנס לפעולה טאמס - טבלית קטנה וטעימה הפועלת במהירות מפליאה. תוך מספר שניות תרגיש הקלה. טאמס נגמר לנוחיותך טבליות טאמס בחפיסה אישית קטנה ונוחה לנשיאה. טאמס ב-2 טעמים: מנטה ופירות. כדאי תמיד שטאמס יהיה לידך וכשתגיע הצרבת, היא תעלם במהירות הטאמס. להשיג בבתי המרקחת.

טאמס... ואין צרבת.

מבצע חנוכה של גארלי

- * מגיל 16
- * נפח מנוע 49 סמ"ק
- * שני נוסעים
- * מד סיבובי מנוע
- * גלגלי אלומיניום
- * בלמי דיסק קדמיים

שלשה תשלומים ללא ריבית

מרכז רכב וצד בע"מ
יצאן כרטיז ומסך מרכזי. אזור התעשייה, קריית ביאריק, ת.ד. 504 מימין וצדן סר. 2-ימין

בואו לראות את "גארלי" אצל אחד הסוכנים המורשים חיפה י.א.ב. 521813, יהודה ושות' 665388 ת"א מוסר הונדה 613879, מוסר מהיר 253641, אילן מוסר המהיר 252891, ע.ב.מ. 834105, נתניה אביב ציון 053-31500 ירושלים נתן מוסר הונדה 713748 רחובות מריצל 053-52072 הוד השרון מוסר דאום 052-24295 חדרה פלדמן 063-22670 באר שבע החלק 057-36663, מלכה 057-31614 חולון רונקו 845743

הדגם זכה בפסג הראשון לעיצוב בשבוע האופנה תבילנלומי.

עור קונים במקור!

קרנית

קאלקצית חורף 1983 החדשה!

הלבשה וארנקים

* דגמים בלעדיים! * מוצרים ברמה בינלאומית!

Only for Export

כ' מז הפרח בא הפר'

הכניא החסכון של קוק הפואליס:

- אטחון קרדא ריג'
- אטחון דולר-מזד
- אטחון צמז-דולר
- אטחון 2000
- אטחון חידוש
- גמורה כפולה
- דן-חסכון צמז
- חסון רב גמלי
- חסון לחי"ל
- חסון להשכלה ג'דורה
- חסון צמז-דולר
- זר-חסכון:
- צמז-הכניא
- קצור אהז

בוא לאדול איתנו

בנק הכופעלים

מה מוביל ילדי-טוב-ירושלים לסירוב ולכלא?

בגלל המלחמה בלבנון, הם יחד עם זאת. היו הרבה שיחות פוליטיות על משמעות המעשה של אמיר. היחס אליו, הוא אומר, היה „נייטרלי ראשונים. אחר כך הגיעו רבים מ-„סירת וידאו“ — זה הכינוי ש-הודבק בכלא לחיילים שנשפטו בי-גלל עבירות-שלל והברחות, וכמה מהם קיללו אותו.

שרה: עד ההתחלה, כשהתחלנו להבין שיש משהו מלוכלך בכל ה-עסק הזה, היתה הסכמה שבשתיקה לעצם הרעיון שלממשלה יש זכות לעשות מלחמה כדי לשמור על ישובי הצפון. אבל אחר כך העניינים התגלגלו. פיתאום אנחנו ר-צים לסחוט שלום מלבנון, לעשות סדר בין הכפרים. אין לי מילה אחת לזה, רק חוצפה. בשביל זה אנשים יוצאים למילואים?

סיק, ויש בדעתו ללמוד מינהל בתי-מלון. אשתו למדה בבצלאל.

„משהו מלוכלך“

ה החלטה שלא לשרת ב-לבנון לא היתה פיתאומית. זה היה תהליך. בדירת משפחת תדהר בירושלים

למחרת נשפט אמיר תדהר לפני אלוף-משנה משה. סגן-מפקד ה-אוגדה. „הוא ניסה לשכנע אותי לחזור בי. זה היה כבר באמצע המישפט. הוא אמר לי שברגע ש-אני חוזר בי — הכל יהיה בסדר. הוא גם אמר לי, תדע לך שברגע שאתה מסרב, זה אומר בית-סוהר. הייתי מודע לזה. השאלה היתה רק כמה. היכיתי ל-28 יום. זה היה הממוצע שקיבלו אלה שסירבו לפני.“

„קיבלתי 35 יום. זה עשה לי משהו. בסך-הכל זה נשמע נורא מצחיק, אבל לחטוף את השבוע הזה, שבין הציפיות ובין מה ש-קיבלתי, זה היה קשה.“ וכך הגיע אמיר תדהר לכלא. בי-פעם הראשונה בחייו, כשהוא מספר על עצמו, על מישפחתו ועל עברו. הוא נשמע כאילו הוא עצמו אינו מאמין שזה היה יכול לקרות. אביו הוא יליד כפר-סבא. אמו

אמיר תדהר הוא בן 26. הוא גבוה, ממושקף ומתולתל. ה-שנה הוא התחתן. עם אשתו, שרה. הוא גר בדירת-סטודנטים ביר-ושלים. הוא נראה והוא מדבר כמו ילדי-טוב-ירושלים. הוא גם אומר על עצמו שהוא ילדי-טוב-ירושלים. „יותר נכון, הייתי“, הוא מוסיף „אחרי מחשבה שנייה.“ ארבע שנים הוא כבר אורת. בי-משך שנה, אחרי שרותו הצבאי, הוא היה בצבא הקבע, השתחרר בדרגת רבי-סמל. הוא גויס בתחיי-לת המלחמה בלבנון. והגיע עם יחידתו בשיריון עד לבחמדון. „לא עשינו כלום, רק חטפנו קטיושות.“ הוא אומר. כאשר קיבל צרמילי-אים נוסף, הוא לא הגיע שנית ל-לבנון. הוא הגיע לכלא 6 הצבאי. אמיר תדהר, ילדי-טוב-ירושלים, סיי-רב לשרת בלבנון. הוא מספר: „זה היה באמצע אוקטובר. הגעתי לבסיס. הלכתי ל-

זאת היתה החלטה מיישפחתית

אבל בכלא, הוא אומר, לא יוש-בים 35 יום וחושבים על מה ש-מביא אותך לשם. מה שמטריד אותך ומעסיק אותך הם הבעיות הקטנות של הקיום היומיומי.

פדר יום: „היו שתי תקופות. בשבתיים הראשונים לא היתה השכמה מוגדרת. היו מעירים אותנו בין 4 וחצי בוקר, ועשו לנו מיסדרי-השכמה כשאנחנו עוד בי-מיטות. בין 8 ו-9 יש מיסדר בוקר, מדריך-הכלואים — ככה קוראים שם לסוהרים מהמיסדר הצבאית — עובר על המיסדר, ותמיד הוא לא בסדר. וצריך לעשות מיסדר נוסף, שאף פעם לא באים לבדוק אותו. בין 7 ו-11 בלילה יש ספירת קצקד תורן. אחר כך, בשבועיים האחר-רים, זה השתנה. הביאו עוד אסירי-רים, והסדרים נעשו פיתאום קשר חים יותר.“

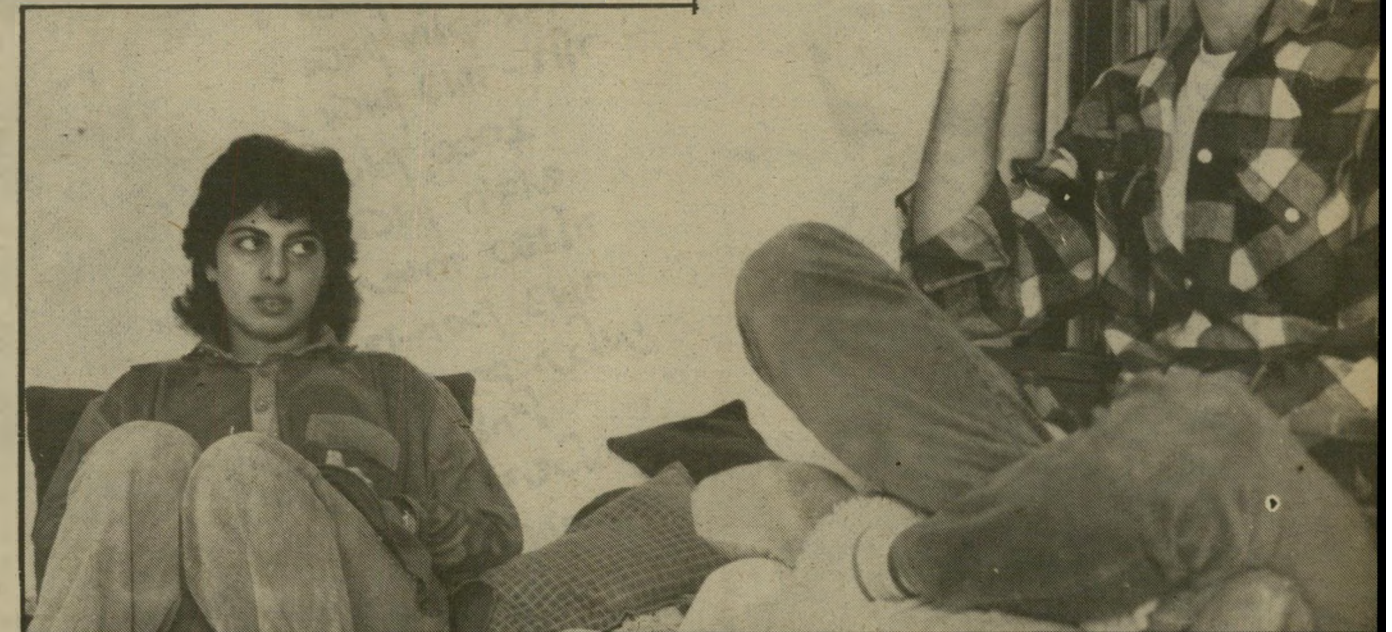
מזון: „ארוחת-בוקר אוכלים בין 6 וחצי ו-7. מקבלים תה דלוח, ביצה קשה, פרוסה בעובי מיקרוס-קופי של גבינה צהובה, רבע עגב-ניה או שמינית מלפפון — אף פעם לא שניהם ביחד. מה שכן — לחם. מרגרינה וריבה — חופשי על ה-בר.“

ארוחת-צהריים — מידגם של ב-שר, תפוחי-אדמה או אורז, או פתיתים, רבע עגבניה, ולחם חופ-שי. פעם בשבוע יש דגים. הטעם סביר, הכמות — מיוערת. בערב זה כמו בבוקר, אבל במקום ביצה קשה מקבלים תפוחי-אדמה. לא היי-תה ארוחה אחת שאחריה יצאת שבע.

צנזורה

פנימית

אני הייתי מתלונן הרא-שי על האוכל. פעם לקחתי את המגש עם מה שקיבלתי אל המספרה. כדי שיראה, היתה חתיכת בשר בגודל של תופת גפרורים, אבל פחות עבה. המס-פה בדק את המנה. הוא הסביר לי שאני זכאי לקבל 170 גרם בשר, לפי המיסקל לפני הבישול. בבי-שול הבשר הצטמק. אמרתי לו ש-

אמיר תדהר ואשתו שרה שתי האפשרויות לא התאימו

אמיר: אני יודע שהתיכונן לא היה ל-40 קילומטרים. אותי לא יכולים לסכן. זו היתה שרשרת של כל מיני עניינים. חשבתי שצריך לעשות כל דבר כדי למנוע את המשך המלחמה. ההפגנות לא מס-פיקות. זה לא מציל חיילי צה-ל מלמות שם.

כך הגיע אמיר תדהר לכלא 6. ליד עתלית. הוא מספר: „תיכף בקבלה מתחילים לצעוק: תהיה בשקט! לא לעשן! תעשה מה שאומרים לך! אתה מפקיד את כל החפצים האישיים שלך, ומקבל קיטבג, לוקחים אותך לאוהל שלך, ובפתח האוהל אתה שופך את ה-קיטבג ובודקים לך בכיסים אם לא הברחת משהו.“

אמיר שוכן באוהל עם תישעה חיילים אחרים, מהמעמד העליון ב-כלא: קצינים ורבי-סמלים. היו שם שני טייסים שהפילו עמוד חשמל, ואנשי מילואים שנכלאו בגלל אוב-דן נשק או נפקדות מיחידותיהם. אמיר תדהר מספר, ש-80% מן ה-נמצאים עתה בכלא הגיעו אליו

דיברו הרבה על המלחמה בלבנון. בשבועות שחלפו בין שיחרורו של אמיר משרות-המילואים הראשון ש-לו בלבנון ובין גיוסו השני. כא-שר התגייס, היתה סירובו לשרת בלבנון תוצאה של החלטה מישי-פתחית.

שרה: זה היה מתחיל בזה ש-אני הייתי מעלה את העניין. סירוב פקודה היה מאוד קשה. לא פחות מלעלות ללבנון. זה לא פשוט. זה יצא ששני הדברים הם לא בי-שביל אמיר.

אמיר: אני לא טיפוס למחאות כאלה. אני לא בנוי לזה. אני ילד טוב ירושלים. יותר נכון — הייתי שרה: או לקחתי את שני הד-ברים, לבנון והסירוב, ושקלנו. די-ברנו הרבה על המלחמה. על מה שעושים שם עכשיו. קראנו הרבה עיתונים, ראינו כל זיץ וכל פיפס בטלוויזיה. עד שהגענו למסקנה. אמיר: זה לא היה במאה אחוז שאני הולך לשרת. עד הרגע ש-עשיתי, ממש עד הרגע שאמרתי.

מרחובות. הם נפגשו בגרעין נח-ל שהלך להתיישב בקיבוץ גבים ש-בנגב. האב בא מהנוער העובד. האם — מהתנועה המאוחדת. כש-היה אמיר בן תשע, עזבה המיש-פחה את הקיבוץ ועברה לרחובות. האב עוסק במכירות של ציוד חק-לאי.

אמיר למד בבית-ספר תיכון ברי-חובות, ואחר כך למד תיכנות ב-מחשבים. הוא מדריך בצופים, ר-היה בגרעין נח-ל שהיה מיועד לקיבוץ אשדות-יעקב. אמיר תדהר אומר, שהוא מעולם לא היה מעוני-ין בפוליטיקה. האב, הוא אומר, היה מפא-יניק. „דיינסט“, הוא מר-סין.

אחרי שהשתחרר אמיר תדהר מ-הצבא, הוא עבד במקומות שסו-דנטים עובדים בהם: במכון וייצ-ון, בנמלהתעופה בן-גוריון, כי-אישיטחון. שם הוא הכיר את שרה אהרון מרמת-אפעל, שלימים היתה לאשתו. הוא למד באוניבר-סיטה העברית סינולוגיה, אבל הפי-

מפקד הישיר שלי, רבי-סרן צביקה. אנחנו מכירים כבר שלוש שנים, מהמילואים: הוא איש-קבע. אמיר תי לו שאני לא רוצה לשרת בי-מילואים תאלה. בהתחלה הוא חשב, שזה בגלל הלימודים שלי. אמרתי לו שזה לא בעניין הלימודים. זה בעניין לבנון. אמרתי לו, שאני מבקש לא לשרת מסיבות מצפוניות, שאני מתנגד למלחמה. מקומנו לא שם. צה-ל לא צריך להיות מכשיר פור-ליטי לכל מיני הסדרים בלבנון. „הוא אמר: „זה בלתי-אפשרי. אתה חייב לשרת. אין אפס.“ הוא אמר גם, שעקב הכרתנו הממושכת, הוא ממש משתומם על מה שאני עושה. אתה בחור טוב, הוא אמר לי, אתה בחור נחמד, למה אתה עושה את זה? הוא נתן לי זמן לשקול שנית. שקלתי שנית על המקום.“

השלב הבא היה מישפט לפני קציני-שיטוט-בכיר. רבי-סרן צביקה סירב לשפוט את אמיר תדהר, מ-שום שהוא „קצין שפוט זוטר, רשאי לפסוק רק 14 ימי-מחבוש.“

במדינה

עיתונות

קצת להזכיר

כתב ישראלי קורא

לכנסים היהודיים

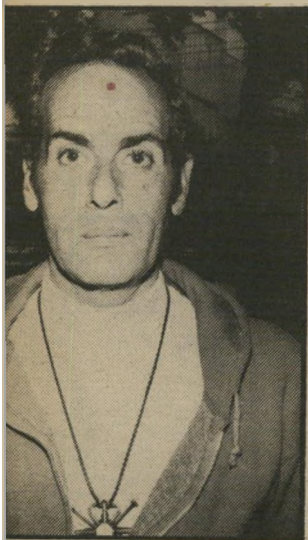
בהוליווד להחרים פרט

של איש-המצפון

קוסטה גאברס הוא אחד מאנשי המצפון של הודו. החל בסרט Z, על מיתוסיה העריצות במולדתו הודו, וכלה בסרטי נעדר, ש' עוררו את מצפון העולם למתרחש במישטריה העיוניים בדרום-אמריקה, הוא הקדיש את כישוריו הרב להגנה על מדוכאים ונרדסים. עיתור גלביץ הוא כתב של בידורן ישראלי, וגם משמש כמד"ח ליומון בבירת-הסרטים האמריקאית, הוליווד רפורטר. כל עוד הפעיל קוסטה גאברס את המצפון שלו כלפי אחרים, הוא זכה גם בישראל בשבחים בלתי-

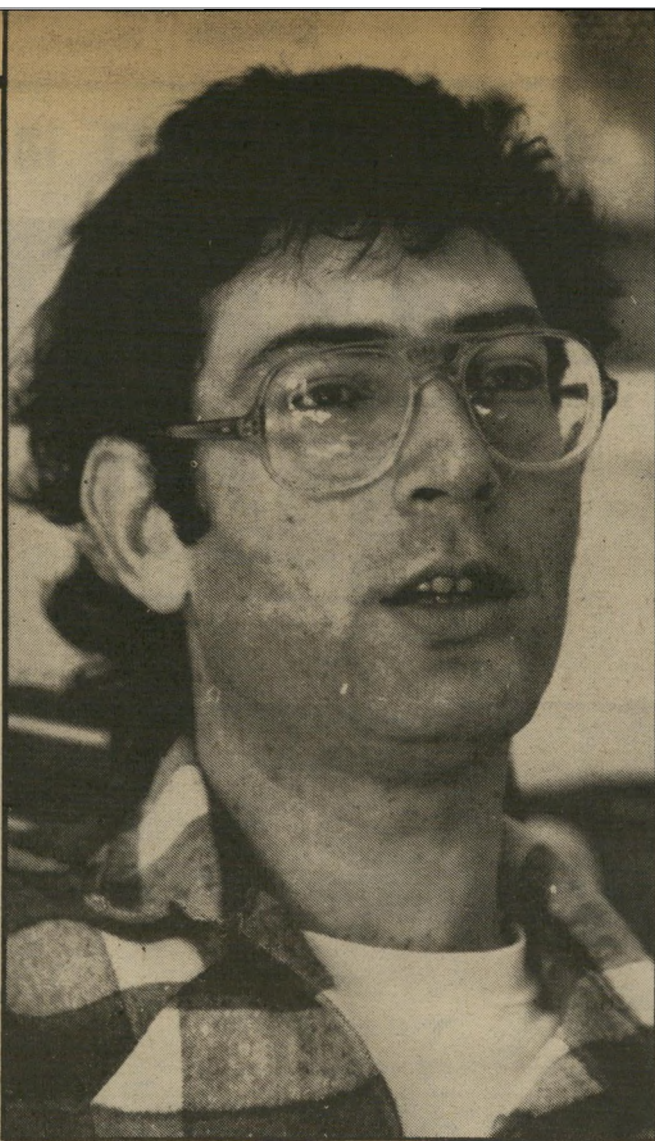
קוסטה גאברס מביים בסרט "נעדר" נגד איש-המצפון

עיתונאי גלביץ מילחמה מונעת

תית, לשם הפצתו בארצות-הברת על-ידי חברת יוניברסל, הוא הג'אנרנו יכולים רק לקחת שמר ואסרמן וידידנו ביוניברסל יקו את התסריט בקפדנות רבה לו שישפכו מיליוני דולרים לתוך העלול לגרום לגל אנטי-שמע מ".

הכתובת ברורה: "ידידנו הודים, השולטים בהוליווד, ובו שם לו ואסרמן, המנהל היתודי יוניברסל, פקיד ישראלי עלום-במישרו של השר גידעון פת היר באמצעות גלביץ את הוליווד מפני סרט שעדיין לא הורס, ושהפקיד כלל לא קרא תסריט, מאחר שקוסטה גאברס טרח לבוא אליו לסחוט טובה הנאה.

סרבן שירות תדהר מוכן ללכת שוב לכלא

לו שטויות. היה אחד שהיה עריק במשך שש שנים וקיבל 28 יום. מי שהו אחר, שהיה עריק 10 שנים, קיבל 14 יום בכלא."

הודו: "במישרדים שכבו הרבה מיסחקים, שלא נתנו לחתום עליהם. שח"מ, דומינו, שש"ב. דרוזי אחד שהיה שם עשה חליל מצניור ברול, ועשינו האפלה עם גרעינים ופיסטוקים. באו הסתהרים והחרימו את החליל. הם אמרו ש'שינו יותר מיד רעש. אחר-כך שיכר נעתי אותו לעשות עוד חליל, ר' ניסניו לשמור על השקט. בשבוע האחרון באו כמה 'יאמנים' ועשו

העסק הזה. זה היה דני טימרמן, שגם הוא היה אסיר מסיבות מצ' פוניות. היה שם עוד אסיר-מצפון אחד, מקבוצת י'ש גבול. ככה קראו לנו, אסירי מצפון. אחרי טימרמן השתחרר, הגיע עוד אחד, מיד' חנה."

ויכוחים: "בשבועיים האחרונים היו כאלה שהאשימו אותנו ישירות בטבח, אבל החברים שלי אמרו להם לעוף מהאחל. הטענות העיקריות נגדנו היו שאנחנו הור'סים את הדמוקרטיה, שבצבא צריך למלא פקודות, ומה יהיה אם כולם יעשו כמוני?"

חשבתי שצריך לעשות כל דבר כדי למנוע

את המשך המלחמה. ההפגנות לא מספיקות.

זה לא מציל את חיילי צה"ל מלמות שם!"

חאפלה שרו ותופפו. הפסיקו גם אותם."

אמיר תדהר אומר שאם יהיה עליו לצאת שוב ללבנון, הוא ישוב ויסרב, גם כאשר הוא יודע את ה'מחיר. שרה מחזקת אותו. היא מספרת על אביה:

אבא שלי הוא ליכודניק. עוד מבית"ר. הוא מטיבעו בן-אדם ש' שותק. אבל הוא כואב את הדברים, איכפת לו.

הוא עכשיו כליכך מאוכזב. הוא לא מאמין במה שעושים בלבנון. הוא חושב שלא צריכים להיות שם. כשסיפרתי לו על מה שאמר עשה, אמר: כל הכבוד שהוא מוכן ללכת לכלא. לא נעים — אבל צריך לע' שות את זה. הוא לקח אותי לכלא. לביקורים שלי אצל אמיר."

חאפלה

באוהל

"היה שם צ'רקסי, ג'ון במי' לואים, שסירב לשרת ביחידה קרבית מטעמי-מצפון. הוא סירב להילחם נגד אחי המוסלמים. הוא נשפט לשנת מאסר, מתוכה חמי'שה חודשים בפועל.

"לעומת זאת היו כאלה שנת'סו על עריקות מהמילואים וקיב'

במנה שקיבלתי יש 30 גרם. הוא שאל אם יש לי מישקל. הוא אמר שזה מה שמגיע לי, ואם יש לי תלר'נות, אפנה בקבילה רישמית. אחר'כך, כשהגיעו עוד חיילים למאהל שלנו, היו כמה ימים שהביאו אותה כמו מזון."

סיגריות: "מקבלים 10 סיגר'יות מרוט ליום. אלה סיגריות בלי פילטר. לפחות פעם בשבוע לא קי'בלנו סיגריות בכלל. או שקיבלנו רק חמש. כולם לקחו סיגריות, גם אלה שלא עישנו, ונתנו לאחרים. היו כאלה שהפסיקו לעשן, כי זו סיגר'יה שממש קשה לעשן אותה. מי שעובד בקבלה יכול לקבל סיר'גיות, לבנות' מהכלואים שמשתח'רים, אבל השוטר הצבאי שעובד שם מחריש לעצמו חלק ממה ש'אנחנו היינו מקבלים. למרות שהוא יכול לקנות סיגריות חופשי ב'שק"ם."

מיקדחות: "אצלנו היה מיתקן חימום שלא עבד במיקלחת. בש'בוועים הראשונים לא לקחו אותנו למיקלחת שבה מיתן החימום עבד. אני הייתי מתגנב לשם כדי להת'קלח."

ביקורים: "לפי החוק יש 20 דקות ביקור. פעם בשבועיים. אבל הסתדרנו. שרה הגיעה כל שבוע. והביקור נמשך תמיד יותר מ-20 דקות. היא ידעה שאני רעב, אז היא הביאה לי סנדוויצ'ים. קשה ר'סיגריות לבנות. כל הדברים האלה אסורים, אבל אני אוכל, שותה ר'מעשן בזמן הביקור, הם מעלימים עין."

מיכתבים: "אין הגבלות על דואר. אפשר לשלוח מכתבים ולקבל מכתבים בלי הגבלה — אבל לא כולם מגיעים. יש צנזורה על המיכ'תבים בשני הכיוונים, פנימה והח'רה. יש גם צנזורה רגילה, של ה'צבא, וגם צנזורה של הכלא. נד'מה לי שזה מוגדר לחוק, שמישהו שמכיר אותך אישית, כמו הסהר'שלי, יוכל גם לקרוא את המכ'תבים שלך. לא מגיעים כל המכ'תבים, ולוקח המון זמן עד שהם מגיעים. אני יודע שמקבוצת י'ש גבול שלחו לי לפחות 50 גלויות עידוד, אבל הגיעו רק 12."

שירותים: "כשהוסיפו אוהלים וחיילים במילאה שלנו, בנו שיריר'תים חדשים. הלכתי לשם, ומי ש'בנה את השירותים אמר לי לא להשתין בהם עדיין. הסתובבתי והשתנתי על הגדר. עבר שם סוהר וחקע לי תלונה על זה. הוא היה סאדיסט קטן שקראו לו בני. אחד

חשבתי שצריך לעשות כל דבר כדי למנוע

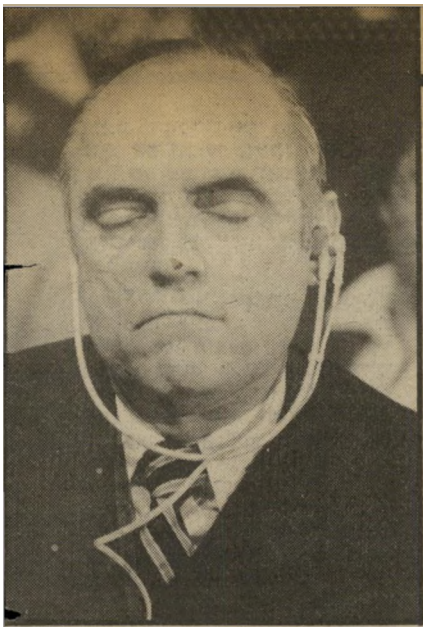
את המשך המלחמה. ההפגנות לא מספיקות.

זה לא מציל את חיילי צה"ל מלמות שם!"

מהכלואים באחל שלי סידר את העניין עם הרס"מ, וביטלו את ה'תלונה."

רמזאח: "הרופא הוא סנדלר. היה לי פצע זיהומי במפשעה. כ'שהגעתי אליו הוא הסתכל, הסתכל, ולא ידע מה לעשות. החובשים, מאחוריו, סימנו זה לזה וגם לי ש'אין מה לעשות. הוא כזה. הוא רצה לגלח לי את כל האיזור, יר'מיים לפני השיחורור, וגם להפנות אותי לחדר מיון בבית-חולים אחרי השיחורור."

סוהרות: "היתה שם סוהרת שהלכה במגפיים, וזה נראה כמו ב'סטלג. אבל בלי המכות. פעם שתי סוהרות לקחו אותי אחד לשני'חדר, ושטפו מאסר בצעקות במשך שעה. הוא יצא קצת מוועז מ'שיחורור."

השגריר סם לואיס

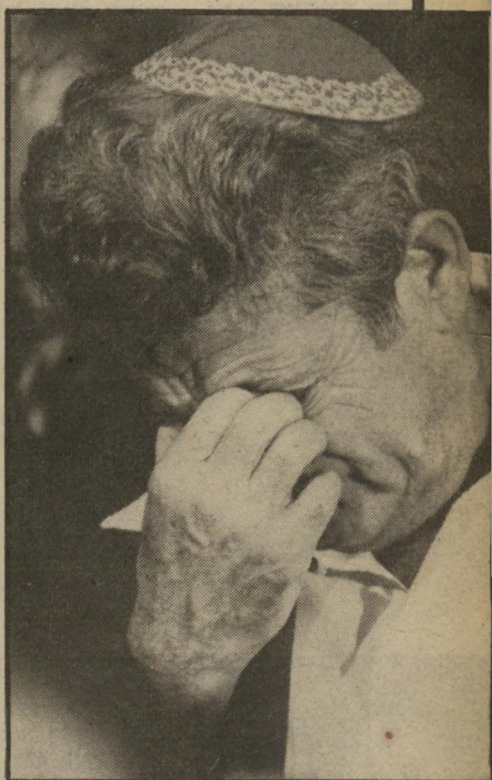
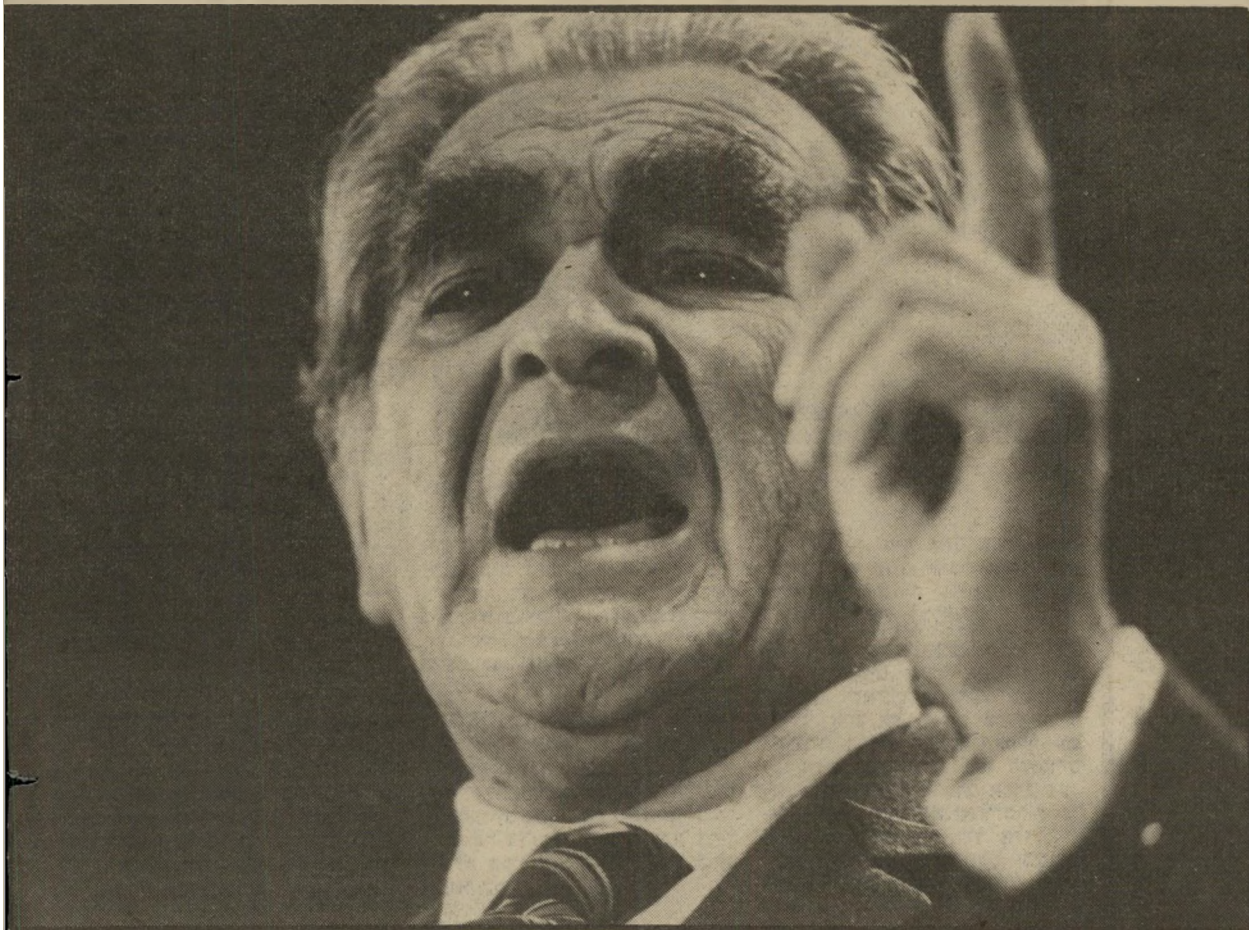
הם לחמו בחירוף־נפש על מקום

הקונגרס

ישו

האבקר יצחק מוניק

השר משה ניסים

י"ד הנהלת הסוכנות נאם בהתלהבות על תפקיד הציונות בשעה זו, והמאזינים...

רגעת היה נדמה שהקונגרס הציוני ה־30 לא יפתח כלל. השעה היתה 7 וחצי בערב. במקום שנשמר עבור נשיא המדינה ורעייתו התיישב ציר מארצות־הברית. את מקומו, באחת השורות האחוריות, תפס מישהו אחר, והוא סירב לפנות את המושב המכובד עד שיימצא לו מקום. סדרניות חיוניות ניסו לדבר אליו בנועם, אך הוא בשלו. לבסוף, כעשר דקות אחרי שהקונגרס היה אמור להיפתח הוא קם ועזב בהפגניות את האולם, לא לפני שסיפר את סיפורו ליצחק רבין, שהאזין משתומם לסיפור.

אך הנשיא עדיין לא נכנס. השטח שבין השורה הראשונה והבימה היה מלא באורי־חיים שחיפשו מקומות ישיבה ולא נמצאו. מעבר ליצחק ולאופירה גבון. לבסוף, באיחור של יותר מ־20 דקות, נכנס הנשיא והסקס התחיל.

קשה

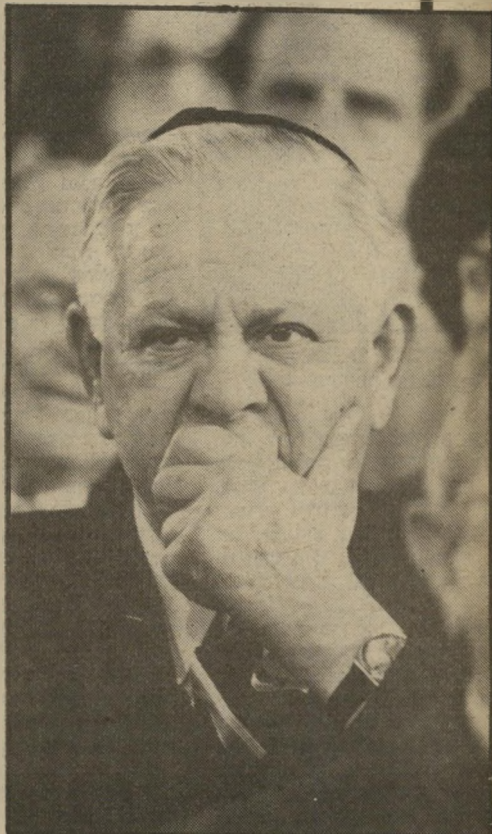
לישון

עד אותו רגע חיפשו כל גדולי האורח, שרים, ח"כים ואנשי־ציבור, מקומות ישיבה. באולם היו כאלפיים איש יותר ממיספר הכיסאות. חלק, כמו השרים יצחק מודעי, גידעו פת וחיים קורפו אף יצאו בהפגניות את האולם. מודעי דאג לצאת כך שיצאתו תשודר כעבור שתיים בקול־ישראל.

ח"כ בר־ציון חבין

יצחק רבין

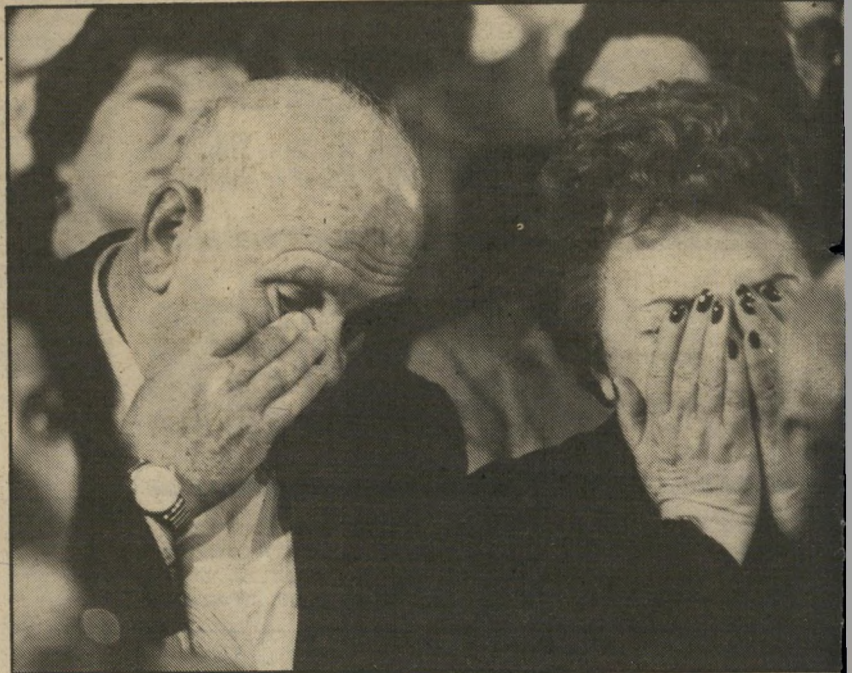
ישיבה - וברגע שישבו, הם נרדמו

רבים פיהקו, עצמו עיניים ונרדמו ממש. אחרים הצליחו, ברגע שהחל דולצין לדבר, להתחמק החוצה. כשהודיע המנחה, עודד בן-עמי, שהאירוע מצולם בטלוויזיה במעגל סגור וניתן לחזות בו באולם שוורץ שב- בנייני האומה, יצאו רבים מהאולם, בטע-

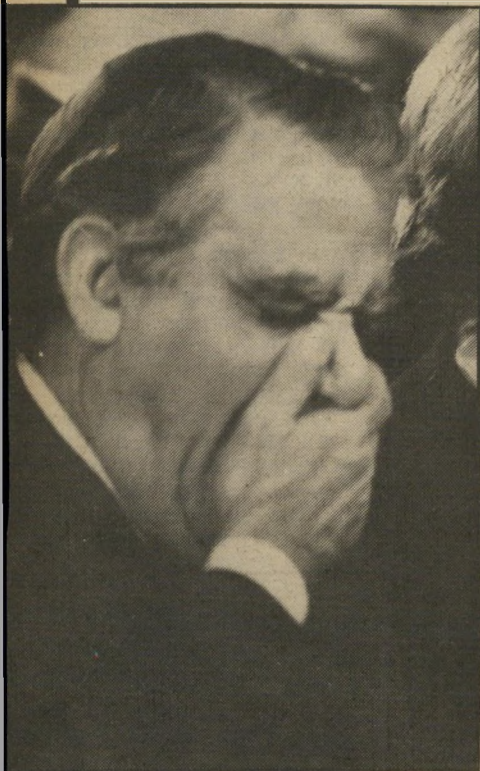
כך החלו הנאומים, וכולם התחילו לנוע בכיסאותיהם בחוסר-סבלנות. הנר- שיא האריך בנאומו, והגדיל לעשות יר- שבראש הנהלת הסוכנות, אריה דולצין, שרק מחיאות-כף סוערות של צירים שע- דיין לא נרדמו הורידו אותו מהבמה.

ד"ר יוסף דם

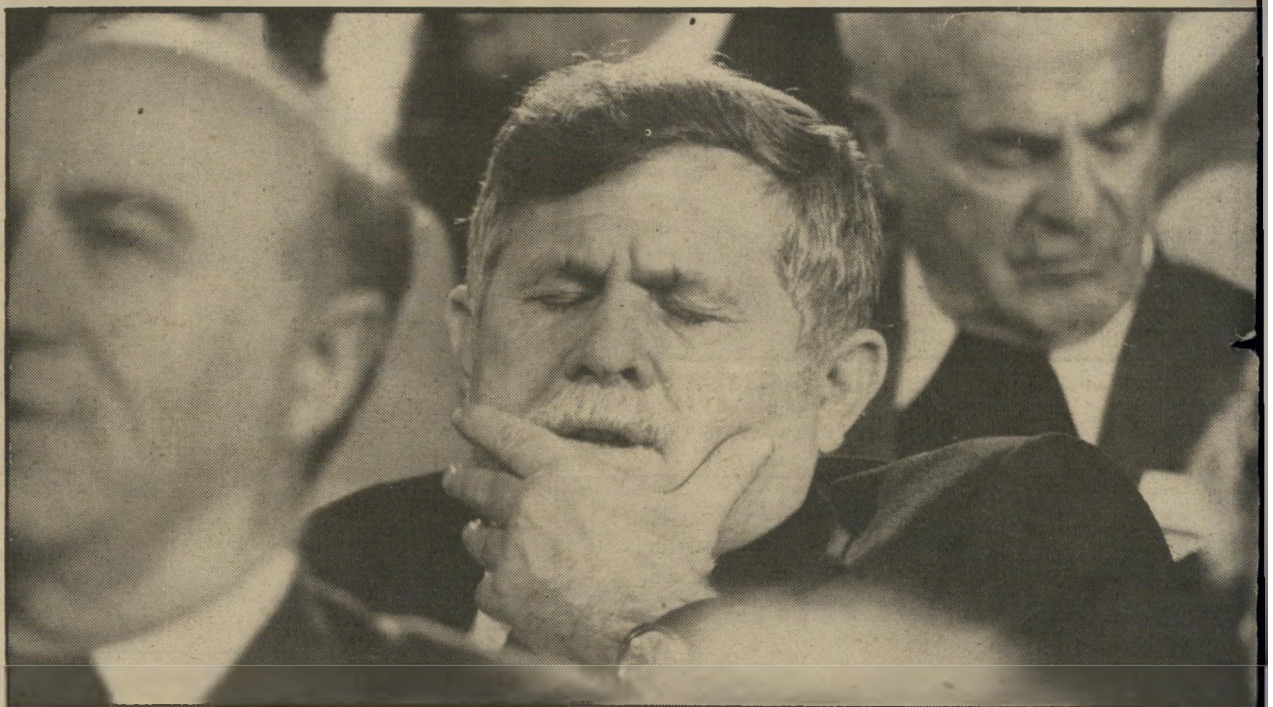

סגן-שר מיכאל דקר

ד"ר מאיר כהן

נה, שהם מפנים מקום לצירים שהגיעו שעות אחדות קודם לכן מחו"ל. אך מולם של היושבים בשורות הראשונות לא שפר עליהם. הם לא היו יכולים לצאת, וכך הם נאלצו לשבת במקומותיהם ולשמוע נאומים ארוכים ומשעממים על עתידו של העם היהודי. סיבלם היה רב משום שהם גם לא היו יכולים להירדם. כראוי מחשש מה יגידו היושבים לצידם. ברגע שסיים דולצין לשאת את נאומו

סגן-שר פסח גדופר ויצחק בן-אהרן

הארוך והמעייף, התחילה התזווה הגדולה החוצה. בעוד הבימה מוכשרת לקראת חזיון אור-קולי על מאה שנות התיישבות, החלו המכובדים לנוע לכיוון הדלתות. הר- בנים הראשיים, שלמה גורן ועובדיה יוסף, שישבו זה לצד זה בשורה הראשונה, יצ- או עוד לפני שיצא הנשיא.

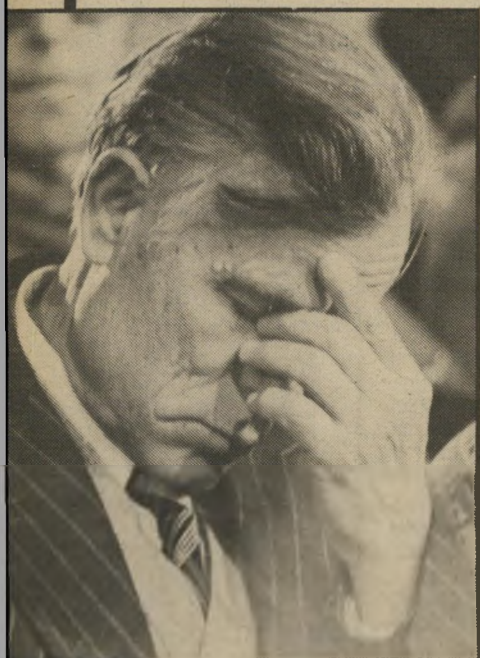
השרים נדחקו בפתחים השונים, כשכלי אחד מנסה להסתיר את פניו, כדי שלא יזהו אותו כשהוא עוזב באמצע. הקהל קם על רגליו, ונכון יצא מהאולם. כמעט בח- שיכה מוחלטת, שבחסותה נמלטו רבים נוספים.

אם רצה מישור הוכחה לכך שהקונגרס הוא אנכרוניסטי, הוא יכול היה למצוא זאת במוסיקת-הרקע. תזמורת צה"ל ניגנה את על הדבש ועל העוקץ של נעמי שמר, יותר מחצי שנה אחרי הריסת ימית.

צידומים: ציון צפריר

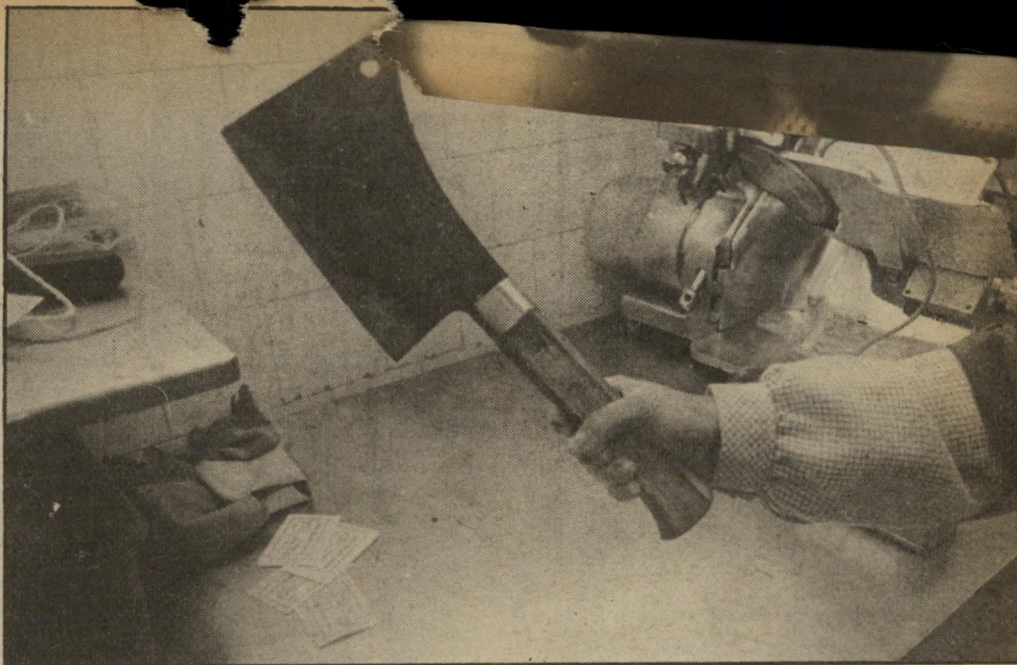

השר יורם ארידור

ניסים אליעד

השופטים ביקרו במיפעל „בר־בקר” חזרה למקום הכפשע

כריתת־רגל של אחד הנרצחים, היא היתה חייבת להיעשות בגרון ולא בסכין־חיתוך.

גרזן מונף
פאתולוג מומחה שהצטרף לסיור בית־המישפט במיפעל הבשר, הפרופסור קרפלוס טען שאם בוצעה

תו למשך חמש שנים ומשלמים א־ לפיים דולר לחודש. הם גם שינו את שמו של המיפעל. אני מכירה אותם מאילת, שם היו מלונאים ב־

משך 20 שנה. ביקשתי להכנס ולצלם, והם הס־ כימו. המיפעל נראה בדיוק כמו אז.

אתר הכפשע
החדר שבו בוצע רצח עמוס אוריון ועזר כהן לפני כשנתיים. על־פי העדויות ב־ מישפטו של טוביה אושרי, נוקה ושופץ מייד אחרי הרצח הכפול.

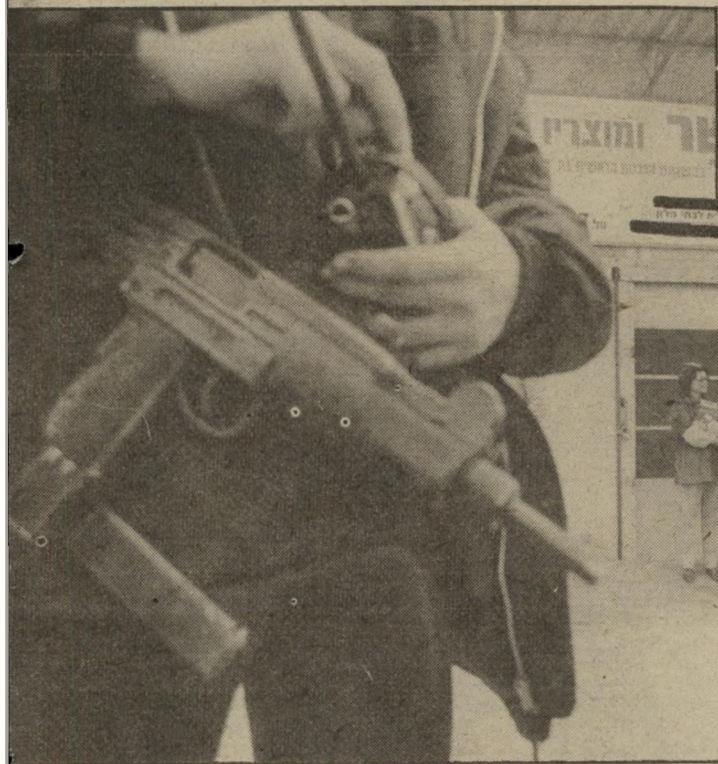

ר־עלי־המיפעלים ובתי־ח־ רשות שברחוב היוצקים בבתי־ ים נדחמו. הם יצאו ממיפעליהם כאשר ראו שיירת מסגיות אור־ חיות וניידות מיטרה שהגיעו ל־ מיפעל בר־בקר הסמוך אליהם. הם חשבו לרגע כי שוב התרחש משהו יוצא־דופן במקום שבו אירע ה־ רצח הכפול, של עזר כהן ועמוס אוריון, לפני כשנתיים.

בערך בשעה 1 בצתריים הגיעו לרחוב שלושת השופטים: אליהו וינוגרד, אברהם מישר ועדנה שצקי. כל הכבודה הזאת הגיעה למקום לפי בקשתה של הד״ר עדנה קסי לן, פרקליטתו של הנאשם רחמים (גומדי) אהרוני. היא הסבירה ל־ שופטים שלא יוכלו להבין במה ה־ מדובר אם לא יוחכו בעצם ויתר־ שמו כמו עיניהם ממקום האירוע. ד״ר עדנה קסלן ביקשה באותה הזדמנות מבית־המישפט לצרף את גומדי לסיור במיפעל בר־בקר, אך

התובעת
ברקוביץ צועדת למיפעל־הבשר.

הפיילה
קורות פלסטיק שבהן אורזים בשר. על־פי טענת התביעה, בקע־ רות דומות נמצאו חלקי הגופות.

השופטים התנגדו. הם הסבירו, כי ביקור זה מיותר, ויצריך כוחות־ מיטרה רבים כדי לאבטח את ה־ מקום.

ד״ר קסלן הסתפקה, אם כך, ב־ אשתו של אהרוני, בת־שבע, שתצ־ טרפה לסיור.

החובע במישפט, אחרון שדר, לא הגיע, ואת מקומו ייצגה סגניתו ר־ העוזרת לידו, ליאורה גלאטי־ברק־ ביץ. גם העיתונאים והצלמים הגיעו למקום.

איש מהם לא הורשה להכנס ל־ מפעל וכולם חיכו בחוץ לבוא ה־ שופטים.

צולם המערכת, ציון צפריה, אי־ לנה אלון ואני, הגענו ראשונים ל־ מקום.

אני הכרתי את מיפעל בר־בקר מקרוב וביקרתי שם פעמים רבות בעבר. כיום שוכרים את המקום אנשי־עסקים אחרים. הם שכרו אר־

כניסת זרים בזמן ביקור השופטים, התובעת והפרק־ ליטים של גומדי במקום. אהרוני לא הובא למקום, בסענה שהמיטרה תצטרך כוחות רבים לסבחה.

שחירה מוגברת
אי־מיטרה חמוש בתת־ מקלע עזי שומר בפתח מיפעל בר־בקר, כדי למנוע

אחר הרצח הכפול

כשהיה בבעלותם של רחמים (גור מאדי) אהרונז' וטוביה אושרי. הי סכינים מונחות בדיוק באותו מקום. הקצרות הגדולות מהפלסטיק, אשר שימשו לאריות הגופות, נמצאות גם הן שם. בתוך אחת מהן נקטעה רגלו של עזר כהן.

המישרד שבו ישב רחמים אהרונז' ני לא השתנה במאומה. באותו מיי שרד עצמו נורו היריות שהרגו את עזר כהן ועמוס אוריון. זהו חדרון קטנטן שבמרכזו שולחן עגול, וי דלת הווה בכניסה אליו.

האשה בתישבע אהרונז', אשתו של גומדי, שנידחה את המיפעל במשך שנה וחצי, סמוך לחדר בו בוצע הרצח.

ליבחר סכינים

שלל הסכינים שבהם משתמשים עובדי המיפעל כיום. בחלק מצידוד דומה השתמשו לפני כשנתיים לחיתוך גופותיהם של שני הנרצחים.

שבע אהרונז' מובילה בראש. הם נכנסו לחדרה הכשרה של הבשר. התעכבו במקום שבו עומדות קצי רות הפלסטיק. אחריכך עלו לקור מה השניה. לקומה זו מובילות מדרגות ברזל צרות. והשופטים טיי פסו בהן. למעלה, כך טען אחד הנאשמים במישפט הקודם, אבנר מעורדי, ניסה רחמים אהרונז' את העוזי עם משתיקה קול.

כשירדה כל הכבודה, היא התעכי בה בחדר שבו אירע הרצח. ד"ר עדנה קפלן הסבירה להם היכן ישבו הנרצחים והראתה להם את הכיסא שעליו ישב אהרונז' וי כיצד השליך את עצמו הצידה. השופטים לא החליפו מילה ביי גיהם במשך כל הסיוור, והאזינו בדריכות רבה להסברים של הפרי קליטה.

אחריכך הובלו השופטים לדלת האחורית של המיפעל, משם הוצאו הגופות אחרי שנארוזו במיכלים מי פלסטיק הוכנסו למכונית פולקסו ווגן מיסחרית שבה נהג רמי עזרי

פרקליטת גומדי

עורכי הדין מרדכי גירון, ליד מקום הרצח, עומדת עם סגנה, רחמים אהרונז', עומדת עם סגנה, ההתרחשות ומסבירה לו מה קרה.

סי. ערוסי הפך במשך החקירה לי ערמדינה והעיד נגד אהרונז' ואורי שרי.

השופטים גמרו את הסיוור, שנמי שך בסך הכל כ-45 דקות ונסעו מי המקום כשניידת מישרה מלווה אותם בדרך.

הפרקליטה של הנאשם, הד"ר עדנה קפלן, נשארה להסביר לעי תונאים, שלא הורשו להכנס פגימה בזמן הסיוור עם השופטים, כמה נעמי אדווה פריטים.

לפי גירסתו, טוען אהרונז', כי השליך את עצמו הצידה ונסע בידו מהמזגן. השופטים רצו לראות היכן בדיוק זה התרחש.

עם הגיע השופטים תוגברה השי מירה במקום. חבלן עמד במשך כל הזמן בחוץ ושמר על השופטים. לעיתונאים לא ניתנה רשות להי כנס פגימה, לתוך המיפעל, והם נשארו בחוץ.

השופטים החלו את הסיוור במיפ על כשד"ר קפלן מנחה אותם ובתי

המיפעל שינה כיום שם ובעלים, אך נשאר כשהיה — אותה התוצרת, אותו הצידוד. בית המישפט זכה בהסבר מלא ומפורט איך התנהל הרצח, איפה נחתכו הגופות, כיצד נארוזו ואיך הן הוצאו מחוץ למיבנה.

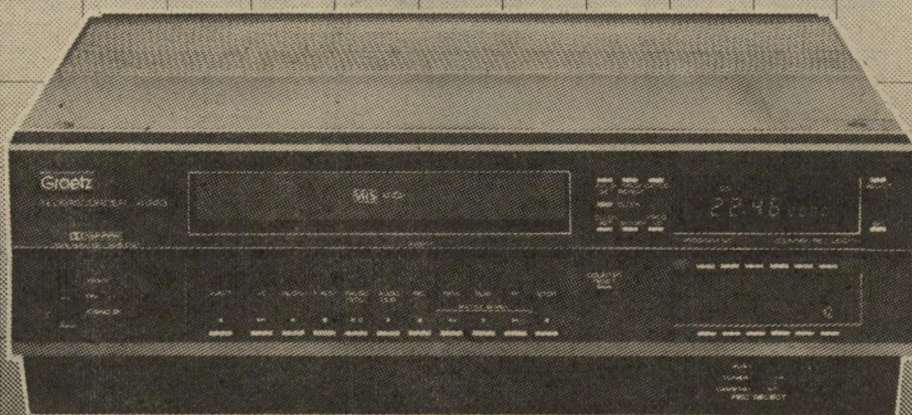
שלושת השופטים

הרצח. הם צולמו לפני שנכנסו למיפעל. לעיתונאים ולצלמים שהמתינו בחוץ לא הותרה הכניסה למיפעל בזמן הסיוור. אנשי מישרה רבים שמרו על המקום.

השופטים אליהו וינוי וברברה מישר ומאחוריהם עדנה שצקי, במקום

עכשיו בארץ!

וידאוטייפ גרן 4943 עם ה"שלט" האלחוטי

- *בשיטת ה-VHS, השיטה הנפוצה בעולם.
- *אפשרות להדלקה, כיבוי, הקלטה, עצירה,
- העברת התמונה קדימה ואחורה
- בהילוך איטי באמצעות השלט האלחוטי.
- *אפשרות לכוון מראש ל-8 הקלטות שונות.
- *יכולת קליטה ל-12 תחנות.

רטפון מביאה את הדברים הטובים אימפורט בע"מ

רטפון אימפורט בע"מ-שד' יהודית 35, תל-אביב טל: 03-251176-8. להשיג בחנויות החשמל המובחרות, במשביר לצרכן ובמת"מ.

אנשים בעולם

פול מק-קארטני: לינדה העדיפה את ג'ון לנון

ורק לאחרונה הציגה תערוכה מעבודותיה באולם התערוכות של קנון בפאריס. חוץ מתמונותיו של פול בחיי יום-יום, כללה התערוכה גם מי ומי אחרים בעולם הפופ, כמו ג'ימי הנדריקס, ריי צ'ארלס, ג'ים מוריסון, וכמובן, ג'ון ויוקו — שאת מעטפות תקליטיהם קישטו צילומיה בשעתו.

לינדה העדיפה את ג'ון לנון, אומר בחיך פול מק-קארטני, אך למרות הכל כבר 13 שנה חיים לינדה איסטמן ופול מק-קארטני בנישואים מאושרים, אולי אחד הנישואים היציבים ביותר שידע עולם הפופ מעודו. לינדה, שבמקרה זה לא צילמה בעצמה את התמונה, היא צלמת מיקצועית.

ליידי די: הדין זו גם מחלה?

כתף חשופה קצת יותר מדי בשימלת-ערב וצלחת עמוסה בכל טוב שנשארה מלאה, עוררה שמורות מדאיגות בממלכת בריטניה. האם הרזון הבלוט שמפניה הליידי דיאנה, אשתו של צ'ארלס, הוא סימן מבשר רעות, או שמא זהו הוכחה לכך שהנסיכה בהריון מס' 2? דוברי הרישמי של ארמון באקינגהאם טרם הגיבו. השמועות מדברות על אנורכסיה נרבונה (חוסר-תיאבון חולני) ועקב לחץ ציבורי, שאין היא יכולה להתמודד עימו.

גלן קמפבל: שוגת חתונה ח'ס' 4

רק לפני שנתיים חשבו שדכני עולם-הפופ כי הנה צמח זוג מוזיקלי למהדרין: הצמרת **טניה טאקר** הראתה סימנים ברורים לכוננתה להיות גברת גלן קמפבל מס' 4. אבל מאז ירדו הרבה טיפות גשם על גבם של השניים, והרומן התפורר ברח. 1981 הביאה בכנפיה רומן צמוד עם רקדנית הרדיו-סיטי לשעבר, **קימברלי וולן** בת ה-24, וגם 20 שנים של הבדלי גיל לא קיררו אותו. בתחיש שעבר האכילה קימברלי את החתן קמפבל עוגת חתונה. כשצלם-עיתונות ביקש מן השניים תמונה מצחיקה, הציע לכלה לשלח את העוגה הישר במרצופו של החתן. הגיב גלן: "ניסיתי את הדבר הזה בפעם שעברה, והאמינו לי — זה לא עבד". מאמינים.

כסי דיוויס: בת הנשיא באירוז נגד אבא

חינוכי ביותר לבת 7. במרכז מחזיקת השחקנית **כסי דיוויס**, הידועה גם בשמה האחר, פטי רגן, שאינה נזהגת, לדבריה, להשתתף באירועים המתינגדים לדעותיו הפוליטיות של אביה. הפעם שיכנעה אותה (חשמל). **גולדי חוק**, שכדאי לה להתנגד.

עורך הירחון פלייבוי ערך פצצה של מסיבה נגד הפצצה האטומית, והזמין אליה כמה סצנות, כמו אלה הנראות בתמונת: מימין **מארגוס קירר**, כוכבת סופרמן, שהביאה את בתה **מאגן**, בידיעה שמסיבה נגד המירוז הגרעיני עשויה להיות אירוע

אנשים בעולם

שריל לאד: זו מלך זן, מי שהייתה שחקנית והפכה לנסיכה ושהחקנית שתהיה הנסיכה

כשריל השתתפה בפסטיבל לסירטי טלוויזיה שנערך במונטה-קארלו, ואם כי בתמונה המשותפת נראית שריל צעירה הרבה יותר מגרייס (הבדל הגילים ביניהן הוא 15 שנים) הרי ששני הדיוקנאות (גרייס מימין, שריל משמאל) מוכיחים כי כאשר מחקה שריל את תסרוקתה של גרייס ומסיטה את שערותיה לאחור, היא דומה בתווי פניה הקלאסיים והמעודנים לנסיכה האמיתית.

שנתיים לפני מותה של גרייס, התחילה רשת הטלוויזיה להכין סרט על חייה. גרייס הסתייגה מן הרעיון: חיי הפרטיים הם ענייני בלבד, התגוננה. היום כבר אין צורך לקבל רשות ואישור ממקור ראשון, אפשר לשלב תעודה ודימויו, ונראה כי שריל לאד בת ה-32, מי שהייתה מלאכית של צ'ארלי, תגלם את דמותה של גרייס המנוחה. השניים אמנם נפגשו לפני שנה (בתמונה מימין)

היה מי שהגה את הרעיון עוד בטרם קרה האסון, וגרייס קלי, נסיכת מונאקו, מצאה את מותה בתאונת מכונית. כבר בחייה הייתה גרייס לאגדה — שחקנית קולנוע שנסיד התאהב בה ונטל אותה לארמונו עד קץ הימים. אבל קץ ימיה הגיע טרם עת, ורשת הטלוויזיה אייב'סי החליטה לסיים מיבצע שהחלה בו עוד כשהייתה הנסיכה ממונאקו בחיים.

הנסיך סלאר: הילדים הם תיקות העולם

„נסיך הילדים“ הוא הכינוי שבו זכה הנסיך סלאר, בנו של עבד-אל-עזיז אל-סעוד בן ה-51, אחיו של פאהד, מלך סעודיה. חאת בגלל עזרתו הממשית לילדים בני כל הגזעים, הזקוקים לקורתיג או לבית מאמץ. לבד ממחנות פרטיות שעשה גייס בשנה האחרונה בלבד 10 מיליון דולר ליוניצ'ף, ועליהם הוסיף מכיסו הפרטי עוד 6 מיליון דולר. „איני יכול לראות ילדים חולים או מורעבים, הרי הם תיקות העולם“, טען סלאר.

רוק האדסון:

שנה אחרי

המשבר הגדול

רוח ואוועד

בגיל 57, שנה אחרי מאבק עם המוות, נראה רוק האדסון סוף מצויין ומרגיש טוב מאד. היה זה רק לפני שנה, כשהיה בעיצומם של צילומי סידרת הטלוויזיה קשר דוולין, כשהחל מרגיש כאבים עמומים ומחוררים באיזור החזה. ליבו גיבא לו רעות. הוא ידע מדוע: מסור מאוד לעבודתו, שותה יותר מדי ומעשן יותר מדי, זה היה שילוב הרסני מדי לגבר שעבר את גיל ה-50. הוא נכנס לבדיקות בבית החולים בסעס רב, אחרי שהי עבודה כבר התעכבה ויה בגלל שביתת תסריטאים. צינתור בר עזרת עורק שהושלל מרגלו. הציל את חייו, ואחרי שלושה ימים של טיפול נמרץ יצא רוק המאודש לטיול של 24 יום באיים הקאריביים. בינואר '82 חזר להסריט. היום הוא רוח חיה, הגיע כמעט למישקלו כשהיה בן 30. נוסף לכך הוא משתדל לשמור על שקט נפשי, שבודאי לא היה מנת חלקו באותו גיל, וזאת בעזרת כמה ירדותות ותי קות (הוא לא התחתן שוב מאז גירושיו מאשתו, פיליס גייס, 1958), בית רחבי-ידיים בבורליהילס וארבעה כלבים.

איכות שהיא תמיד באופנה

חצי גולף
גולף
וי
זקט עם רוכסן
גולף

אורלי

סריגי
אומן, לנה, דקו
איכות תמיד באופנה
שהיא

סת/חורף '82/'83

סריגי איזל - איכות שהיא תמיד באופנה

7461

7257

Angara

7371

Lady Lena

6661

7901

8812

Lady Caman

6661

איזל

The collage consists of 12 diamond-shaped frames, each containing a fashion photograph. The models are wearing a variety of sweaters and sweatersuits. The frames are arranged in a grid-like pattern, with some overlapping. Each frame contains a number and a brand name.

- Top-left: Model in a white sweater and tan pants. Number: 7525. Brand: Angera.
- Top-middle: Model in a white sweater with a dark collar and dark pants. Number: 1494.
- Top-right: Model in a white sweater with dark stripes on the sleeves and dark pants. Number: 1876. Brand: Baby Form.
- Middle-left: Model in a white sweater with a dark collar and dark pants. Number: 7241. Brand: Angera.
- Middle-middle: Model in a white sweater with dark stripes on the sleeves and dark pants. Number: 7317. Brand: Angera.
- Middle-right: Model in a white sweater with dark stripes on the sleeves and dark pants. Number: 1876. Brand: Baby Form.
- Bottom-left: Model in a white sweater with dark stripes on the sleeves and dark pants. Number: 8579.
- Bottom-middle: Model in a white sweater with dark stripes on the sleeves and dark pants. Number: 8864. Brand: Angera.
- Bottom-right: Model in a white sweater with dark stripes on the sleeves and dark pants. Number: 7324.
- Far-left: Model in a white sweater with dark stripes on the sleeves and dark pants. Number: 6825.
- Far-middle: Model in a white sweater with dark stripes on the sleeves and dark pants. Number: 1876. Brand: Baby Form.
- Far-right: Model in a white sweater with dark stripes on the sleeves and dark pants. Number: 1876. Brand: Baby Form.

סדיגי יאלי

ד"ר ניצה שפירא-ליבאי יועצת ראש-הממשלה בענייני מעמד האשה מגלה שב־ישראל לא נעשה כמעט דבר כדי להשוות את מעמדן של הנשים, ומוענת כי הפיתרון הוא בכך שהנשים עצמן ידצו בכך

נשים משתכרות
הרבה כחוח
מגבדים
עבוד
אותה העבודה

בשנת 2000
תהיה מרבית
אוכלוסיית-העוני
בעולם מורכבת
מנשים וילדיהן

כחות מדי אנשים עדים
לעובדה שעוני הוא בעייה
של נשים. מישפחות
שבראשן עומדות נשים
חיות מתחת לקו-העוני

אני לא מייצגת את
המימסד. דעותי הן
כמיניסטיות. המימסד
אינו מגביל אותי,
חוץ מתחומים שונים

בגין נותן לי חופשי
פעולה די נרחב. הוא
מודע לבעיית מעמד
האשה. כשיש בעיה
לחצות, אני באה אליו

כשהיה סגן ראש-
הממשלה, תרם הכרוכסור
ידין רבות לעניין מעמד
האשה. אמו היתה
כמיניסטית ידועה

ראיינה שרית ישי

הנשים הן

השפחות של העולם!

מחזיקה בתואר דוקטור למישפט השווייט, שאותו קיבלה באוניברסיטת שיקגו. היא מייצגת לראש-הממשלה שלוש פעמים בשבוע, בלישכת הנמצאת בבנין ראש-הממשלה בירושלים, מלמדת על מעמדה המישפטי של האשה וזכויות החשוד, הנאשם והעבריין בחוג למישפט טים באוניברסיטת תל-אביב, יושבת-ראש הסניף הישראלי של "אמנסטי אינטרנשיונל" חברת הוועד-המנהל של האגודה הישראלית למען האו"ם וסגן-נשיא אגודת המישפטנים בישראל.

הטבע, אלא דרך חשיבה של החברה, שצריכה להשתנות. זו העבודה שלנו. העבודה האחרת צריכה להיעשות בי-מישור המימסדי, התחוקתי, וכאן עומדת לצידנו הד"ר ניצה שפירא-ליבאי, יועצת ראש-הממשלה בנושא מעמד האשה. ניצה ליבאי היא אשה עצמאית מאוד. נשואה לד"ר דויד ליבאי, המישפטן פרקליט, ואם לשני ילדים בני 13 ו-10, דני ודפנה. היא בוגרת האוניברסיטה העברית ויש לה מאסטר ביחסים בין-לאומיים. היא עורכת-דין במיקצועה, ו-

הבעיה הולכת ומחמירה, במיוחד נוכח ריבוי הנשים הבוחרות לעצמן קאריירה. האידיאל הוא שהזכויות והחובות יתחלפו קו שווה בשווה בין נשים וגברים, ולא צריך להיות חברה בתנועה הפמיניסטית כדי להאמין בזה או לרצות שזה יקרה. הבעיה היא שדווקא אנו, הנשים, לא רוצות בזה. אנחנו מאמינות שמן הטבע הוא שאנחנו נגדל את הילדים, נבשל את הארוחות, נוריד את האשפה ונרחץ את הכלים. לכן, קודם כל אנחנו צריכות לשכנע את עצמנו שאין זו דרך

מ עמד האשה הוא נושא כאוב ומוזר. נח. גם בחברה המודרנית של שלהי 1982, כאשר נשים נושאות בתפקידים ציבוריים אחראיים, משמשות כמדעניות, רופאות, ראשי-ממשלות, נשיאות, שגרירות, חברות פרלמנטים ושרות, עדיין אין הנשים שוות במעמדן לגברים. הדבר מתבטא במשכורת, בעובדה שגם כאשר עובדות הנשים בתפקיד אחראי בחוץ, הן מתפקדות בו זמנית כאמהות וכעקרות-בית, בעוד שלגברים יש את כל ה"זכויות".

(המשך ממעמד 43)

הד"ר ניצה ליבאי משהדלת ליישם בחייה הפרטיים את אמונתה במעמד שווה לגבר ולאשה. עשרות הצעות בנושא מעמד האשה הוצעו לכנסת — מעטות מחן בוצעו. אחת מהצעותיה של ניצה ליבאי היא העובדה, שנותני עבודה חוץ-בן על-פי חוק הזדמנויות שוות, להציע אותה עבודה לגבר ולאשה ולהצהיר על כך במודעות בעיתונים. היא מאמינה בעובדה, היא בקיאה בנושא וערה למחשבות ולעבודות בתחומה, והיא אומרת: "אם אנחנו, הנשים, לא נבין שמגיע לנו, איך נוכל לשכנע את הגברים?"

מהו תפקידה של יועצת-ראש הממשלה למעמד האשה? מבחינת המילה: לייצג בנושא מעמד האשה לראש-הממשלה. מבחינת הגדרת התפקיד זה הרבה יותר רחב. זה כולל, למעשה, טיפול בכל נושא מעמד האשה במדינת ישראל והעלאת הצעות-חוק ופער

התפקיד היה סגן-ראש-הממשלה דאז. הרופסור יגאל ידין.

הפרופסור ידין הבין בנרש? ועוד איך! הוא היה פתוח מאוד לעניין. אמו היתה אחת הפמיניסטיות הראשונות בארץ. שתי בנותיו מאוד פמיניסטיות. אז יש לו רקע טוב. מעבר לזה, הוא היה פתוח מאוד. הבין ונתן לי תמיכה לפעול. אחרי שידן עזב את התפקיד, נשארת יועצת לראש-הממשלה מנחם בגין.

ובגין, הוא פתוח ומדעך? עניין? הבה נאמר, כי הוא נותן לי חופש-פעולה די רחב. הוא יודע מה אני עושה. הוא מתרועע לחלוטין, וכשיש בעיה לוחצת אני באה אליו.

את, בעצם, מייצגת את הי מימסר. לא. בהחלט לא! דיעותי הן פמיניסטיות, אך המימסד מאפשר לי לפעול על-פי דיעותי ודרכי שלי. ואני חושבת שזה הרבה.

ניצה ליבאי בתדריה-עבודה המשותף לה ובעדה. "הוא יושב בצד אחד של השולחן, ואני בצד השני..."

המימסד לא מגביר אותך? הדרך שלהם היא לאפשר לי לפעול ולא להגביל אותי.

וכאשר מתעוררת בעיה קוא-דיציונית?

כן, יש תחומים מאוד מצומצמים, שבהם מבקשים ממני להתחשב ברגישות מסוימת.

מרכיב חשוב מאוד בקוא-דיציה הן המיפדגות הדתיות. הן בוודאי מעוררות בעיות.

אם קיימת בעיה קואליציונית קשה, צריך להביא אותה בחשבון. אך אני בהחלט לא מוגבלת מבחינת הפעולה במימסד הדתי. היה לי מיקרה מאוד קשה של ישר-

לות מדיניות לפני גורמים ממשלתיים ומ-חוקקים, טיפול בתלונות בנושא מעמד האשה. אפליה מטעמי מין, קשר והופעה בפני גורמים רבים וקבלת מידע, ובמידה רבה העלאת המודעות הציבורית לבעיה, וכמו כן קשר עם ארגונים בארץ ובעולם וייצוג ישראל כלפי חוץ.

זהו תפקידך הרשמי.

פרופסור רבקה בר יוסף שימשה בתפקיד זה חודשים ספורים לפני.

מי העלה את הרעיון שראש-הממשלה זקוק ליועצת בעניין מעמד האשה?

התפקיד נוצר כתוצאה מהמלצת הוועדה למעמד האשה, שהוקמה ב-1975 — שנת

נשים מהוות 50% מאוכלוסיית העולם הבוגרת, שליש מכוח העולם הלא-בוגר, ושני שלישים מכוח-העבודה הלא-בוגר, ומקבלות רק שש-שש מההכנסה, כשהן מחזיקות בסך-הכל ב-10% של הרכוש בעולם.

66

בה, שאחת הנערות שעברו בה הוטרה מינית על-ידי ראש-השיבה, אף אחד לא אמר לי: הסירי ידיך. להיטק, המימסד הדתי היה מאוד בתמונה. פניתי למוסדות הדתיים בתלונה נגד ראש-השיבה. הם היו מודעים לבעיה, וכי תוצאה מכך מונתה במישרן-החונן ועדת חקירה. אני כמובן לא יודעת מה היה בי-דיונים, אך התוצאה היתה שהרב התפטר

האשה הבינלאומית. ברוב המדינות בעור-לם מוקמות ועדות לקידום מעמד האשה. אורה נמר עמדה בראש הוועדה בארץ. אני הייתי חברה בוועדה ועמדתי בראש צוות, וכן הייתי בצוות-ההיגוי. הוועדה אמנם הוקמה בתקופת רבין, אך המלצותיה הוגשו לבגין. אחת ההמלצות היתה להקים רשות למעמד האשה במישרן-ראש-הממשלה ומי שקיבל על עצמו את

הרבה פחות מגברים העובדים ב-אותה עבודה.

נכון. ממחקר שנערך לאחרונה עולה, כי נשים מועסקות ישנות פחות מכל קבוצת אוכלוסייה אחרת, וכי בשנת 2000 תתא-מרבית אוכלוסיית העוני בעולם מורכבת מנשים וילדיהן.

זה מזעזע. כן, אין ספק שאנחנו רואים מאפיינות

נשים מעסקות ישנות פחות מכל אוכלוסייה אחרת

של מעמד האשה המצביע על נחיתות.

גם בישראל העוני הוא בעיני-תן של נשים?

הנשים בישראל מהוות 37% מכוח-הע-בדה, שזה קצת יותר משליש. הן מבצ-עות כשני-שלישים מכל שעות-העבודה. זאת אומרת, שלמרות שהן 50% מהאו-כלוסייה הן עובדות יותר. הדעה שאשה נשואה אינה עובדת — אינה נכונה. וזה מאשר את המחקר של שאללה, שהנשים ישנות פחות.

נפריד בין נשים עובדות ללא עובדות.

עבודה בבית זה הרבה שעות-עבודה. אם אשה עובדת גם מחוץ לביתה, במרבית המקרים קיים אי-הצדק, שבנוסף לעבודתה נופל עליה אם לא כל נטל-הבית, או לפחות מרבית הנטל, כמו טיפול בילדים, אח-זקת-הבית. 39 עד 40 אחוז מהנשים היה-ריות בישראל עובדות. 60 אחוז מהנשים בכלל לא משתכרות. אין להן הכנסה כל-ל לא מקבלות משכורת מהבעל, למרות שהן נשים עובדות. יותר מכך — אלה שכן עוב-דות, משתכרות פחות מגברים. למה?

באיוה מיקצועות עובדות הי נשים בארץ?

בעיקר בשירותים: הרבה מאוד מורות, מזכירות, אחיות.

כלומר, במיקצועות נשיים מובהקים.

כן.

כלומר, הנשים עצמן עצמן מעדי-פות לעסוק במיקצועות נשיים.

לאו דווקא. השאלה היא אם פותחים לפניהן מיקצועות אחרים.

איוה מיקצועות בארץ אינם פתוחים בפני נשים.

אפשר לפתוח את לוח-המודעות בעיתון ולראות מה מציעים לנשים. ברוב המק-רים מבקשים מזכירה ולא מזכיר, רוצים מנהל, אף לא פעם מנהלת.

אם כך, יש גם הפניה ביחס לגברים. המודעות אף לא פעם אחת מבקשת פקיד או מזכיר.

זה נכון, אבל ההפליה היא בכך שהרבה מאוד תפקידים אינם פתוחים לנשים. הבעיה היא יותר קשה, כי אותם התפקידים המיר-עדים לנשים הם כאלה שהמשכורת בהן נמוכה, וזה לא עומד תמיד ביחס לכישר-רים.

ניקח למשל את מיקצוע הי פרקליטות. בעבר היה זה מיקצוע גברי מובהק. היום שולטות בפרק-ליטות מחוזות-לא-בוגר הנשים.

למה? כי עוררין בשוק הפרטי מרויח-סייכמה מאשר בפרקליטות, ולכן מרבית הגברים אינם הולכים היום לפרקליטות והמקום פתוח לנשים. ברגע שהמיקצוע הור-סך נשי, רמת השכר שלו אינה עולה. יש מחקר של יהודית בוכריאגסי, שאחת ההשוואות הבולטות שבו היא עבודה סר-ציאלית ומנהלים. בשני המיקצועות יש צורך באותו מיספר שנות-השכלה. אולם עובדת סוציאלית מרויחה בשירות-המדינה 67% מהשכר של המנהלים.

מודע הנשים לא מקדמת בעצמן את עניינן, מדוע למשל הי מיספמניות אינן פותחות מישרדים פרטיים ומעדיפות להסתפק בפרקליטות?

מתפקידו, דבר שגרם למשבר גדול בכל הישיבה והיא כסופו של דבר נסגרה.

המעניין הוא, שגם המימסד הדתי הגבי, ושלישית ראש-הממשלה לא מנעה ממני להיכנס לעניין. אבל, היו אלי פניות של דתיים מאגודת-ישראל.

כאיוה נושאים?

היתה אליי פניה להקמת מיפעל שיאפר שר לבנות דתיות לרכוש מיקצוע במחש-רים. עד עתה היה נהוג באגודת-ישראל ש-מכשירים רק מורות, כדי שהבנות לא תצאנה מתחום ההוראה במיגזר הדתי.

עבודה במחשבים מצריכה עבודה עם גברים.

הם הקימו בבני-ברק בית-ספר ומיפעל. נכון, המורים היו גברים. הרעיון היה בהח-לט נועז, ולא בנקל הם הגיעו לכך. אבל בהיבט של חינוך אותן נערות, זו תפיסה מתקדמת. כמו שהמילחמה שלהן באותו ראש-ישיבה היתה מתקדמת, הם פנו אליי למרות שאני רשות חילונית.

באו אליי גברים שתמכו באותה נערה ש-הוטרה מינית. בתחילה פלטו את הנצי-רה ומודע-העובדים באו אליי וטענו שהפיר-טורין היו לא-חוקיים. אני חושבת שזו התקדמות גדולה. ואני רוצה להגיד שאני מכירה אישים במערכת דתית, שמקובל עליהם שוויון במעמד האשה.

מהם, עד עתה, הישגייך?

זהו שאלה ערכית. נדמה לי שלפחות מבחינתי, מעמד האשה קיבל לגיטימציה. בזמנו, זה היה נושא שזיהו אותו עם קבוצת נשים מתוסכלות ולא ייחסו לו חשיבות. טענו שזה ייבוא מחוץ ושוו אינה בעיה ישראלית. גם צורת הכיסוי העתונאי לא היתה מכובדת, וגם הגורמים שפעלו לטור-בת העניין לא היו גורמים מרכזיים בחברה הישראלית.

היום התמונה שונה. אנחנו רואים נשים בעלות עמדה מזהה עם הבעיה. באוניבר-סיטה העברית בירושלים נפתח חוג במסלול לתואר ראשון ללימודי-נשים, בתל-אביב קיים קורס בן-תחומי בנושא מעמד האשה במיסגרת לימודי החוק של האוניברסיטה. ואילו באוניברסיטה בחיפה קיימים חוגים מיוחד למעמד האשה.

חיפה, כמדומני, היא עיר בעד-דת מודעות גבוהה לעניין הפמי-ניסטי.

בחיפה יש מודעות גבוהה מאוד לעניין. בעיר יש ועדה למעמד האשה, הקשורה עם מועצת-העיר. כל זה חדש. הנושא הפך לבעיה לגיטימית של מדינת ישראל. מתייחסים אליו ברצינות, ואני סבורה כי תרמתי למתן הלגיטימציה הזו.

מהי דעתך הבעייה המרכזית של מעמד האשה בישראל?

לפני זמן מה היו שואלים אותי אם בי-אמת יש בעיה למעמד האשה. ובכן — יש. למעשה, פתוחות לפני האשה כל האפשרו-יות, אבל צריך לראות את הבעיה לא בי-ראי של אשה אחת בודדת, אלא בראי של קבוצה. למינספרים יש כוח-שינוע מעבר לרגשות ותפישות. אחת הסטטיסטיקות ש-היכו אותי בתדהמה מבטאת בצורה חריפה את מעמד האשה. נתקלתי בה במיסמך של אירגון העבודה הבינלאומי, שנתן פרופיל עולמי של נשים, המתאים במידה זו או אחרת גם לישראל.

אותו מיסמך מצוין, שבעוד שנשים הן 50% מהאוכלוסייה הבוגרת של העולם, שליש מכוח-העבודה הפורמאלי וכמעט שני-שלישים מכוח-העבודה הלא-פורמאלי, הרי שהן מקבלות רק עשירית מההכנסות העו-למיות, ויש להן בעלות על פחות מ-1 אחוז של הרכוש בעולם. המינספרים האלה משקי-פים את מצבה של הקבוצה.

עוד מחקר מעניין שנתקלתי בו פה, בארץ, בינאר שבער, כאשר נערך כנס בינלאומי של מעמד האשה: אחת האור-רות היתה פרופסור דונה שאללה, יועצת לנשיא קארטר למחקר ופיתוח, וכיום מנהלת קולג' בניו-יורק. היא קבעה בדיוח שלה, כי פחות מדי אנשים ערים לעובדה שעוני-מהווה בעיה של נשים. וכי משפחות שבי-ראשן עומדת אשה חיות מתחת לקו-העוני. ירדע כי נשים משתכרות

ניצה עם רפנת, דויד ודני יבאי
אצלנו בבת התפקידים מתחלקים שווה בשווה...

מסויים. צריך לדעת לנכות אחוז ריאלי עבור ילדים, ולדעת זה ישפיע על עניין המימון. החד-הוריות, כשיש ילדים צעירי, מוצאים כספים ליופ-חינוך ארוך, ושוקלים את עניין שעות העבודה הגמישות. באוסטרליה, למשל, יש שעות עבודה גמישות.

את מדברת על מפיכהכנסה, שזו בעיה בפני עצמה, ואני הו' כרתי את הביטוח הלאומי.

הביטוח הלאומי נועד לאנשים עובדים, אך אלמנות וגרושות מוכרות עליידי הביטוח הלאומי גם אם אינן עובדות. האשה היחידה שאינה מוכרת היא עקרת-הבית.

במעונות שז נעמ'ת נקבע התשלום על פי משכורת האם, וכך קורה שאשה עובדת שבעלה הוא אדם אמיד משלמת שכר נמוך בהרבה מאם לא נשואה, אלמנה או גרושה, שיש לה רק מקור הכנסה אחד.

היום זה שונה. מימון חד-הוריות קיבץ לה זיכוי יותר גבוה, משום ההתארגנות של אנשים העומדות בראש המימון החד-הוריות. תמכתי בהן, דיברתי עם הגורמים שהנושא היה בתחומם, הבעתי את דעתי, וכך תוקן העוול, שאשה המשתכרת מעט אך לבעלה יש הכנסה גבוהה משלמת פחות מאשה המשתכרת יותר אך אין לה בעל בכלל.

כאן באה לידי ביטוי הטענה שלי, ש- אחת הבעיות של מעמד האשה בישראל הוא שאין מספיק לחץ של נשים. כדי שאשה תלחץ ותתארגן, היא קודם כל צריכה להיות מודעת לבעיה ולהאמץ שאפשר לשנות.

לפני כמה ימים התבקשתי להופיע בהרצה לפני עובדות. הן ביקשו הרצאה על זכויות הנשים בעבודה. אמרתי שאני לא בעד זכויות-יתר לנשים עובדות. אני בעד זכויות-יתר להורים עובדים. אז הן ענו: „אבל כל הנסל נופל עלינו“. הסברתי להן שאת זה צריך לשנות. אז תשובתן היתה: „ככה זה. זו דרך הטבע“. „ככה זה“ זו לא תשובה. זו אינה דרך הטבע. זהו תהליך חברתי מסוים. שאפשר לשנות אותו. אין „ככה זה“. פעם היתה עבודה, וחשבו שככה זה. יש שני סוגי אנשים: כאלה שגולדו להיות עובדים, וכאלה שגולדו להיות אדרי. גים. אנחנו, הנשים, איננו ששחות של חי עולם. אין ככה זה.

האם את מרגישה שחיה איזו שהיא תזונה כנושא? שקיים סיכוי שנשים יתארגנו כדי לשפר את מעמדם?

היום, במידה מרובה, נעמ'ת נתפסה ל- עניין, ומבינה שהורות הוא עניין של גבר ואשה. אולם אל תשכחי שהחלטות פוליטיות עומדות ביחס ישיר ללחץ דעת-הקהל. רגעים מהותיים 50 אחוז מהאוכלוסיה. ברגע שהאשה תבין שזו תופעה חברתית, יהיה לה הכוח הנפשי לדרוש לשנות. ובמקביל לשתף את ההבנה והמודעות של הגברים. **וזו בעצם תהיה העבודה הי' קשה.**

בהחלט, ואני מבינה אותם. להם גוח מאוד במצב הנוכחי. הם לא רוצים שינוי.

מומן היו מוצאים פתרונות. כי גבר היה יודע שהוא לא יכול לעבוד עד 4 כי אין סיידור לילדים שלו. אז מהר מאוד היו מוצאים כספים ליופ-חינוך ארוך, ושוקלים את עניין שעות העבודה הגמישות. באוסטרליה, למשל, יש שעות עבודה גמישות.

למה את קוראת שעות עבודה גמישות?

החברה שלנו הולכת לקראת מיכון, שיר ביל לאבטלה. אם התפיסה לגבי העתיד היא שהאנשים יעבדו שלושה-ארבעה ימי עבד, ועל אותו תפקיד יתחלקו שני אנשים, בכלל לא תהיה בעיה להתחלק באחריות המימון.

וגם לא יהיה מה לאכול. בכלל לא בטוח.

אני רוצה להתעכב על ה' עובדה המדהימה, שגילתה המחקר של ד'ר דננה שאלנה - העובדה שרוב המימון שבראשן עומדת אשה, חיות מתחת לקו העוני.

אני לא מבינה למה זה מדהים אותך. הרי נשים משתכרות מעט מאוד, הן לא מתקדמות וחלקן לא עובדות כלל, אלא במשק ביתן ללא משכורת. את יודעת שיש בארץ אירגון של אלמנות שארים, וכי 38 אחוז מכלל האלמנות האלה חיות מתחת לקו העוני. בהשוואה ל-19 אחוז מכלל המימון חות החד-הוריות ובהשוואה ל-7 אחוזים שיש בכלל אוכלוסיית המדינה.

בתקופה שבה המחקר הזה נעשה, 41 אחוז מהאלמנות עבדו. קרוב ל-60 אחוז מהאלמנות חיו ברמת-חיים שבה חי העשירי הנמוך באוכלוסייה. זה פער נוראי. שלא לדבר על קבוצת הגרושות, שחלקן אינן מקבלות דמי-מוננות, וכמובן קבוצת האמי

בחיפה יש מודעות גבוהה מאוד למעמד האשה, יותר מאשר בכל מקום אחר בארץ.

היה זה כתב אישום נגד המוסר ביטוח לאומי.

היה זה כתב אישום נגד המוסר ביטוח לאומי. זהו כתב אישום נגד המוסר ביטוח לאומי. זהו כתב אישום נגד המוסר ביטוח לאומי.

אני לומדת עכשיו את הנושא. יש לי מחקר עצום. אני הייתי רוצה שמס'ההכר' סה יהיה אינדיבידואלי להכנסה האישית של אשה וגבר, ושתייה התחשבות הרבה יותר משמעותית בהוצאות על הילדים בגיל

האישיות. קשה להן להשקיע את הכוחות הדרושים. וגם אם הן מתגברות על הקר, החרבה חושבת שיש להן קושי, ולכן לא נותנת להן למלא פונקציות מסויימות.

למשל?

למשל כשאת רוצה לקבל תפקיד בכיר, הגישה היא שאשה לא יכולה לעמוד במה שצריך בתפקיד כי יש לה מימון. וילדים. כלומר, מראש את נתפסת כאחראית על הילדים, ולכן לתת פחות. אפילו אם יש לך את כל הכישורים.

כדי שתהיה לי מימון ואוכל גם לת- פקד ולפרנס את עצמי ואת ילדי בכבוד, אני משלמת מחיר הרבה יותר גבוה. מדוע גבר המקבל את אותם תמלוגים נפלאים של חיי-מימון אינו צריך לשלם את אותו המחיר?

כאן שורש הבעיה. וכאן משרד-ראשה- ממשלה לא יכול לעזור. זה עניין מאוד אישי. קודם-כל, צריך לשנות את המודעות.

איך?

סיפרה לי חברה, שדיברה על זכותה של אשה לצאת לעבוד, שהיא יודעת שחיי- המימון שלה ייפגעו. אז אם כך היא חושבת, אז יש הרבה מאוד עבודה: קודם כל לשנות את תפיסתן של הנשים. חינוכו אותן לחשוב שהן צריכות לדאוג לבדן למימון.

זה תהליך של סוציאליזציה. מהיום שה-

כיונים אלי אנשים מהמימון הדתי. לא מזמן בנתה אלי נעדה שהאסדרה עלי-ידי ראש הישיבה שבה עבדה. המימון הדתי שיחתי בעולה, והרב כוסר מעבודתו.

אבל זה נכון, שאשה שהיא גם אם וגם עקרת-בית לא יכולה למלא תפקיד מנהיגי בכיר. כאשר שימשתי רכזת-מערכת, נאצתי דווקא על התפקיד כי לא היה לי הזמן והכוח למלא תפקיד שכרך כפי-קודם ובהדרגה אחרים, ובו בזמן לעשות את עבודתי העיתונאית, להיות אם ודננה את משקב-ביתי.

זה נכון לעכשו, אבל אם החברה תתרגל לרעיון שהבית הילדים הם אחריות משר- תפת של שני הצדדים. היא תתאים את עצמה לתופעה, שלאנשים יש התחייבות שמעבר לתחום העבודה. מימון אירגון העבודה-הבינלאומי מדברים על המושג „עובד בעל אחריות מימון-ית“. אני יותר מושג של „אם עובדת“, כיום מדברים על „הורים עובדים“ ואז החברה מתאימה את עצמה. אז יבנו מעונות, ואז יהיו שעות לי- מוד ארוכות והזנה בבתי-ספר, ואז יהיו שעות עבודה גמישות. את יום עבודה מקר צר להורים, כפי שזה קיים בשוודיה.

בשוודיה כשגולד ילד, בניהווג יכולים להתחלק בתשיעה חודשי חופש. ובמשך תקופה מסויימת יש לשני בניהווג זכות לקצר את שעות העבודה שלהם. ואז לא האשה נעדרת מעבודתה בגלל הבית והי לדים. אלא שני בניהווג נעדרים, ואז הבעיה היא לא של הנשים אלא של העובדים - זכרים ונקבות - ומקום העבודה והחברה צריכים להתאים את עצמם, כי המיגבלה של לידה, או ילד חולה, או בית, היא לא של האשה אלא של ההורים. מכיוון שהחברה תומכת במימון, היא צריכה להתחשב בה.

אם בעיית הילדים היתה בעיית הגברים באותה מידה שהיא בעיית הנשים, כבר

משום שפה אנו באות לצד השני של הנושא. לאשה החיה במימון מימון-ית, עם בעל וילדים, אין כל אפשרות להקדיש את חייה לעבודתה. מכיוון שכל מעמדת חיי-המימון נופלת עליה, מיקצו ערי- כתהדין הוא מאוד מאוד תובעני מבחינת כוח-העבודה. אנרגיה נפשית ואינטלקטור אלה. קשה מאוד לשלב אותו עם עוד מעמדות. כאן, למעשה, אחת הבעיות ה- מרכזיות. מדוע מצבן הכלכלי של הנשים נראה כפי שהוא נראה. אני לא מתייחסת לעבודה רק כביטוי עצמי. קשה מאוד לאשה להיכנס לעבודות הדורשות שעות- עבודה ארוכות ומאמץ נפשי ושיכלי, כי- נוסף לעומס של הבית.

יש הרבה נשים הלוקחות על עצמן את העומס ועומדות בתחרות. התוצאה: נשים ישנות פחות. אורח-חיהן הרבה יותר קשה. וזה מאוד לא צודק. ועל זה אני מאוד מת- קוממת.

מה את מציעה?

כדי שתהיה לי מימון ואוכל גם לת- פקד ולפרנס את עצמי ואת ילדי בכבוד, אני משלמת מחיר הרבה יותר גבוה. מדוע גבר המקבל את אותם תמלוגים נפלאים של חיי-מימון אינו צריך לשלם את אותו המחיר?

כאן שורש הבעיה. וכאן משרד-ראשה- ממשלה לא יכול לעזור. זה עניין מאוד אישי. קודם-כל, צריך לשנות את המודעות.

איך?

סיפרה לי חברה, שדיברה על זכותה של אשה לצאת לעבוד, שהיא יודעת שחיי- המימון שלה ייפגעו. אז אם כך היא חושבת, אז יש הרבה מאוד עבודה: קודם כל לשנות את תפיסתן של הנשים. חינוכו אותן לחשוב שהן צריכות לדאוג לבדן למימון.

זה תהליך של סוציאליזציה. מהיום שה-

כיונים אלי אנשים מהמימון הדתי. לא מזמן בנתה אלי נעדה שהאסדרה עלי-ידי ראש הישיבה שבה עבדה. המימון הדתי שיחתי בעולה, והרב כוסר מעבודתו.

זה נכון לעכשו, אבל אם החברה תתרגל לרעיון שהבית הילדים הם אחריות משר- תפת של שני הצדדים. היא תתאים את עצמה לתופעה, שלאנשים יש התחייבות שמעבר לתחום העבודה. מימון אירגון העבודה-הבינלאומי מדברים על המושג „עובד בעל אחריות מימון-ית“. אני יותר מושג של „אם עובדת“, כיום מדברים על „הורים עובדים“ ואז החברה מתאימה את עצמה. אז יבנו מעונות, ואז יהיו שעות לי- מוד ארוכות והזנה בבתי-ספר, ואז יהיו שעות עבודה גמישות. את יום עבודה מקר צר להורים, כפי שזה קיים בשוודיה.

בשוודיה כשגולד ילד, בניהווג יכולים להתחלק בתשיעה חודשי חופש. ובמשך תקופה מסויימת יש לשני בניהווג זכות לקצר את שעות העבודה שלהם. ואז לא האשה נעדרת מעבודתה בגלל הבית והי לדים. אלא שני בניהווג נעדרים, ואז הבעיה היא לא של הנשים אלא של העובדים - זכרים ונקבות - ומקום העבודה והחברה צריכים להתאים את עצמם, כי המיגבלה של לידה, או ילד חולה, או בית, היא לא של האשה אלא של ההורים. מכיוון שהחברה תומכת במימון, היא צריכה להתחשב בה.

אם בעיית הילדים היתה בעיית הגברים באותה מידה שהיא בעיית הנשים, כבר

כיונים אלי אנשים מהמימון הדתי. לא מזמן בנתה אלי נעדה שהאסדרה עלי-ידי ראש הישיבה שבה עבדה. המימון הדתי שיחתי בעולה, והרב כוסר מעבודתו.

זה נכון לעכשו, אבל אם החברה תתרגל לרעיון שהבית הילדים הם אחריות משר- תפת של שני הצדדים. היא תתאים את עצמה לתופעה, שלאנשים יש התחייבות שמעבר לתחום העבודה. מימון אירגון העבודה-הבינלאומי מדברים על המושג „עובד בעל אחריות מימון-ית“. אני יותר מושג של „אם עובדת“, כיום מדברים על „הורים עובדים“ ואז החברה מתאימה את עצמה. אז יבנו מעונות, ואז יהיו שעות לי- מוד ארוכות והזנה בבתי-ספר, ואז יהיו שעות עבודה גמישות. את יום עבודה מקר צר להורים, כפי שזה קיים בשוודיה.

בשוודיה כשגולד ילד, בניהווג יכולים להתחלק בתשיעה חודשי חופש. ובמשך תקופה מסויימת יש לשני בניהווג זכות לקצר את שעות העבודה שלהם. ואז לא האשה נעדרת מעבודתה בגלל הבית והי לדים. אלא שני בניהווג נעדרים, ואז הבעיה היא לא של הנשים אלא של העובדים - זכרים ונקבות - ומקום העבודה והחברה צריכים להתאים את עצמם, כי המיגבלה של לידה, או ילד חולה, או בית, היא לא של האשה אלא של ההורים. מכיוון שהחברה תומכת במימון, היא צריכה להתחשב בה.

אם בעיית הילדים היתה בעיית הגברים באותה מידה שהיא בעיית הנשים, כבר

כיונים אלי אנשים מהמימון הדתי. לא מזמן בנתה אלי נעדה שהאסדרה עלי-ידי ראש הישיבה שבה עבדה. המימון הדתי שיחתי בעולה, והרב כוסר מעבודתו.

זה נכון לעכשו, אבל אם החברה תתרגל לרעיון שהבית הילדים הם אחריות משר- תפת של שני הצדדים. היא תתאים את עצמה לתופעה, שלאנשים יש התחייבות שמעבר לתחום העבודה. מימון אירגון העבודה-הבינלאומי מדברים על המושג „עובד בעל אחריות מימון-ית“. אני יותר מושג של „אם עובדת“, כיום מדברים על „הורים עובדים“ ואז החברה מתאימה את עצמה. אז יבנו מעונות, ואז יהיו שעות לי- מוד ארוכות והזנה בבתי-ספר, ואז יהיו שעות עבודה גמישות. את יום עבודה מקר צר להורים, כפי שזה קיים בשוודיה.

בשוודיה כשגולד ילד, בניהווג יכולים להתחלק בתשיעה חודשי חופש. ובמשך תקופה מסויימת יש לשני בניהווג זכות לקצר את שעות העבודה שלהם. ואז לא האשה נעדרת מעבודתה בגלל הבית והי לדים. אלא שני בניהווג נעדרים, ואז הבעיה היא לא של הנשים אלא של העובדים - זכרים ונקבות - ומקום העבודה והחברה צריכים להתאים את עצמם, כי המיגבלה של לידה, או ילד חולה, או בית, היא לא של האשה אלא של ההורים. מכיוון שהחברה תומכת במימון, היא צריכה להתחשב בה.

אם בעיית הילדים היתה בעיית הגברים באותה מידה שהיא בעיית הנשים, כבר

כיונים אלי אנשים מהמימון הדתי. לא מזמן בנתה אלי נעדה שהאסדרה עלי-ידי ראש הישיבה שבה עבדה. המימון הדתי שיחתי בעולה, והרב כוסר מעבודתו.

זה נכון לעכשו, אבל אם החברה תתרגל לרעיון שהבית הילדים הם אחריות משר- תפת של שני הצדדים. היא תתאים את עצמה לתופעה, שלאנשים יש התחייבות שמעבר לתחום העבודה. מימון אירגון העבודה-הבינלאומי מדברים על המושג „עובד בעל אחריות מימון-ית“. אני יותר מושג של „אם עובדת“, כיום מדברים על „הורים עובדים“ ואז החברה מתאימה את עצמה. אז יבנו מעונות, ואז יהיו שעות לי- מוד ארוכות והזנה בבתי-ספר, ואז יהיו שעות עבודה גמישות. את יום עבודה מקר צר להורים, כפי שזה קיים בשוודיה.

בשוודיה כשגולד ילד, בניהווג יכולים להתחלק בתשיעה חודשי חופש. ובמשך תקופה מסויימת יש לשני בניהווג זכות לקצר את שעות העבודה שלהם. ואז לא האשה נעדרת מעבודתה בגלל הבית והי לדים. אלא שני בניהווג נעדרים, ואז הבעיה היא לא של הנשים אלא של העובדים - זכרים ונקבות - ומקום העבודה והחברה צריכים להתאים את עצמם, כי המיגבלה של לידה, או ילד חולה, או בית, היא לא של האשה אלא של ההורים. מכיוון שהחברה תומכת במימון, היא צריכה להתחשב בה.

אם בעיית הילדים היתה בעיית הגברים באותה מידה שהיא בעיית הנשים, כבר

כיונים אלי אנשים מהמימון הדתי. לא מזמן בנתה אלי נעדה שהאסדרה עלי-ידי ראש הישיבה שבה עבדה. המימון הדתי שיחתי בעולה, והרב כוסר מעבודתו.

זה נכון לעכשו, אבל אם החברה תתרגל לרעיון שהבית הילדים הם אחריות משר- תפת של שני הצדדים. היא תתאים את עצמה לתופעה, שלאנשים יש התחייבות שמעבר לתחום העבודה. מימון אירגון העבודה-הבינלאומי מדברים על המושג „עובד בעל אחריות מימון-ית“. אני יותר מושג של „אם עובדת“, כיום מדברים על „הורים עובדים“ ואז החברה מתאימה את עצמה. אז יבנו מעונות, ואז יהיו שעות לי- מוד ארוכות והזנה בבתי-ספר, ואז יהיו שעות עבודה גמישות. את יום עבודה מקר צר להורים, כפי שזה קיים בשוודיה.

בשוודיה כשגולד ילד, בניהווג יכולים להתחלק בתשיעה חודשי חופש. ובמשך תקופה מסויימת יש לשני בניהווג זכות לקצר את שעות העבודה שלהם. ואז לא האשה נעדרת מעבודתה בגלל הבית והי לדים. אלא שני בניהווג נעדרים, ואז הבעיה היא לא של הנשים אלא של העובדים - זכרים ונקבות - ומקום העבודה והחברה צריכים להתאים את עצמם, כי המיגבלה של לידה, או ילד חולה, או בית, היא לא של האשה אלא של ההורים. מכיוון שהחברה תומכת במימון, היא צריכה להתחשב בה.

אם בעיית הילדים היתה בעיית הגברים באותה מידה שהיא בעיית הנשים, כבר

כיונים אלי אנשים מהמימון הדתי. לא מזמן בנתה אלי נעדה שהאסדרה עלי-ידי ראש הישיבה שבה עבדה. המימון הדתי שיחתי בעולה, והרב כוסר מעבודתו.

זה נכון לעכשו, אבל אם החברה תתרגל לרעיון שהבית הילדים הם אחריות משר- תפת של שני הצדדים. היא תתאים את עצמה לתופעה, שלאנשים יש התחייבות שמעבר לתחום העבודה. מימון אירגון העבודה-הבינלאומי מדברים על המושג „עובד בעל אחריות מימון-ית“. אני יותר מושג של „אם עובדת“, כיום מדברים על „הורים עובדים“ ואז החברה מתאימה את עצמה. אז יבנו מעונות, ואז יהיו שעות לי- מוד ארוכות והזנה בבתי-ספר, ואז יהיו שעות עבודה גמישות. את יום עבודה מקר צר להורים, כפי שזה קיים בשוודיה.

בשוודיה כשגולד ילד, בניהווג יכולים להתחלק בתשיעה חודשי חופש. ובמשך תקופה מסויימת יש לשני בניהווג זכות לקצר את שעות העבודה שלהם. ואז לא האשה נעדרת מעבודתה בגלל הבית והי לדים. אלא שני בניהווג נעדרים, ואז הבעיה היא לא של הנשים אלא של העובדים - זכרים ונקבות - ומקום העבודה והחברה צריכים להתאים את עצמם, כי המיגבלה של לידה, או ילד חולה, או בית, היא לא של האשה אלא של ההורים. מכיוון שהחברה תומכת במימון, היא צריכה להתחשב בה.

אם בעיית הילדים היתה בעיית הגברים באותה מידה שהיא בעיית הנשים, כבר

כיונים אלי אנשים מהמימון הדתי. לא מזמן בנתה אלי נעדה שהאסדרה עלי-ידי ראש הישיבה שבה עבדה. המימון הדתי שיחתי בעולה, והרב כוסר מעבודתו.

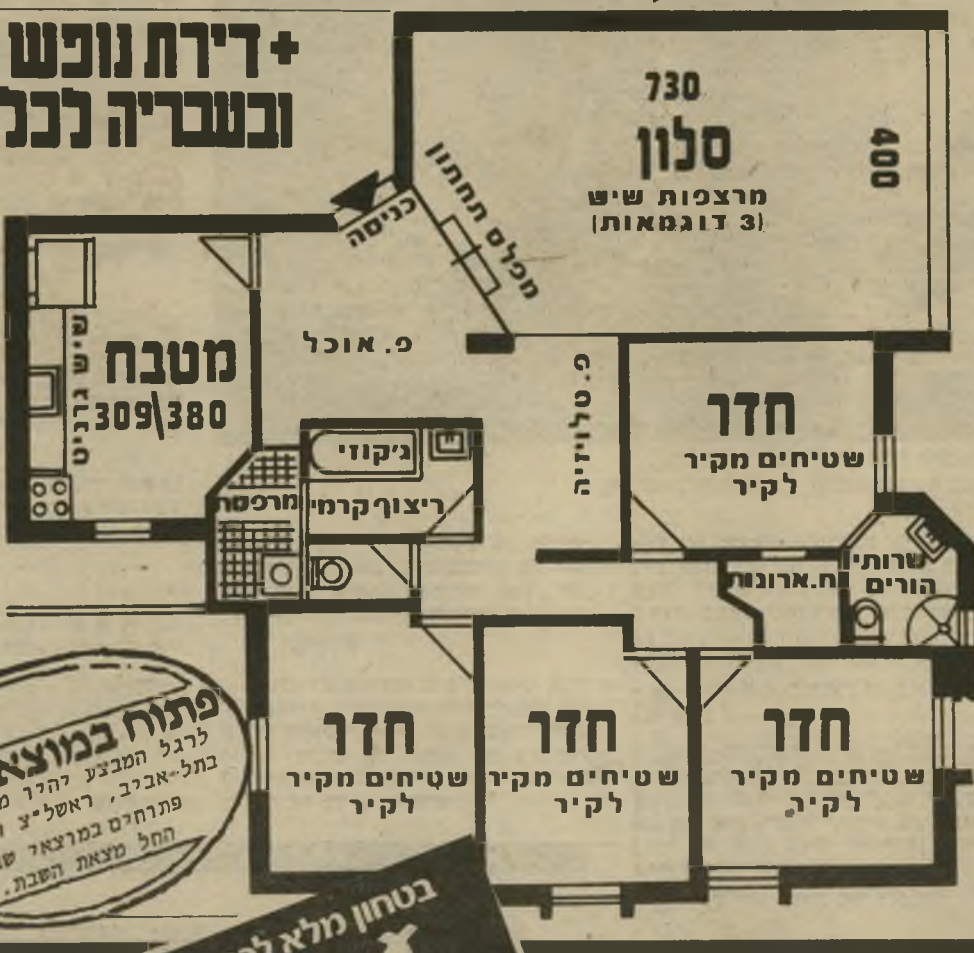
גן הברושים

5 חדרים, 2 מפלסים, צמודים ל-7 דונם גן.

השטח בארבעה חלקים

**+ דירת נופש באילת
ובעבריה לכל החיים
חינם**

רק
\$75,000

פתוח במוצאי שבת
לרגל המבצע יהיו משרדינו
בתל-אביב, ראש-יצר ונתניה
פתוחים במוצאי שבת
החל מצאת השבת.

**בטחון מלא לכספי הרוכשים באמצעות
עו"ד הונקאית
3 חזרה**

בלבה של שכונת היוקרה בראשון לציון – שכונת אברמוביץ, הולך צומח פרייקט מגורים חדשני ומרהיב של אברהם גינדי. "גן הברושים" 5 חדרים, 2 מפלסים, צמודים ל-7 דונם גן. בשכונה, הקהבה אל הכביש לתל-אביב, אשר מעניקה שירותים ציבוריים וקהילתיים מעולים ומרכז מסחרי, עומד הבית הבא שלך. הוא נבנה עפ"י הסטנדרטים הגבוהים ביותר, טובל במשטחי דשא, עצים ופינות חמד המשתרעים על-פני 7 דונם. מראה מרהיב. בוא אל הלב היחיד של ראשון לציון – אל גן הברושים.

מה תקבל כדייר ב"גן הברושים"?

- ★ זרמים תת מימיים באמבטיה בשיטת הג'אקוזי.
- ★ טלוויזיה במעגל סגור ליהוי מושלם של אורחך.
- ★ 3 כיווני אויר לכל דירה.
- ★ דירת 4 מפלסיות.
- ★ חדר ארונות.
- ★ 2 חדרי רחצה עם ריצוף קרמיקה.
- ★ ארונות מטבח בסגנון אמריקני (6.80 מטר רץ).
- ★ שיש גרניט איטלקי.
- ★ מרצפות שיש גדולות בסלון (3 דוגמאות לבחירה).
- ★ שטיחים מקיר לקיר בחדרי השינה.
- ★ אפסחת 2 כניסות לכל דירה (מתאים לחפא או לבעל מקצוע חופשי).
- ★ חבי מפואר עם חדר מדרגות רחב במיוחד.
- ★ חדר תרבות וספורט הכולל ציוד ומכשירים.
- ★ תאורה דקורטיבית בחזית.

דירה בלי מזומנים

60% ממחיר הדירה באמצעות הלואה שתוחזר עד 12 שנים היתרה בתשלומים נוחים. אפשרות ל-TRADE IN

קנו דירה באחד מהמקומות הבאים ותהנו מדידת נופש חנים באילת ובעבריה לכל החיים!

כאשר אתם קונים דירה אצל אברהם גינדי, אתם משנים את סגנון חייכם ועוברים לדירת פאר בסטנדרט עילית, כמקובל אצל אברהם גינדי. בנוסף לכך, תזכו ללא הגרלה בשתי דירות נופש – באילת ובעבריה. דירת הנופש המרהיבות תעמודנה לרשותכם שבועיים בשנה – שבוע באילת ושבוע בעבריה – במשך כל החיים.

תל-אביב

- בנין יוקרתי במיוחד ברח' לסל 22 בבנין בן 8 דירות בלבד. דירות בנות 3½ ו-4 חדרים עם גג + חדר על הגג.
- בצפון תל-אביב, אזור ל', נותרה דירה אחת דו-מפלסית בת 5 חדרים.
- בצפון הסוליד, ברח' חתם סופר 9. דירות דו-מפלסיות בנות 4 חדרים בבנין בן 8 דירות בלבד.

רמת-השרון

- דירות בנות 3 חדרים + גג + חדר על הגג.
- קוטג'ים מפוארים על קרקע של כ-400 מ"ר מ"ר 180,000 דולר.

נתניה

- ברח' דינגוף 16-18, בבנין יוקרתי במיוחד, דירות בנות 3 חדרים הכוללות שכלולים לרוב.
- ברח' ראשון לציון דירה בת 6 חדרים

פתח-תקוה

- פנטהאוז – רק 85,000 דולר הצעה חד פעמית! פנטהאוז יוקרתי בבנין מפואר עם מירב השיכלולים.
- ברח' דגל ראובן, 3 חדרים + גג + חדר על הגג ו-4½ חדרים + גג + חדר על הגג ושכלולים לרוב.
- דירות משוכללות דו-מפלסיות בנות 4 חדרים. ברח' כץ, ל-2 בנינים בני 9 דירות בלבד.

ראשון-לציון

- דירות בנות 3½ חדרים במרכז השקט.
- דירות בנות 4 חדרים במערב העיר (גם לכניסה מיידית).
- למהיר החלטה ואניני טעם! פנטהאוז יוקרתי בשכונת אברמוביץ, רק \$110,000. אפשרות להלוואות גדולות.
- "גן הברושים" פרייקט יוקרתי ומיוחד צמוד ל-7 דונם גן בשכונת אברמוביץ. דירות דו-מפלסיות בנות 5 חדרים עם כל השכלולים.
- עדיין במחירי מבצע מ-75,000\$.
- דירת עם קרקע וקוטג'ים באזור יוקרתי והירוק ביותר במערב ראשון-לציון בקרן הרחובות אלוזורוב גולומב (ע"י בי"ס באר), החל מ-110,000\$ במקום 130,000\$.

בתים פרטיים וקוטג'ים

- בלב חדרה בפחיקט "לב השחן".
- שכונה בת כ-120 בתים פרטיים וקוטג'ים על 250 מ"ר אדמה פרטית מ-59,000 דולר. (לא נכלל במבצע העופש)

הנוכחים אינם כוללים מע מ דירת הנופש בהתאם לתקנון החברה.

אברהם גינדי

ראשון-לציון

נתניה

רמת-השרון

פתח-תקוה

תל-אביב

הרצל 62

הרצל 18

סוקולוב 84

חיים עוזר 28

ככר המדינה ה' באייר 10

אברהם גינדי בונה דירות שאנשים אוהבים

חשבון עובר ושב מאת פרנקל

קוד

קודי ביותר

בתנועת החרות מילחמת הירושה היא בי עיצומה, בעוד הנורש עצמו חי וגם נושם (קולגה אחת שלי אומרת: לא נאס לו? כל הזמן לנשום?) עובדה זאת — הנשימות האלה — מכבידה במידה מסוימת על היורשים, כי בכל זאת, מה, לא נעים. אבל מה, כמו שהנורש לא יכול להפסיק לנשום לכמה דקות, כך גם היורשים אינם יכולים להפסיק במלחמת הירושה. זה שהנורש עדיין בחיים זה אמנם לא נעים, אבל גם לא נורא, וחורף מזה — זו הבעיה

שמיר

בזאיר:

נתבשרנו כי השר שמיר יצא בשליחות חצי-חשאית לזאיר בשעה שהשר שרון מבר קר בהונדורס, ידידתו ההיסטורית. אין בכך כדי להפתיע, ששר החוץ מבטיח הקמת שירותי ביטחון בזאיר, בעוד ששר הביטחון חזן מתארח במדינה שאין לנו קשרי-חוץ עימה. המסקנה ההגיונית היחידה היא, כי מחמת החשאיות יוקם שירות חשאי של ההונדורס בזאיר.

הכחשה:

אישיות בכירה מחוג מקורביו של אפסי נאי קבוצת הכדורגל של שימשון תל-אביב מסרה כי אין כל קשר בין הנשק והרימונים ובין הפלוגות, למרות שיתוף הפעולה. "כל מה שרצינו היה לדאוג לביטחון שחקנינו בביתם הם. הרעת איננה טובלת כי היא חשופים להתקפות נפשיות. הני שק שנמצא הוא נשק הגנתי מובהק ונרעד להרתיע את אויבינו. שימשון חזקה היא ערובה לביטחוננו", הבהירה האישיות.

מישרד העליה והקליטה:

מישרד עתיר-פעילות זה סובל מזה מס' טר שנים מבעיות קליטה (קליטטים) בשל פליטה מוקדמת (וינה). לא מפליא שמת גבשת החלטה לשנות את מעמדו של השר לוי, שהיה לשר העליה והפליטה. השר לוי, שהוא כידוע גם חבר בוועדת השרים לענייני-התיישבות, עוסק כרגע בי פרויקט שינוע השכונות: מוסררה — מעלה אדומים, למשל, או סלמה ג' — גיריורק. השר הג'ל הגה לאחרונה רע' יון ציוני במיוחד, והוא רעיון הפיכתה

שלו. לא הוא מטריד את היורשים. מטריד אותם קהילה-בחרים של תנועתם, שעלול לראות בעין ביקורתית מלחמת-ירושה רע' שנית מדי דחקא בשעה זו, כי בכל-זאת, מה, לא נעים.

כשמדובר בכלי-התיקשורת, אין צורך לומר, אף אחד מהיורשים אינו חושב כלל על הנושא. כל העניין רחוק מהם מאוד-מאוד. וזה ההסבר שלהם: מר בגין, כך הם קוראים לו, לנורש, יאריך ימים. ויש האומרים: חיו עוד לפניו. בתחום עדין זה יש הערכות שונות. נתחיל בשר-הביטחון. ובכן, מר שרון סבור כי מר בגין יהיה עוד 34 שנים. למר שרון, כמו שאדם רואים, לא בוער כלום. שר-החוץ, מר שמיר, אמנם אינו ילד עוד, אבל גם לו לא אצה הדרך. הוא נותן לבגין עוד 50 עד 51 שנות-חיים, כך שראש-הממשלה יגיע ל-120. זה, לפי דעתו של שר-החוץ, בהחלט יספיק. סגן-ראש-הממשלה ושר-השיכון מעניק לבגין עוד 64 שנות חיים. מר לוי תמיד היה לארג' ע-השבון אחרים.

לשר-האוצר, לעומת זאת, יש גישה חד' שה ורעננה לנושא. הוא מוכן ללכת על כל סכום, משוחרר ממס. ולמה? כי הוא בשום מיקרה לא רואה עצמו כמרועמד. לא צריך לומר שהמילים בשום מיקרה אינן כוללות את המילים דין התנועה. דין התנועה זה כבר משהו אחר. ואגב — צוות מרענים במישרדו של שר-העל לעני' ייני כלכלה, מר מרידור, עובד על המצאה חדשה לגמרי, שתעניק למר בגין חיי-נצח, ולמר מרידור 15% קאש מאני. עכשיו מבקש מר מרידור שעל המצאה הזאת לא יחולו תקנותיה החמורות של ועדת-אשר.

אלא מה? לכל אחד מן היורשים יש נושאים-כלים — שזה כינוי חיבה שאני בעצ' מי המצאתי למישהו שהוא בדרך-כלל סטר דנטל-שעבר עם קופה נאה של שרצים וחיות אחרות מאחוריו, ולפעמים גם סביבו. תפקידם של נושאים-כלים האלה הוא פשוט בתכלית הפשוטה: הם צריכים להב' היר לכל מאן-דבעי שאין צורך לקחת בר' ציגות רבה מדי את ההצהרות של היורשים, ותוחלת-החיים של מר בגין היא בכל מיק' רה תוחלת-החיים של מר בגין, ואחרי-כך נראה. נושאים-כלים, באותה תודמנות, שסי

של ישראל למדינת אוטרקית. הוא אף זכה בבירכת שר-התיירות, אברהם שריר. כך תהיה לנו, על-פי החזון הזה, מדינה של עליה פנימית ותיירות-פנים. יהוד הגליל באמצעות השפלה, איכוס הגדה באמצעות בני-ברק, וכן הלאה.

ומכאן גם שחוק. מיהו יהודי? לא בא לשמש אלא לצורכיה-פנים: באמצעות הי

בשעות הפנאי

יש לי חבר אחד, יוסי שמו, שאני חושב שכבר הזדמן לכם פה ושם לשמוע על חזק מעליו דותיו במדרג הזה. יוסי זה הוא משורר, ובשעות הפנאי הרבות שהעיסוק הזה מותיר לו, הוא עובד למחייתו בזירות גנות. עכשיו כידוע חורף, ובימי ה' חורף, ביחוד כשיורד גשם, קשה לזפת גנות, אז יוסי יש שעות פנאי גם מהעיסוק הזה. כזומר: עכשיו יש לו שעות-פנאי מ' עיסוקו כמשורר, וגם שעות פנאי — אם כי מעטות יותר, מעיסוקו כזפת.

במקום לעשות מה שאנשים הגונים עושים בשעות הפנאי מהסוג הזה, יושב יוסי ועבד בשבילי. מה שיצא לו, לפי דעתו, הוא תשפט יוצא מהכלל טוב, אולי תשפטו בעצמכם. רשות הדיבור ליוסי אייזון שטרם המספר עד שמיר בזאיר ועוד.

חוק הזה אפשר יהיה לערוך מיון הולם בין עוליינים שיוכו בזכויות עולה על-פי חוק השבות, ובין נזקקים אחרים.

תקדימים:

בסיסמת, פליטי עירך קדמים" נתקבל מר ציץ (דד) בשכונת שיח-מונים. עם סיום המיבצע, שכת מבית", חברת חלי

נגים יפהיפה את ההצהרות של אדוניתם היורשים: כל נושאים-כלים נושא בכליו את שרבים היורש. מילחמת-הירושה, אם כך, מתנהלת בי-עיקרה בין נושאים-כלים, ואף זאת כח' שאיות גמורה. תתארו לעצמכם, דרך-משל, איזה אסון נורא היה קורה אילו היה מחלק התה במצודת-זאב מוצא על שולחן הנשי' אות פתק נשכח וזה לשונו: "שוחחתי אתמול עם הדוקטור גוטסמן ו...". ההודעות המועברות במיסגרת מלחמת-הירושה, כולן מוצפנות בקוד קודי ביותר. אחת מהן נפלה זה לא כבר ליד, וזה לשונה:

"מיל פתח סוגריים חמת סגור סוגריים שין פתח סוגריים מיר סגור סוגריים בשין פתח סוגריים רון סגור סוגריים מית פתח סוגריים חדשת סגור סוגריים ורק פתח סוגריים — מקף — סגור סוגריים יר פתח סוגריים בית סגור סוגריים. ומי שתודה על הכיתוב העיברי המזור של המילה ירוויח, מוטב יזכור מיהם בדיוק נושאים-כלים, ובמה הם עסקו לשחבריהם לספסל-האוניברסיטה עסקו בלימודים.

חלליות

קראתי ששר המדע הטכנולוגיה ומה לא, רוצה כבר לסדר לנו איזו התנחלות על חללית בחלל. גרנו, באמת הגיע הזמן. סוף-סוף חללית יהודיה ראשונה בחלל. סוף-סוף אסטרונאוט יהודי ראשון בחלל. תנחשו מי זה יכול להיות, האסטרונאוט?

מגורים

פעם שני וקנים (מענף הזקנים, הנשים והטף) היו גרים במחנה הפליטים צברה, לא רחוק מבית-הקברות הגובל במחנה. ואילו עכשיו הם גרים ליד הבית.

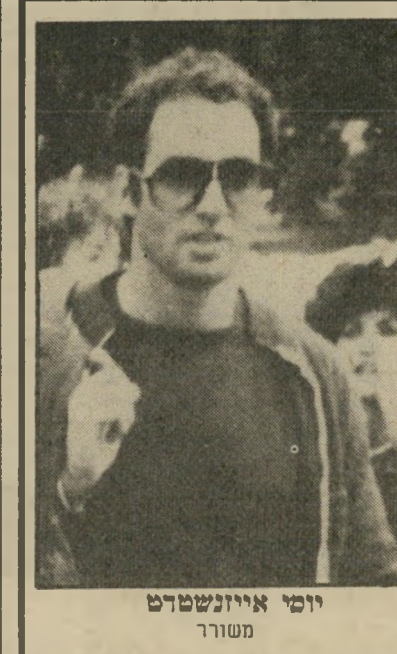
התלוי והחבל

בחזות-השיקמים של שרון לא מדברים על צברה ושאתילא: אין מוכירים את התלוי בביתו של החבל.

מיש התנצלה בשם ראש העיריה, כי הוסי' עתה בשל השם בעל הצילצול הערבי של המקום, ונשענה על תקדימים.

סרם השבוע:

"אוכלים את רפול" יוקרן באולם פא-פיק, בגבעתיים.

יוסי אייזנשטרט משורר

צברה ושאתילא (סיכום):

לארץ שרון אירעה תאונה, כי הוא איבד את הפליטה על ההנה, הפעיל את הפלאגות בפלטר-רחוק. עצה רטואית: ש' ישתמש באפלטון, בשביל הראש, כמובן. גם לבן-גוריון זה לא עזר.

מהתגדה

של

גרופר

בשלושה בנים ריברה תורה

תם

סתם

חשבון פת"ם

ואחד עם

שאלה

איך לגמור

מן העיתונות: "מישנת של קצינים בכירים בצה"ל, אשר נמזו חזק במלחמה בזבנק, יוצאת דא-רצות-ה' ברית ותיפגש עם פקידים בפנמאגון ובנראה גם עם שר-ההגנה האמריקאי כספר ויינברגר, כדי להסביר את מהלכי הקרבות ולהציג לק' חים, שהופקו ענייני צה"ל."

נחמד לדעת שלא לשווא נפלו בחורינו בלבנק, וחזק מכל המטרות שכבר הושגו במלחמה ושמחן רק אנחנו הרווחנו, גם לאמריקאים יצא משהו מההשקעה. הקציי גים הבכירים שלנו — אותם שלא יצטרכו להופיע לפני ועדת-החקירה, אני מניח — יסבירו אם כן לאמריקאים איך התחילה המלחמה, איך פרצו הכוחות על הצירים, איך רוכז האויב, איך הבקיעו כוחותינו את המערכים, ואיך, ואיך ואיך. רק דבר אחד לא יוכלו להסביר הקצינים הבכירים שלנו לאמריקאים: איך תיגמר המלחמה. דווקא זאת, אולי, יוכלו האמריקאים להסביר לקצינים הבכירים שלנו, שהרי ויאטנאם שלהם היא כבר מאחוריהם.

המפד"ל לאן?

יש לי יחסים מאוד מאוד מזוירים עם בניין הקסטל בתל-אביב, מעוז המפלגה הדתית-לאומית. הם שונאים אותי, אומרים שבעיקרון הם לא רוצים לקרוא את המדור שלי, אבל מספרים שהם בולעים בשקיקה כל סיפור שמפורסם בו. למה לא בעצם, הם הרי דושים כמו שאני גבר. אבל נניח לזה וניגש לעניין.

לפני ארבעה חודשים התגרשתי ודני ורמז, מוכיר המפד"ל ואשתו נעמי (ה' עולס הזה 2346), מישפט הגירושין שלהם היה רצוף בהשמצות הדדיות, עד כדי כך שהשופט הציע לשני הצדדים שהוא יגנוז את התיק בארכיון בית-המשפט, רק ש-הילדים לא ישמעו מה אמרו ההורים שלהם. האחד על השני לפני שהתגרשו. אני אפילו הכתרת את הסיפור כשערוויית השנה (העולס הזה 2350).

הנהגה התבשרתי לפני ימים אחדים ש-המזכיר הדינאמי, איש סיעת הצעירים במי-פלגה, כבר נרשם לנישואים עם אלמנה העונה לשם אילנה גדומנפדל. היא בת 38, ועובדת כפקידה במשרדי האשה הדתית הלאומית בקסטל. בקיצור, רומאן באותו בניין, שנדמה שגם יביא שלום-בית במי-פלגה. כי חדרה של אילנה סמוך לחדרו של האיש החזק במפד"ל, רפאל בן-נתן, איש קבוצתו של הד"ר יוסף בורג. להזכירם, יש מתח גדול בין הצעירים ובורג, מרוב שדני בא לבקר את כלתו מבני-ברק, הוא כבר לחץ כל כך הרבה פעמים את ידי בן-נתן, שהם עוד יהיו ממש חברים.

נישואי המורד

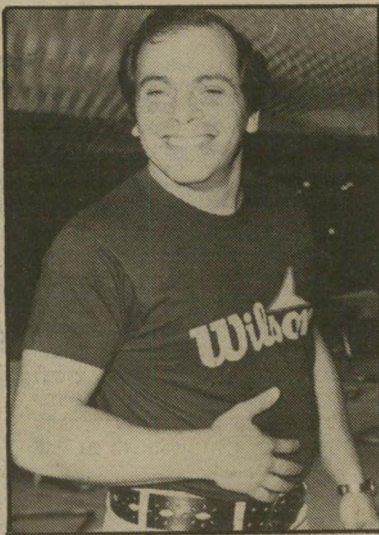
בן-ציון ("בנצי") מונץ, אינו מופיע בדרי-כלל בטורי הרכילות. תאורן התיא-סר, ומרצה בחוג-לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, הוא פעיל באירגוני המרצים, שאינם מוכנים לשחק מול הנעשה סביבם בגדה, בלבנון וגם כאן.

אני זוכרת כיצד הוא לא היסס וצעק בנו ארוך וברור לחברו לשעבר, עזרד קוטלר, כאשר זה הודיע בכינוס בתיאטרון הקאמרי נגד הצנזורה, שהוא מפסיק להציג בתיאטרון שלו את הפטריוט עד לבדיקה מחודשת של הצנזורה.

מונץ בן 39 הוא גרוש ובשבוע ש-עבר הוא התחתן עם צעירה חמודה בשם קוקי, סטודנטית לפסיכולוגיה. אם אני לא טועה, הם גרים בתל-אביב, ומכירים כבר זמן רב. קוקי צעירה מבנצי ב-11 שנים.

מעולם המוסיקה

עמירם טננבאום, בעלה לשעבר של הזמרת חווה אלברשטיין, עבר הרבה בחודשים האחרונים. אשתו עזבה אותו. הוא נכנס כשותף במועדון גדול ביפו, ש-בתחתלה קצת צלע ועכשיו מספרים לי ש-

עמירם טננבאום
שהבט לא ידע

הוא על המפה. היה זה רק טיבעי שהוא יחפש משהו לנשמה. הוא באמת מצא מישהו, אך היא גשר-אה, ולכן לא נעים לי לספר לכם מיהי, כי גם לבעלה לא יהיה נעים, כי הוא לא יודע עליך. כל מה שאני יכולה לומר הוא שהיא שייכת לעולם הבימה. איך זה יתפתח אני לא יודעת, אבל הם מספיק מבוגרים כדי שלא נראה שם סצינות אלימות.

מונה המסכנה, שבאה עם מעט מזומנים, התברר שלא רק שאין אצלו מה לאכול בבית, אלא שהוא מזמין את עצמו על חש-בונה לאכול בחוץ.

הרבה יותר מהר מכפי שחשבה היא חז-

סימונה בדומנפדל
— במינן

רה לארץ, לא כליך מאושרת. אני חושבת שעכשיו היא למדה להיזהר מהישראלים, גם כשהם מחופשים לתוצרת חוץ.

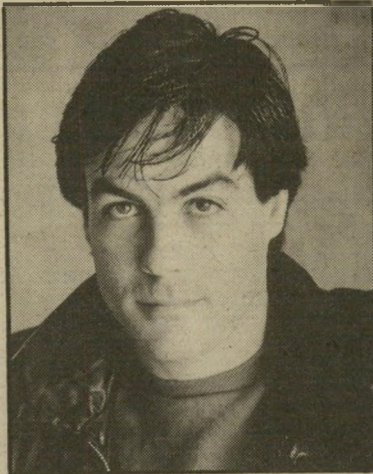
נעמי דני ורמז
מי יהיה הראשון

שאשתו תחתן לפניו והוא רץ להקדים אותה. עד כמה שאני מבינה, הוא אכן הקדים אותה. ניסיתי לדלות עוד פרטים אך לא הצלחתי. ניסיתי לטלפן לביתו של דני, אך הוא היה עסוק בענייני הקונגרס הציוני ולא יכולתי לאתר אותו. בעצם זה לא כל-כך חשוב. אני בטוחה ש"ידידי" בקסטל ימהרו ללחוש לי, בהסתר, מתי ועם מי תחתן נעמי ורמז.

אבל השאלה ששאלו כל הדושים בקסטל, אחרי שהם ראו את הסיפור הראשונה (העולס הזה 2362), היתה מה בער לו להתחתן כליך מהר. גם אני שאלתי, ומסקרנת קצת לבניין. הם לא ידעו מי אני ולכן ריכלו אותי כאילו אני משלהם. בקיצור, הסיפור הוא כזה. נעמי, שזוכה את ביתם המשותף של הורמוסים ברעננה, עומדת על-פי השמועות להינשא. כן, גם היא. הבעל הגרוש לא יכול היה לסבול

הישראלי החסכן

הדוגמנית סימונה בדומנפדל היתה בטוחה שהיא מצאה את אביר חלומותיה. בקיץ האחרון היא הכירה את דני און,

דני און
— פיורד

ישראלי שהוריו מתגוררים בחו"ל. גבר יפהפה, שכאילו צויר עליידי צייר איטלקי. השניים התיידדו, התחברו, ודני הזמין אור-תה לבוא אליו לאיטליה, שם הוא מתגורר. במילנו.

סימונה היפה ארזה את חפציה, נטלה סכום כסף לא גדול במיוחד ונסעה. אם גבר מזמין אותה אליו, מה כבר צריך חוץ מהוצאות נסיעה פה ושם לביובזים? אה, פה היא טעתה. היא לא מכירה את הישראליים. גם כשהם גרים כמה שנים בחו"ל, הם עדיין נשארים ישראלים, אין מה לעשות.

באה לאיטליה וגילתה שהבחור הוא מאוד חסכן, אם אפשר לומר כך בלשון המעטה. אבא של הקמצנים, סליחה החסכנים. ולסי-

שהוא צרפתי. היא סירבה לפרט מיהו ומהו ורק ציינה שוהי האהבה הנוכחית שלה. אבל כשחבר נמצא כליך רחוק, הוא יכול לפק מעט מאוד, אם בכלל, על ה-

אילנה שושן
— להתפרפר

נעשה אצל קלרה. כששאלתי אותה מה גורם לה לעזוב את הקן המישפחתי החם ולהת-גורר בדירת רווקות היא ענתה לי: "אילנה ואני חברות כליך טובות, כמעט אחיות. שתינו החלטנו קצת להתפרפר ולכן החלטנו לגור לבד".

מה אני אגיד, תשובה לעניין. ומאוד אמי-צה. אני כבר רואה את העשן שייצא מה-דירה הזאת. לא, כתובת עדיין אין לי.

חברות לדירה משותפת

קלרה חורי ואילנה שושן הן חברות טובות כבר איזה חצי יובל. אילנה שושן היא מלכת-היופי לשעבר, וקלרה

קלרה חורי
— רוצות

היא מוכירתו של שמדאל פלאטו שרון. בקרוב מאוד עומדות השתיים לשכור דירה במרכז תל-אביב וקלרה תעזוב את בית הוריה ברמת-גן ותעבור להתגורר עם ה-מלכה היפה.

התעניינתי מיהי קלרה וגיליתי כמה פר-טים מעניינים. היא בת 25, בעלת גוף חטוב, בוגרת תיכון חדש בתל-אביב, מאחת המישפחות העשירות ביותר בארץ. היא כמונן רווקה, כמו חברתה, אך יש לה חבר מעבר לים. היא הסכימה לומר לי ששמו הפרטי הוא רובר, ומייד הבנתי

רחל מרחלת על כל העולם

עירית

והפרקליט

עירית בודקא
משוטט לעורר דין

בשקט, בשקט, כמעט בסוד

מעצבת האופנה הכיחית בעיר, דורין פרנקפורט, התחתנה בשקט בשקט, כמעט בסוד, עם חברה ושותפה לדירה מה שנה, גרי קורן בן ה-34, מהנדס במיקצור. השניים, שכבר היו נשואים בעבר, כלי-אחד עם משהו אחר, החליטו לקיים את הטקס ללא כל החברים והחברות הרבים שלהם. אפילו לבני המישפחה נודע העניין רק שעתים לפני הטקס.

דורין פרנקפורט
נישואין משפחתיים

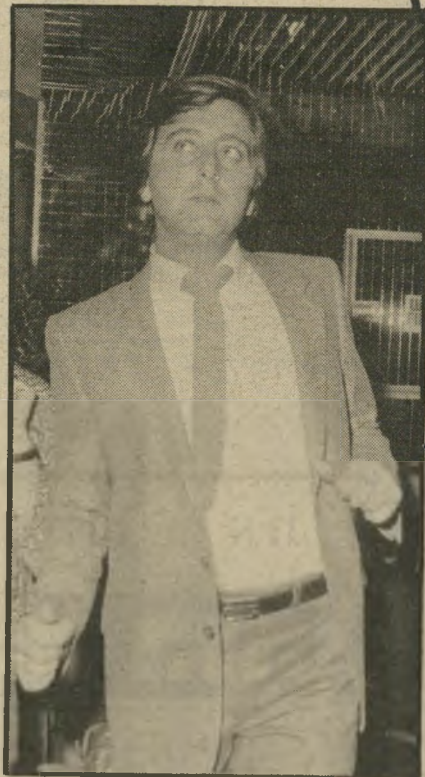
בדקתי ולא היתה כל סיבה לסודיות מלבד העובדה שהם החליטו שאת הצעד הזה הם יעשו רק בקירבת האנשים הקרובים אליהם באמת, כדי שהחופה תהיה שונה מכל האירועים שהם נמצאים בהם כל הזמן.

היפה מחיפה

מושה ("מושון היפה") ענבר נחשב כבר שנים לחתיך של חיפה. וכמובן לשובר לבבות קבוע.

הוא היה נשוי כבר פעמיים, כמעט התחיל תן פעם שלישית ואולי יתחתן שוב.

נישואיו הראשונים היו למירי ענבר, נישואים קצרים. שלא הצלחתי לברר את הסיבה לסיומם. מה שאני כן יודעת, זה שאחרי שהיא התגרשה ממושון היפה היא

מושה ענבר
עסקים ויופי

התחתנה עם הזמר גבי (בראשית) שושן ונסעה איתו לחו"ל, ארצות-הברית אני חושבת.

נישואיו השניים של מושון היו עם ריקי: גם הם לא החזיקו מעמד. הם התגרשו אחרי שנולדה להם בת.

הבאה בתור, שאני יודעת עליה, ותחשבו על כמה אני לא יודעת. היתה חיילת. חתי-כה העונה לשם נעמה. כל החברים חשבו שאוטרטו הם מתחתנים, אבל לא.

מה שקרה היה מאוד משונה. מושון נסע לטיול באירופה, וכשחזר פתח בבת-אחת שני בוטיקים ומועדון-פאב. החנויות במר-כו העיר חיפה, והפאב במרכז הכרמל.

אם משהי עוד חשבה שכשהוא יחזור מאירופה הוא יחזור לנעמה, אני חייבת לעדכן אותו.

בין יתר המקומות שבהם ביקר מושון באירופה, היתה איטליה. בעיר מילנו הכיר מושון חתיכה שיש לה גם כסף וגם שם מפוצץ — גרציאלה די-רוסו. והיא התאהבה בו.

גרציאלה זו עוסקת באופנה ויש לה רשת של בוטיקים במילנו. היא נתנה עצה מיקצועית למושון. והוא נכנס לעיסקי הביגוד.

מושון חזר לארץ, עם סחורה מאיטליה ופתח את שתי החנויות במימון איטלקי כמובן. גרציאלה, שלא הכירה מעולם את ישראל, עומדת לבוא לכאן בקרוב מאוד, לכאורה כדי לראות איך הולכים העסקים, למעשה כדי להיות קרובה למושון.

לאן זה יפתח אני לא יודעת. מושון הוא כבר בעל נסיון מר בנישואים, אבל הדיווחים שהגיעו אלי מאיטליה מלמדים שבמיקרה זה הוא יפסיד הרבה אם יתן לה להתחמק ממנו.

נשואים חברים

עוד זוג עשה את זה. נפרדו ונשואים חברים. והשבע אלה גילי, בתו של אפרים ("פרויקה") פורן, שלישי הצבאי לשעבר של ראשה-ממשלה, וירון כהן. לפני שבועיים נפרדו בני-הזוג רישמית. גילי בת ה-22, העובדת בחברת-תקליטים, עזבה את הדירה המשותפת ושכרה דירה לה ולבתה הקטנה.

ירון המוסיקאי, אילתי לשעבר, נותר בודד, והוא מחפש כל הזמן דרכים להגיע אל גילי. למרות שהם חיים בנפרד, מנצל ירון כל הזדמנות לראות את גילי. שמעתי שהוא נורא-נורא רוצה בקירבתה, ושאינו למירוד ביניהם שום קשר לרגשות שהם חשים האחד לשני. הוא בא לבקר את הבת לעיתים תכופות, עושה בייבי-סיטר כשיש צורך, ותמיד מוכן לעזור.

אז הנה, עוד הוכחה למה שאני אומרת תמיד: ממהרים להיפרד, רק אז מגלים שביחד היה הרבה יותר טוב. שוב נפגשים שוב מתקשרים — ואחרי-כך?

פגישות אסורות

הזמר, המוכר לרבים, ישב בבית-קפה ברחוב דיזנגוף, לבדו. הוא ישב בפנים, כדי שלא יראו אותו. הוא חיכה, בחוסר-סבלנות, מנצל את הזמן בקריאת עיתונים ובהצצה חטופה לצדדים. הוא חיכה למי שהו, למעשה, למישהי.

לפתע הוא קפא במקומו. אשתו נעצרה מתחת לגגון בית-הקפה, כדי למצוא מחסה מהגשם. היא לא זיהתה אותו, והוא הכניס את ראשו עמוק-עמוק בתוך העיתון, אבל זו שהוא קבע איתה, אמורה היתה להיכנס כל רגע.

מה עושים? לומר לא היה הרבה זמן לחשוב. צריך להחליט ומהר. הוא יצא החוצה ובישר לזוגתו החוקית שהוא יושב בפנים ומחכה למישהי לצורכי-עבודה.

האשה הנרגזת שכחה מהגשם ועזבה בכעס את המקום, כשהיא בודאי חושבת מה היא תכין לו בבית. הזמר חזר למקומו, ממתיין בסבלנות לאורחת.

המועד כנראה כבר עבר מזמן, והיא לא הגיעה. הוא חיכה כמעט שעה, ולבסוף ויתר, קם בחמת-זעם, שילם טיפ שמן ועזב את המקום.

מול רע, באמת מול רע. האשה השניה לא באה, ואת איונה של אשתו הוא כבר גילה. יצא קרח משני הצדדים.

הוא טילפן לנערה וביקש לדעת מדוע לא הופיעה לפגישה. היא היתה מאוד ישרה ואמרה לו: "שמע חביבי, אתה בחור נהדר אבל אני לא רוצה גם את אשתך. אם אתה קובע איתי למטרות-רציניות, איך אתה מופיע עם הגברת שלך?"

גם בחורף
אוויר
בחלונות
סגורים

Ventador

מרחיק עשן סיגריות ממשרדים
מסלק אדים וריחות
מהמטבח ומחדרי
השרותים

טל. 733251

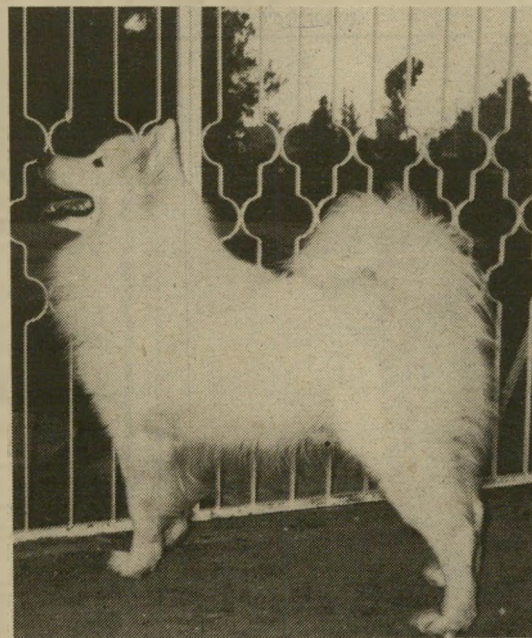
שרון תעשיות מיוזג אויר בע"מ דמת-גן, רח' גלעד 2, פנת אבא הלל 12

אפשר להשיג את

השולח הזה

ביום שלישי בערב,
בתחנות "פד",
ביריד המזרח

תן טרמפ לחייל

למכירה

גורים נדירים
ומקסימים
מגזע

סאמוייד

(כלב מזחלות סיבירי לבן)

צאצאים לאלוף ישראל ולכלבת
יבוא מקנדה, עם תעודות.

להתקשר לטלפון 03-751525

כן, אתה יכול להרשות לעצמך Nikon

5 צאצאים לבחירתך
השיג גם משקפות "ניקון"

בואו
הדר"א אחד העם 36 ת"א

ארצות-הברית: השיגעון הגדול

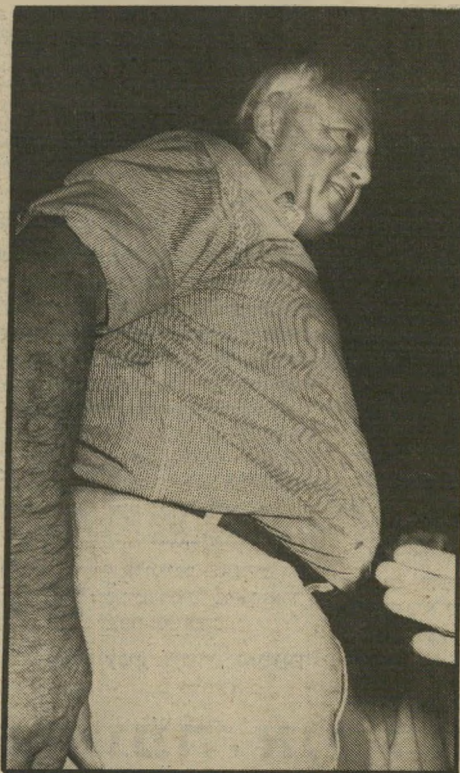
לא הסיק מסקנות מקביעתו הקולעת, עשה רבות כדי לקדם את הקאריירה של שרון. מחל על פשעיו ועל מחדליו. על "הוקן" רובצת אחריות היסטורית לעובדה שאיש כזה עומד כיום בראש הצבא, ומנהל את מערכת הביטחון האדירה.

הוכחות מתועדות. לפני שבועיים, ערב ביקורו בהונדורס, השמיע שרון הצהרה, שלמרבית הפלא היתה אמיתית. הסגולה השרונית המובהקת, שיש שיקריות אפילו באמת שלו, מופיעה כאן ממש במלוא הדרה. אמר שרהביטחון: "מכירת נשק שלל איננה נושא לשיחות עם הונדורס. כשם שלא היתה נושא כזה בשיחות שלנו עם מובוטו, נשיא זאיר."

משקיפים בינלאומיים טוענים שהנושא הועלה בשני המקרים, עובדה ההופכת את טענתו השיקרית של שרון לנכונה מבחינה לוגית.

כל העניין הזה אינו מבדח במיוחד. בשבוע שעבר רואיין נציג המחברות של אמריקה הלאטית בשטוק-הולם, דניאל מור, בטלוויזיה השוודית. מור, הנהנה ממעמד דיפלומטי ומיוקרה רבה במערב-אירופה, האשים את ממשלת ישראל בהשתתפות פעילה בכל ההכנות להתקפה על ניקרגואה, המתארגנת על אדמת הונדורס. במדינה זו מכינים כיום את התשתית לפלישה לניקרגואה, ולהתערבות צבאית אמריקאית באל-סלבדור, ואולי גם בגוואטמלה. לדברי מור, התחיל כבר משלוח של ציוד שלל מלבנון להונדורס. המימון הוא אמריקאי, ושרון מבקש לנצל את המצב במרכז אמריקה כדי לשפר את מעמדו הרופף בווינגטון.

מור טוען, שבידיו הוכחות מתועדות היטב על היקף מכירות נשק למישטרים פאשיסטיים באמריקה הלאטית.

אריאל שרון
שיקריות אמיתית

גית, ראשי הסאנדיסטים בניקרגואה, ומיפלגת השמאל בגוואטמלה, פנו באמצעות מור לאינטרנציונל הסוציאליסטי, וטענו שמיפעלים שבהם שותפת ההסתדרות הכללית, וכן קונצרנים כמו כלל, שותפים בייצור ובשיווק נשק ומערכות אלקטרוניות מתוחכמות לצרכים צבאיים, לממשלות ימניות ביבשת.

ביקורו של שרון בהונדורס היווה את הפגיעה המורחבת הסופית במעמדה של ישראל בקרב עמי אמריקה הלטינית. כל המחברות בחלק זה של העולם משוכנעות עתה שישאל היא אייב מושבע, ועושות כמיטב יכולתן להדק את הקשרים עם אש"ף.

בשיחה עם עולט קוט הצביע דניאל מור על העובדה, שגופים ישראלים נאורים אינם מוחים ברצינות נגד המדיניות הישראלית באמריקה-הלטינית ובדרום-אמריקה. ביקורו בישראל של חתה האנטוניו אגילאר, נציג המחברות של אל-סלבדור, הרשים את מור ואת חבריו, אך הם מצביעים על העובדה שרק השמאל הישראלי שמחוץ למערך שותף למאבק למען מדיניות אהדת לעמים בדרום אמריקה.

גרשפנקא רישמית. בינתיים הודיע ביי-ביי על שיתופם הפעיל של סוכנים ישראלים, לצד אנשי טי-איי, בהכנות הצבאיות בהונדורס. ביקורו של שרון שם נראה כמתן גושפנקא רישמית למעורבות הישראלית במלחמת-החורמה של ממשלות אל-סלבדור. גוואטמלה והונדורס נגד בני עמם, ובנסיון להחזיר את הרודנות הפאשיסטית לניקרגואה.

באמצעות האיום במכת-נגד, אין שום צורך בטילים החד-שיים. ברשות ארצות-הברית כמות מספקת של טילים גרעיניים על צוללות — שאינם ניתנים לאיתור ולהשמדה במכה ראשונה — כדי להשמיד את כל ברית-המועצות עשרות פעמים. אפילו הארסנל הקיים הוא מיותר ובזבזני. כמה פעמים, אפילו לפי הגיונו המטורף של ד"ר סטריינג' לאב בסנטגון, יש להשמיד ציחיליזציה שכבר אינה קיימת? גם המומחים הדוחים את הטענה, המקובלת בדרך כלל אפילו על סובייטולוגים אנטי-קומוניסטיים, שאין פני הקרמלין למלחמה אלא לשמירת הסטאטוס-קו, אינם מוצאים כל צידוק להחלטתו החדשה של רגן.

עיתוי רע. באירופה רוטנים על העיתוי הגרוע של הודעת רגן על פרויקט טילי ה-MX. חילופי-השילטון בברית-המועצות לא הביאו לגל חדש של ציחצוח חרבות מצד ראשי-הקרמלין.

במקומו היה העולם עד להצהרות מתונות, סופר-זהירות, שאישרו את כל ההנחות בדבר אופיו השמרני ביותר של השילטון הקומוניסטי בברית-המועצות. יורי אנדרופוב היה אומנם ראש הקיגב, ואין לצפות ממנו לרגישות יתרה לזכויות-האדם (מבחינה זאת יש דמיון מפתיע בין ראשי שתי המעצמות הגדולות היריבות), אבל אין ספק שהוא שואף לדטאנט ולפירוק-נשק. את הסיבות לכך אין לחפש בהחלטות המליציות של מועצות-השלום למיניהן שהוקמו על-ידי התומלנים הסובייטיים ברחבי העולם. קיימים כאן שני מניעים ברורים ושקופים: ברית-המועצות מסוייטת ממלחמות, והעם הסובייטי מת-ייחס למלחמה גלובאלית בזרועה כנה, המבוססת על נסיון מר במלחמה נגד היטלר, והמניע הנוסף הוא משכנע אולי עוד יותר, לברית-המועצות אין כסף למירון חימוש. מוסקוזה פשוט איננה מסוגלת לעמוד בו מבחינה כלכלית. כל זאת, בנוסף לפיגור העצום של הטכנולוגיה הסובייטית אחרי המערב בכל הנוגע למערכות אלקטרו-

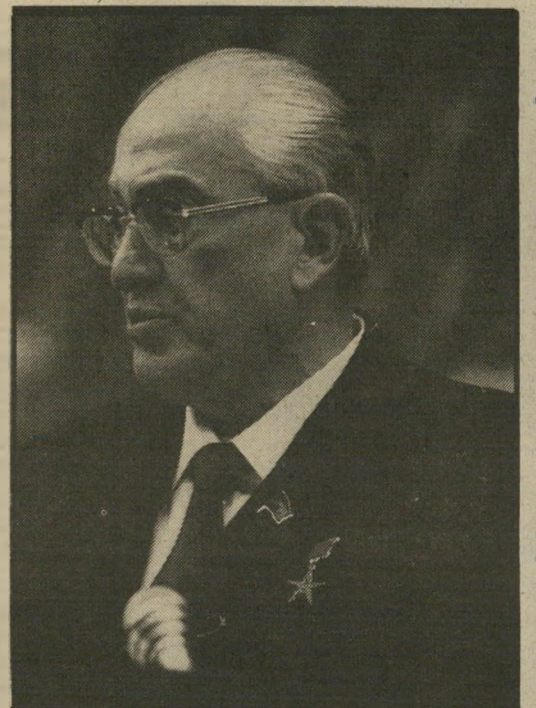
ניות ומחשבים (הקשר בין אלה לבין מערכות נשק מתחכמות הוא מובן מאליו). מוביל את הקרמלין למסקנה נחרצת שמוטב לו להגיע לשולחן-הדיונים על פירוק נשק, ולהשיג שם תוצאות של ממש. למרבה הדאגה, בחר רגן דווקא בעיתוי זה של חילופי-השילטון בברית-המועצות להכריז על האצה ניכרת במירון החימוש. חרף תגובתו המתונה יחסית של אנדרופוב יש לראות בחומרה רבה את השלב המסוכן הזה במירון החימוש.

אמריקה הלטינית:

השקרים של שרון

מאז קבע בגוריון שאריאל שרון אינו אלא שקרן חולני, עברו שנים רבות ועקבות מדם. בגוריון עצמו

עשרה וחצי מיליון מבטלים והידרדרות כללית בה-קפם של השירותים הסוציאליים בארצות-הברית הפכו לסמל המיסחרי של ממשלת רונאלד רגן. מי שציפה למסקנות כלשהן ממצב דברים זה, התאכזב. ממשלת רגן החליטה להקציב 26 מיליארד דולר (!) כדי להקים מערכת חדשה של 100 טילי MX. סכום-עתק זה מוצא למטרה שאין לה כל קשר עם ביטחוננו של "העולם החופשי", אין בו הגיון צבאי ומדיני כלשהו. משקיפים מעריכים, שתפקידו של הנשיא עצמו בהליכים שקדמו לקבלת ההחלטה היה מיותר, הנשיא הוא בור כמעט מוחלט בנושאי חוץ וביטחון, ותלותו ביועצים, מומחים ועוזרים

יורי אנדרופוב
אין כסף למלחמות

למיניהם היא מוחלטת. עם זאת הוא פתוח מאוד מבחינה אידיאולוגית לכל טיעון ניצי. ההסלמה ביחסים בין ארצות-הברית וברית-המועצות היא עבורו מצב טבעי, אולי אפילו רצוי. בכך ניתן להסביר את העובדה שנשיא כלי מאין כמותה, בכל מה שקשור להשתתפות פדראלית במימון הוצאות חברתיות, הוא נדיב כל-כך בהקצבות שלו לצרכים צבאיים.

יש מי שמרדיוח. לכל הנושא הזה יש, כמובן, גם היבט כלכלי ברור. מזה שנים רבות קיימת קנוניה משר-תלמת היטב, שלה שותפים משרד-הביטחון האמריקאי (הפנטגון) ותעשיות-הענק לטילים בינבשתיים. ההסבר של השבועון הבריטי ניו-סטייטסמן נראה הגיוני למדי. הוצאות-הביטחון אינן אלא סובסידיה מוסווה לתעשיות האלה, התומכות מצידן באורח נדיב ביותר במנגנון המיפולגני של הנשיא רגן. אינטרס צר זה, והאינטסינקט הניצי הנלווה לו, חברו יחד ויצרו בסיס פוליטי למדיניות אווילית, מסוכנת ובזבזנית.

אין הגיון צבאי. הצבת 100 טילי MX על אדמת מדינת וייאומינג בארצות-הברית משוללת כל הגיון מיב-צעי. אם נכונה הטענה האמריקאית שאין בדעת וושינגטון לזווג מלחמה גרעינית, אין ספק שכל הטילים יוצאו מכלל פעולה במכה גרעינית סובייטית ראשונה. מבחינה זאת לא יביאו טילי ה-MX כל תועלת. אם, לעומת זאת, רוצים האמריקאים להרתיע את הסובייטים מהתקפה

איראן: הקרב על הירושה

כצאצא ישיר של הנביא מוחמד. לעומת זאת חובשים חומייני וחמשת עמיתיו במרעצת-גדול-הקוראן בקום טורבנים שחורים, המאשרים את קירבת הדם שלהם לנביא.

משקיפים פוליטיים יותר סבורים שהסיבה העיקרית נעוצה במתניותו היחסית של מונטאזארי בן ה-62 בנושאים דתיים ופוליטיים. מונטאזארי הביע התנגדות לכמה ממעשי-הזווטה של הממשל החדש, כולל ההר-צאות המוגזמות להורג. גם בענייני-חוק מגלה הירוש המיועד מתינות, שעוררה את חמתם של השמרנים.

2000 מולות נכלאו בחודש האחרון, ובאירופה סבורים שרבים מהם יוצאו להורג. סאנדיי טיימס מצייני, שהמיעוט הסוני הגדול באיראן — מדובר ביותר מ-4 מיליון בני אדם — מחריים את הבחירות. הם רואים בהם נושא שייעי פנימי, ואינם מכירים בסמכות הדתית של המימסד החומייניסטי בקום. מנהיגם הגולה בפאריס, השייך מוחמד עוסמן. קרא באורח פומבי להחרמת הבחירות.

גם הדיקטטורה הדתית המזוהת של האיית-אללה רוח-אללה חומייני, אינה מצליחה להשיג בקלות את כל מטרתיה.

הסיתורים הגדולים בצבא ובמנגנון הממשלתי, ואפילו ההצלחות היחסיות במלחמה נגד עיראק, עדיין אינם מאפשרים לחומייני לכפות את סמכותו ללא התנגדות. כיום הוא נתקל בהתנגדות עזה דווקא מצד תומכיו המסורתיים, בנסיונו לאכוף את מינוי יורשו.

טורבן לבן. 80 אלף המולות השמרניים, המהווים את הרוב בקרב אנשי-הדת השיעיים באיראן, מסרבים לקבל את חביבו של חומייני, האיית-אללה חוסיין עלי מונטאזארי, כיורש. חומייני בן ה-84 פעונין לפתור את בעיית הירושה במהירות האפשרית. מונטאזארי, לעומת זאת, מקובל אומנם על כהני-הדת הצעירים והראדיקאליים יותר, אך אין בכך די. כתב סאנדיי טיימס, אמיר טאהרי, מסביר שמונ-טאזארי חובש טורבן לבן, כלומר, הוא אינו נחשב

פּתאום קם

ארצי

בִּי-4 לפנות בוקר

למה ארצי. משורר, מוזיקאי, שחקן, פובליציסט, שדרן רדיו, בן 33, בעלה של מילכה, אבא של שירי ובן.

בטלפון, כשביקשתי ראיון, היסט. אמר שרק השבוע רחצה שני עיתונאים שביקשו לראות אותו, כבר דיבר המון, אמר הרבה דברים, לא רוצה להצטלם, לא רוצה לומר דברים בנאליים והרי את הדברים החשובים הוא אומר בשירים. לבסוף הסכים. קבע את מקום הפגישה, קפה שטרן — בית קפה לגילאי 60 ומעלה.

„מדוע?”

„זה טוב. הזקנים לא מבלבלים את המוח, אגב, תזכירי לי בעוד חצי שעה לקחת כדור.”

גולד בעמק. אפשר להרגיש שהוא נהנה להגיד את זה. בקיבוץ אלונים, שהיום הוא כבר לא קיבוץ. גדל בשכונת רמת ישראל ואחר כך עברה הממשלה לצפון תל-אביב.

אבא היה תמיד עסקן ציבורי. סגן עורך

שייצר כדי להגן על עצמו. העיקר הוא, בעצם, מה הוא חושב על עצמו. והוא חושב הרבה פעמים שהוא ילד קטן ונבון.

כמעט זמר

דברים של כאב ושל חשיפה. הוא מרכז מבט על הניירות שלי ומחליט לשנות כיוון. כשהוא קורא למלצרית ומבקש עוד ספל קפה, אנחנו מבינים שצריך פסק-זמן בחיטוט הזה בתוכו. הגענו לזה מוקדם מדי. רק רבע שעה שאנחנו מכירים.

תיכון עירוני ד', תלמיד רגיל. משחק בהצגות בית הספר. החלומות נעים בין מישחק וכדורגל, שני האהבות הגדולות. אחר כך צבא. קודם יחידה נבחרת, אחר כך תותחנים ובסוף להקת חיל-הים. פתאום כולם שומעים על שלמה ארצי. כמעט זמר. אחרי הצבא הוא עוד לא יודע מה לעשות. אין החלטות. מציעים לו 1500 לירות כדי לשחק בסרט חסמב'ה. אולי שחקן קולנוע?

„הייתי בן 21, שיחקתי ילד בן 16 ושמו לי בפה טכסטים של מג”ד בן 33. לא ידעתי מימיני ומשמאלי. כל העניין היה איום. בעיקר היחסים בין האנשים. נבהלתי מזה וברחתי לפני סוף הסרט.” הוא נשבע לעצמו שלא להשתתף עוד בשום סרט שמישהו אחר עושה.

„ואתה בעצמך, כן תעשה סרטים?”

„תגיד, למה לא הזכרת לי לקחת כדור?”

כל הזמן הוא כותב. קודם מילים ואחר כך את הלחנים. אם מכריחים אותו לדרג, הוא ידרג את המילים כ”א” ואת המוזיקה כ”ב”. לא חושב שהוא משורר. בכל פעם ששואלים אותו אם הוא משורר, הוא אומר, לא, גדולה. המילה משורר

בות גדולות. כשהיה צעיר. היה הפרס פיסגת ההר, ולא השיר עצמו. היום הוא חושב שפרס שווה דקה ושיר טוב הרבה מעבר לזה. אבל אז נראה הכל סוגה בשושנים. המון פרסים, המון שירים. הצלחה גדולה.

מחתימים אותו על חוזה עם חברת תקליטים גרמנית ידועה. אבל כל העניין עם גרמניה היה סבל גדול. הקליט ארבעה תקליטים בגרמנית, שר כמו תוכי, דברים לא ברורים ולא אהובים. „לקח לי זמן להבין שבאירופה אני לא מרצדס. רק מיני-מיניו קטן. אני טוב בשביל לנסוע מטבריה לתל-אביב וכדרך לעצור בעפולה ולק” נות גרעינים.” הבין שהוא מארץ-ישראל ולא יכול לשחק סוכן-כפול. הפר חוזה וברח ארצה, נקי מחלומות של חו”ל.

רק פה הוא שר ומרגיש שהוא שר בצופים, גם כשהוא עומד על כימה לפני אולם מלא. לפע” מיס, כשהוא עומד על הכימה, הוא נראה שקט כזה, ילד-טוב-ירושלים, קצת מבוויש, לא מתאמץ. שאלתי אותו כמה מאמץ השקיע כדי להיראות כל-כך טבעי.

מחייך חיוך קטן, מתקרב אלי ואומר בשקט „כמו בזיונים. בהתחלה זה רק רגש וזה גמלוני וכבר. אחר כך לומדים את הטכניקות והפסני” טים. לוקח זמן ללמוד את זה. אבל ההנאה לא נפגעת גם כעת.”

בגיל 28 פרש. חשב שזה הסוף. אמרו לו שהקהל לא רוצה אותו עוד. האיש בתחנת-הרדק שאל אותו „איפה אתה?” „לא שומעים עליך.” באותו זמן עשה את המחזמר מישחקי 26 שהיה פלופ אדיר.

משבר גדול. לא נעים לסיים קאריירה בגיל 28. פתח חנות-ספרים. התקיים מקיציבה קטנה של חד ארצי וקיציבה קטנה של אבא ארצי.

„התביישתי בכישלון, אשכרה.” חלק מהחניון של הבית היה שצריך תמיד להצליח. היתה כוונה גדולה, היו אכזבות יומיות. הופעות קשות מאוד, שהוא לא רוצה להיזכר בהן. הופעות בריסקי וטקיס. „אנשים קנו כרטיס לערב והכריחו אותם לשמוע את שלמה ארצי.”

אחר כך הפריצה המחדשת. הוא לא יכול להצביע על הזמן המדויק. גבר הולך לאיבוד ההיכר במקום והצלח. אחר כך היו דרכים וחצות שהיו לשלגרים. מכר 90 אלף תקליטים. הצלחה אדירה. אולמות מלאים לגמרי.

לא קוראים עליו במדור-הרכילות, כי הוא לא נמצא במקומות המתאימים. לא הולך למסיבות, לא אוהב את זה. היום הוא נמצא שאפשר לדחות דברים יותר מכובדים מאשר שורה בע” תון.

אין לו חברים. הוא בנוי לבד. נע בציר של עצמו. חברים באים והולכים. הוא מתעייף מהם. „כל מה שאת חושבת עלי שאני כן — אני לא!” בטח שהוא יודע שמדברים עליו שיש לו רומא? נים בלתי-פוסקים. „שידברו. עובדה שאני חי עם אשתי מילכה כבר 12 שנה, וכעצם היא תמיד

האהבה הגדולה והישנה היא כדור רגל. תמיד שיחק והרבה פעמים נראה כך אחרי המשחק.

היתה החבר הכי טוב שלי. בכל התקופות ובכל הסערות. חברים אחרים הלכו כולם פארש.”

הפסיק להיות איכפת לו מה אומרים. בעיקר מה אומרים עליו במדיה. כשהוא כותב שיר טוב, הוא לא עובר בדיוגנוף לשמוע איך זה. הקהל הוא החשוב, והקהל קונה תקליטים. יותר מדי דברים מעורבים בהערכה של החברים למדיה.

„באירופה אני לא מרצדס, אני מיני-מיניוור... אני לא

יכול לשחק סוכן כפול... אני נקי מחלומות של חו”ל...”

גם קינאה. שיקנאו. גם הוא מקנא. מקנא בטור כים. בלי שמות. יש כמה שהוא אוהב במיוחד, והם השפיעו עליו מאוד. בלי שמות.

מוכן להרפתקות

למה בן-אדם בשיא הקאריירה שלו הולך להיות שדרן רדיו לשעה ביום? מבט מהיר על השעון מזכיר לו שעוד מעט הוא צריך לקום. הוא לא יודע בדיוק למה הוא הסכים לקחת את התור כנית 707 על עצמו. „הציעו לי ואני תמיד מוכן להרפתקות. אם הייתי יודע מה זה לקום כל יום בארבע בבוקר לא הייתי מסכים. אבל מאיפה שאדע איך זה לקום בארבע בבוקר? גם בשבע בבוקר אני אף פעם לא קם. לא שמעתי אף פעם את אלכס אנסיק עושה את התוכנית. הביאו לי קאסט.”

אבל הוא אוהב את העבודה הזאת. „השעה הזאת שאתה נמצא עם כל עם ישראל, במיוחד שלהם, ואחר כך עוברים ביחד למטבה, להיכנס קפה. צריך להיות חם ולשמוע על דיסטנס. לדעת להיכנס ולצאת ברגעים הנכונים.” אני

זמנים. מזכיר של הפרוגרסיבים כשזו עוד היתה מיפלגה עם 12 מנדרים. ראש עליית הנוער. איש עסקי. הבית היה בית של עסקן ציבורי ואם ניצולת שואה. מדבר על האם ברכות מהולה בטענה, על שלא הצליחה להשתחרר מעברה והביאו אותו הביתה. עננה כבדה של שואה ריחפה על הבית ועל הילדים. הוא הבין את זה רק מאוחר, כשכבר לא היה בבית. פעם אמר בראיון לעיתונאי: „אבא שלי מסתכל אחורה ורואה פוגרום ואמא שלי מסתכלת אחורה ורואה מחנות-מוות.”

„חינו בצל החשש שיקרה משהו רע בכל רגע. השאיפה הכמעט היסטורית לביטחון גרמו לחוסר-ביטחון. אמא ניסתה ליצור בסיס, אבל זה היה כסיס היסטרי, כי היא באה ממצב היסטרי.”

בגיל 28 הבין, שחוסר-הביטחון שינק ליד אמו, יוצא היום החוצה בשירים מסויימים, והוא אינו יודע אם להצטער על זה או לא. „אני ילד שואה, עכשיו כשאני גדול.”

כן. הוא חושב שהוא חסר-ביטחון. נכון לפע” מיס, אפילו ביישן. אנשים אומרים עליו שהוא שחצן ומתנשא. אולי הם רואים את המעטה

במדינה

מישפט

הנאשמת שחיטת

את גור-הדין

בית-המשפט גור דינם

של שורדים ושכח את

הנאשמת הנוספת בתיק.

השופט אליהו וינוגרד גור את דינם של שני הצעירים שנאשמו בשוד. הוא הטיל שנתיים מאסר בפועל על המבוגר שביניהם ושנה מאסר על-תנאי לחברו. השניים ישבו במקומם. כאשר צעירה שחרחרת קמה מ- בין הקהל היושב באולם, ניגשה לדוכן הר- שופטים בצעדים איטיים, ושאלה: "מה אתי?"

השופטים הביטו בה בחוסר-הבנה, והיא הסבירה כי גם היא חיתה נאשמת בתיק זה. היא נאשמה עלייך התובעת דבורה חן בכך, שקיבלה שוון זהב, שהיה חלק מ- שלל השוד, ומכרה אותו לצורף. אחיה הי- צעיר היה אחד משני החשודים שהורשעו, הוא גרר אותה לעבירה.

מצב מביך. בתמיהה בדקו השופטים את התיק העבה שהיה מונח לפנייהם וגילו כי אמנם, בכתב-האישום המקורי שהוגש לפני יותר מ- שנה, היתה גם נאשמת, סמדר עסיה, אך לשוא חטטו בין המיסמכים המגובלים בתיק כדי למצוא אם גורו את דינה בעבר. הצעירה פשוט נשכחה.

המצב היה מביך למדי, ומיכיון שסמדר לא היתה מיוצגת, והיה צורך בטיעון לעו- נש, שאל אותה אב בית-הדין אם היא תור- כל לבוא למחרת שנית. "איני יכולה, יש לי ילדה קטנה והיא חולה". הסבירה הנאש- מת.

בית-המשפט דחה את הדיון לשעה, ו- אחרי-כך הגיע תורה של התובעת לטעון. עורכת-הדין חן הסבירה לבית-המשפט כי לסמדר אין עבר פלילי, תפקידה בעבירה היה שולי ביותר, ואין היא מבקשת גזירה שווה בעונש לשני העבריינים האחרים, אך היא מבקשת מבית-המשפט להטיל קנס משמעותי על הנאשמת.

סמדר אמרה לבית המשפט כי ביקשה רק לעזור למשפחתה: "רציתי רק לעזור להור- רים שלי ולעשות טוב". אמרה, "היה לי נורא קשה מבחינה כספית אם תטילו עלי קנס כבד".

תוך דקות גור עליה בית-המשפט עונש מאסר על-תנאי של שלושה חודשים, ושלה אותה לביתה.

אקדח בכלא

באימו אקדח שיחרר אב

את בנו מבית-מעצר צבאי.

למשה קסנטיני יש חיים קשים. מגיל 15 הוא מנהל את עיסקיה-המשפחה ומפרנס את אביו הנכה, אמו ואחיו הקטנים.

עד אז היה אביו גבר בריא וחזק, שפירנס בכבוד את כל המשפחה מקבל- נותי-טיח ועיסקי שיש למצבות. אולם כאשר היה משה תלמיד הכיתה החמישית נפגע אביו במחלה קשה, שגרמה לו לעיוורון חלקי. גוש-שיש, שגפלו על רגלו של האב, עשה אחתו לנכה מוחלט.

משה, שהיה הבן הבוגר בבית, התגייס לעזרת המשפחה. עד לגיוסו פירנס את משונו הנפשית. צה"ל לא התחשב במצבו וגייס אותו בגיל 18, כמו כל אזרח אזרחי. אולם בני משפחתו של הצעיר התנגדו לכך בכל תוקף. הם לא הסכימו לחיות במצוקה כלכלית, ולחצו על משה לברוח מהצבא.

הבן ברח כמה פעמים ונעצר פעם אחת, ולאחרונה הסתלק מהצבא לעשרה חוד- שים. לבסוף הגיעה אליו המישטרה הצב- אית, עצרה אותו, ולקחה אותו לכלא צבאי. אביו ואחיו עקבו אחרי המכונית הצבאית, נכנסו למחנה ובאימו-אקדח הכריזו האב את המצ' לשחרר את בנו. האב דחף את משה למכונית, ויחד נעלמו מהמקום.

הבן נעצר שנית על-ידי המישטרה ר- הועמד לדין על נפקדות של 10 חודשים וברחיה ממשמורת צבאית. הוא נידון על- ידי בית-הדין הצבאי ביפו ל-14 חודשי מאסר בפועל. לא עזר לבן עזרתו של האב, והראיות שהביא סניגורו, עורך-הדין דוד מקריק, על מצוקת המשפחה, אולם בערעור על סקדנות החליטו השופטים כי יש לחקור כיצד הצליח האב, שהוא אזרח, לחדור במכוניתו למחנה צבאי שמור היטב, לאיים על מצ' בנושק ולהבריח משם את בנו הצעיר.

הד של ארצי הוא מצליח גם כזמר על הבימה אותו לאיד משמונות מוכרי התקליטים הגדולים בארץ. וגם כמוכר תקליטים. תקליטיו כאן במסיבה שערכו לו חבריו להצלחת תקליטו "חצות". "דרכים" ו"חצות" נמכרו ביותר מ-90 אלף עותקים ועשו לאחרונה הוציא תקליט פופולרי חדש בשם "מקום".

צעירה יפה יושבת בפנינת בית-הקפה. הוא מגיב לה מבטים ושואל אותי אם היא יפה. רוקקא מכוערת אחת ניגשת אליו ואומרת לו: "זהייתי אותך?" גורל. שתי הנשים יוצאות. כל אחת לחוד. נהיה מאוחר ומדברים קצת על אהבות. מוריד לי את היד מהניירות, שלא אכתוב. את מי אתה הכי אוהב בעולם? אני שואלת. חיוך כזה של ילד, שמנסה להיות שוויצר. רק מנסה. מצביע על עצמו. "תכתבי שאמרת את זה בשוכבות". מומין תה עם סוכריות ואומר: "תראי, אני בעצם די מרוכז בעצמי. קשה להגיד שאני מקשיב לסביבה. בשביל מה אני מתראיין עכשיו, אם לא כדי לדבר על עצמי? זה לא אומר שאני לא אוהב אנשים אחרים, אבל רובם מתחלפעים ובעצם אני תמיד אוהב את מי שאני זקוק לו". הוא לא בטוח שטוב להגיד את זה, אבל זה נאמר כבר והוא לא חוזר בו.

"חוץ מעצמך, מהשירים שלך, מהמוסיקה שלך, מה המעורבות שלך במה שקורה לכולנו?"

מנסח מישפטים קצת מבולבלים, קשה לו להסביר, לנקוט עמדה תקיפה, אולי בגלל הקהל שלו, אולי בגלל אבא שלו. אין לו אפילו עמדה ברורה בקשר למילחמה האחרונה. "במיכצערסיני התקיפו אותנו? בששת-הימים התקיפו אותנו?" הוא שואל. הוא שונא מלחמות. רק שיר אחד יצא לו, וגם הוא לא בדיוק שיר מילחמה:

ברדיו הודיעו שיש מילחמה / והעסק נראה רציני / רציתי לברוח אבל אני מעולם לא חציתי את הים / לא עברתי גבולות / אז הפעם בכוח שכבתי איתך / עד שבא השלום.

"כשיש מילחמה אני רוצה לתקוע את הראש שלי בין שדרים של אשה, עד שזה יעבור". מישור כתב בעיתון שהמספר 433 רודף אותו. מיספר ההרוגים של המחלמה האחרונה. "זהו, זה מה שחשוב ה-433 ולא כל הבבל" מסביב. הזכות להיות אחראי על חיי-אנשים ניתנת תמיד לאנשים קטנים מדי. לא רוצה לפרט. שלמה ארצי הוא זמר, לא פילוסוף.

שאלתי אותו איך הוא רואה את עצמו בגיל 60, אבל כבר היה מאוחר וקמנו ללכת. בדרך הסביר לי את הסירוב העקשני להצטלם לראיון זה.

"בכל פעם שיוצא תקליט אני מתראיין שש פעמים. לפחות בארבע מהן אני סובל. ככל פעם הם מביאים צלם, שרוצה שאני אעשה לו פוזות. לא רוצה! תארי לך שכל ראיון היה מותנה בריצה של שני ק"מ. לא רוצה! יש תמונות טובות שלי בהד ארצי, אפשר לקחת אותן. אני לא משתנה כל יום".

כשהלכתי לראיין את שלמה ארצי אמרו לי שהוא שחצן, לא-טיבעי, מתנשא. לא הרגשתי בכל אלה. שלמה ארצי, זמר, אליל-נוער, כוכב, נראה לי כמו כל בחור בן 33 הנוסע מטבריה לתל-אביב ועוצר בעפולה כדי לקנות גרעינים.

ביחד לים ואז אנחנו שלושה ילדים. אני מעביר אותם לטריפים שלי וחי איתם את הילדות שלי מחדש.

הוא קורא הרבה. הכל. ספרות יפה, כלשים, הרפתקות ושירה. אוהב את חלפי, את נתן יונתן, את רוני סומק, ואלתרמן, כמוכן. אלתרמן זה לאורך כל הדרך, תמיד, בהרבה לילות, בין ספרים אחרים. אהבה ישנה ומתחדשת.

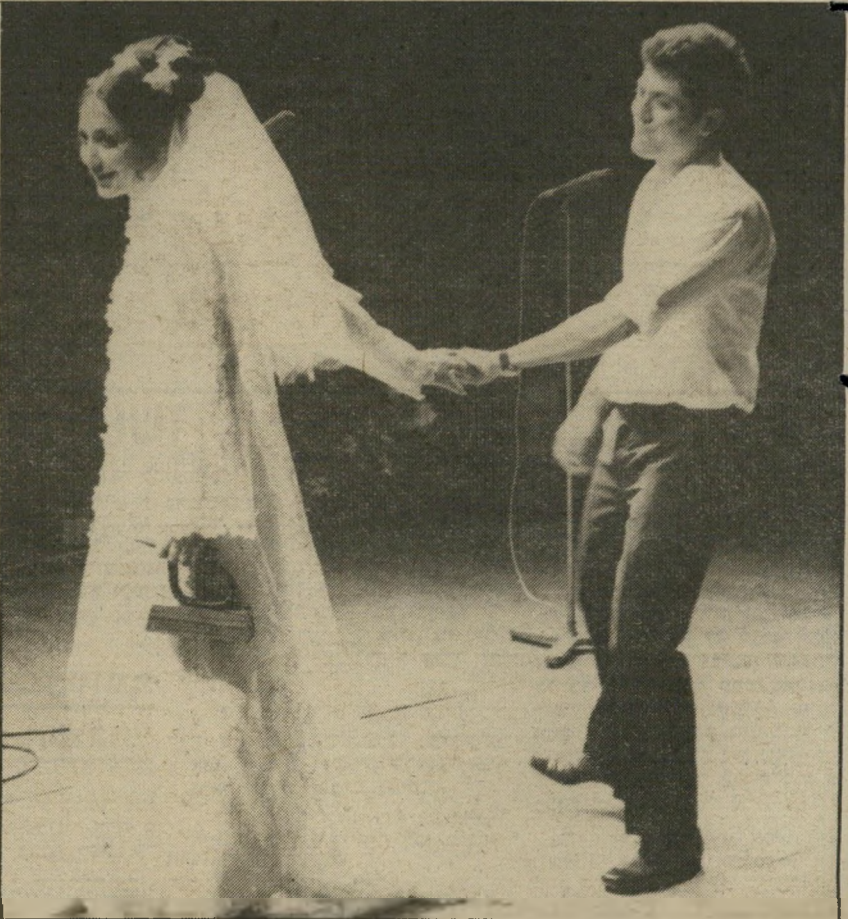
כתב ספר-שירי. מילים מתחברות לאיש. אומר בצער "היה ספר לא-טוב, מה לעשות?" לא תמיד זה יוצא טוב. בחצי השנה האחרונה יצאו לו רק שלושה שירים טובים — כך הוא אומר — אבל כל הזמן כותב, על הוספה בדרכים, בשפת-הים, בתחנות-הדלק ועל הטוסטר בבית. לא דיאלוג רצוף עם המוזה. עבודה.

אומרת לו שאנשים רבים מתלוננים על העברית שלו והוא תיכף מסכים: "אף פעם לא טענתי שאני מדבר עברית תקנית, אבל כשלקחו אותי לתוכנית ידעו איך אני מדבר. בכל זאת נראה לי יותר חשוב מה אומרים מאשר איך אומרים".

אני שואלת על המישפחה שלו ולמה לא הסכים להזמין אותי הביתה. למה הוא לא רוצה בשום אופן להצטלם עם הילדים.

"עזבי את זה. רצית לראיין אותי. המישפחה שלי זה לחדר לא מצטלם עם הילדים ולא מוכר אותם. מה את רוצה לדעת: יש לנו בית רגיל, עם שניצל בצהרים ואשה שעובדת בחוץ".

הוא אינו יודע אם הוא אבא טוב לפעמים יש לי יסורי-מצפון שאני לא מבלה איתם מספיק. לא תמיד יש לי סבלנות. אבל בקיץ אנחנו הולכים

החבר הכי טוב שלי היא עדיין אשתו מילכה, למרות כל השמועות והדיבורים. בתמונה שלמה ומילכה ארצי בערב חתונתם. שהיה גם ערב זכיותו בפעם הראשונה בפרס "כינור דוד"

יש להנרי זימנד עם האופנאית ליהה בוקר. "אנחנו פיפטי פיפטי בעסקים ומקמים בית אופנה בחל אביב, ליהה מתכננת ואני מממן" סיפר הנרי.

שוחפות עליזה

שנה או סתלב. הדבר הכי חשוב הוא לתת לה הרגשה שהיא רצויה ואהובה בזכות עצמה. לתת לה הרגשה שהיא אשה. כל השאר בא באופן טבעי.

אתה חושב את עצמך לחתיך, יפת גברי?

"לא. כדי להכיר אותי צריך להכיר אותי מקרוב."

ומה בקשר לגובה שלך? אין לך רגשי נחיתות?

לא. גובהי 176 סנטימטרים ואין לי רגשי נחיתות מפני שאני לא יותר גבוה. בכל מיקרה אני יכול לשנות את זה. לא בחרתי בזה ור אין לי שליטה על זה. אני יכול להחזיר להיות שמן או רזה, אך גור בהי לא ניתן לשינוי ואני מרגיש טוב מאוד עם זה. אני דווקא אוהב

עסקים וחתיכות

נשים גבוהות ולא מפריע לי אם הן יותר גבוהות ממני. האם אתה באמת עשיר כפי שחושבים?

"עשיר זה דבר יחסי. אני מרגיש את עצמי עשיר, כי אני נהנה ומעריך את החיים. אני קורא ספרים והולך להצגות וזה נותן לי את העושר. מבחינת הכנסותי אני מעל לממוצע, ואני יכול להרשות לעצמי דברים מסוימים אולי קצת יותר מאחרים. התחלתי לפני שנה

צריך לדעת להעריך אותם, לשעם מהם ולתגות מהם. לגביי אין אשה מכוערת. יש יפות ויש יפות פחות. אני אף פעם לא אומר על אשה שהיא מכוערת. אני אומר ש היא אשה לא יפה. אשה מפורסמת לא מזוהה לי במיוחד."

אילו תכונות חשובות לך אצל אשה?

"אני אוהב אשה שאוכל להתאונת בה. היא צריכה להיות אינטימית ואשת שיחה. אני אוהב אשה שאוהבת לחיות טוב ושמה ריכה חיים טובים. אשה זה משהו שמשלים גבר. אשה זאת שתופת שצריך לחלוק בצורה שיוויונית. הבסיס לכל מערכת היחסים הוא כבוד הדדי, אמונה, יושר, גמישות, הבנה ובגרות. אני פוחד מאשה חכמה או מתחרות, זה רק יכול לתת לי אתגר נוסף בחיים. היא לא צריכה להיות עשירה. זה הצד של הגבר. אייפאשר לדרוש מאשה הכל בחיים."

האם אתה מאמין באשה האידילית?

"אין אשה אידיאלית. לכל צד, לגבר ולאשה, יש את צדדיו הר טובים והפחות טובים. אין שלמות. לכן צריך לשים את התכונות על המאזניים ולשקול מה עדיף על מה."

איך זה שאתה רווק עד היום?

"זה ישמע אולי מצחיק, אבל פשוט זה עדיין לא יצא לי. בחיים לא צריך להזדקף ולהילחם. כשהזמן יגיע, זה יקרה לי. הרגע יגיע."

למה לדעתך נשים נמשכות אליך?

"כל אשה נמשכת אלי בגלל סיי בה אחרת. בגלל אדיבותי, קיסמי, השארם המסויים שלי, התנהגותי, דרך חיוורי ומפני שאני בא ממשי פחה מכובדת, מפורסמת וידועה. אין לך הרגשה שנשים רוצות אותך בגלל כסף?"

"אולי כמה מהן. אך לא כולן. אם אשה רוצה אותי בגלל כסף, אני מרגיש בזה בקלות. כסף ללא ספק נותן לאשה הרגשה ביטחון, ולדעתי חשוב שלגבר יהיה כסף. אך גבר שראשו פתוח יכול להבי חין אם על אף העובדה שהיא מחר פשת כסף היא גם מעוניינת בו ומוכנה להיכנס לעומק מערכת יחסיים. אהבה לא באה מהרגע הראשון. זה דבר שגדל ומתפתח עם הזמן. והשאלה היא אם אותה אשה יכולה לאהוב או ללמוד לאהוב אותך."

אתה נשמע כגבר רומנטי.

"כן. אני מאוד רומנטי. אני אוהב ארוחת-ערב לשניים, עם גרות דולי קים ומוסיקה ברקע."

איך אתה מחזר אחרי אשה?

"אני שולח לה פרחים, או נותן לה מתנה קטנה ויפה. לגביי לא הכמות חשובה ולא המחיר. אלא הדרך שבה זה נעשה. זה יכול להיות פרח שקטפתי בגינה או שר

עד שניים. יותר זה מעייף אותו ויש מועדון בריאות אז למה להתאמץ יותר מדי. משמאל עם מכונתו האמריקאית המפורסמת שקנה רק לאחרונה.

לשמוע על כושר

פגורהוברי
אות הנרי רץ
אמנם לא כל יום, אבל כל פעם שמזדמן לו, קילומטר

ראל בפרט, מה שאנשים קוראים היום בעיתונים זה רכילות. ואם אפשר לערב את שמי ומוצריי בי רכילות, אין לי התנגדות. למדתי עוד דבר בחיים — כל זמן שכותבים עליך, לטוב או לרע, זה טוב. ברגע שמפסיקים לכתוב עליך, זה רע."

יש לך תדמית של פלייבוי?

"אני יודע שאני לא פלייבוי, אבל אנשים חושבים כך. כי אני נראה הרבה בחברת נשים."

מרתנים אחרים שאתה רץ נראה איתך אבל בעצם אתה מעדיף גבי רים.

"עדיין לא. עד היום הזה לא אהבתי גברים. אולי בעתיד, אבל אני לא מאמין שזה יקרה לי. אני שים מרכלים כך, אולי מפני שאני מתלבש יפה. בצורה אלגנטיספור

טיבית. יש כאלה החושבים עדיין, שמי שעוסק בקוסמטיקה צריך להיות הומוסקסואל. אנשים אלהים לדבר, אולי זה גם מפני שלפעמים אני נראה בחברתם של גברים כי אלה. אני מעריך גבר נאה, אך זה חלק מהיופי הכללי."

אתה נראה בהרבה מסיבות ו אירועים ליליים. איך אתה קם לי מחרת לעבודה?

"הסוד שלי הוא, שכמעט אני שותה אלכוהול, ולכן אין לי בעי ית לקום מוקדם. אני קם מוקדם."

אתה מוכר כגבר מאוד נדיב. האם זה נכון?

"כן, זה נכון, וכנראה נובע מהר חינוך שקיבלתי ממשפחתי ומאבי. אני אוהב להזמין אנשים ולתת להם את המכסימום. אני נותן מכל הלב. אני אוהב שטוב לאנשים. אני נהנה מזה."

יש האומרים שאתה קונה כך חברים.

"קורה מדי פעם, שאני מזמין כמה אנשים למיסעדה ואני משלם. וזה נובע מהסיבה הפשוטה, שאני לא מזמין לארוחות בביתי. אני מעדיף, ויותר נוח לי, להזמין בי חוץ. אלה סתם דברי בלע, ריש עות וקינאה."

האין הנדיבות שלך גובלת ב פראירות?

"אנשים קוראים לי פראיר מאי חורי גבי, אך אני לא שם לב לכך, כי אני רוצה ליהנות מהיי בדרכי שלי. אך אני יודע את הגבולות. אנשים יכולים לצל אותי פעמיים שלוש. מה הם כבר יכולים להר וויח? ארוחה חינם במיסעדה? אבל עד כמה שאני שקט ועדין, אני קולט וחותר."

באחת מתצוגות האופנה שבהן

עד שניים. יותר זה מעייף אותו ויש מועדון בריאות אז למה להתאמץ יותר מדי. משמאל עם מכונתו האמריקאית המפורסמת שקנה רק לאחרונה.

נכחת, אמרה לך אחת הדוגמניות "הנרי, תקנה לי פרווה". מה הר גשת?

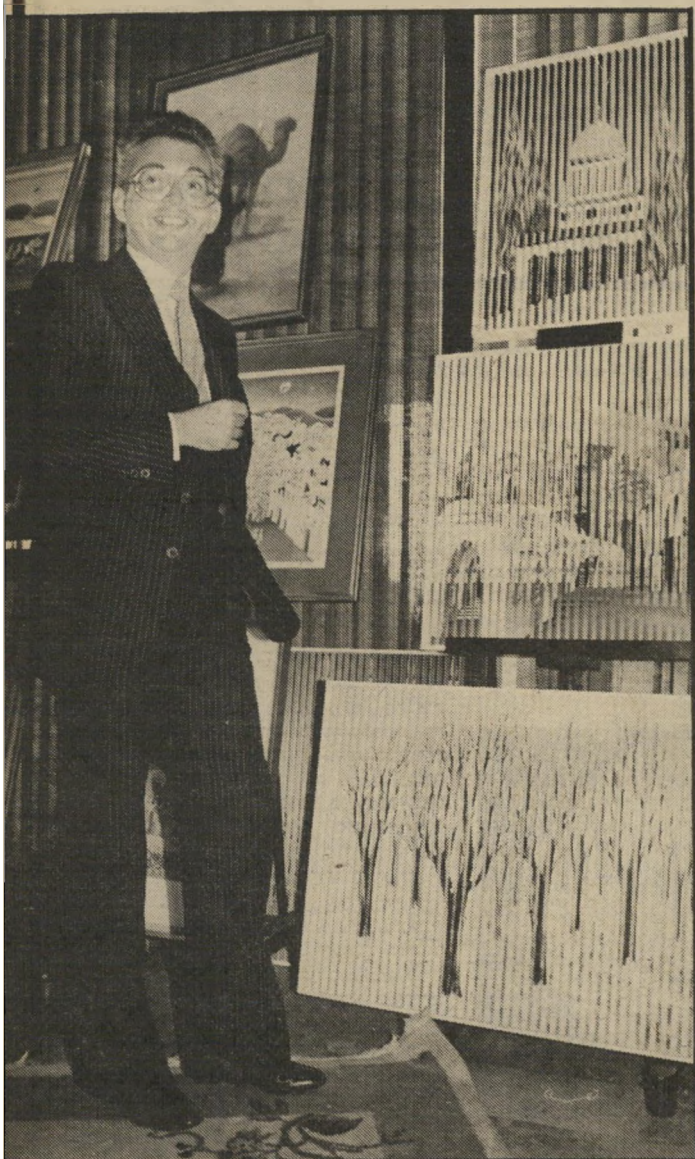
"זה דווקא גרם לי הנאה. אני משחק את התפקיד. הן אומרות את זה בצחוק. הן לא חברות שלי. אנחנו רק ידידים, וטיבעי שמאחרי כל בדיחה יש אמת קטנה, אך בין לומר ולבצע יש הבדל תהומי. אנשים יכולים לבקש ואני יכול להיענות או לא. עם נשים שאני ער בד איתן אני שומר על ידידות ו מרחק."

מה דעתך על הישראליות ב נושא ה"תן לי תן לי"?

"באופן טבעי, כל אשה רוצה לקבל. בפרט כשהיא יוצאת עם מישהו עשיר. זה בכל העולם, ולא רק בישראל. זהו אופיה של ה אשה. אני מאמין שאם גבר נותן

הוא תמיד מוקף בחתיכות, אך הוא עדיין רווק, והעסקים קודמים לנשים

מילה ואנשים שעובדים איתי — בנקאים וסוחרים — יודעים זאת. מה הן תוכניות הפרטיות והעסקיות?

„תוכניותי הן לבנות בישראל בסיס יציב לעסקי, לפתח אותם ולהגדיל גם בשטחים אחרים. לי התחנן ולהקים מישפחה. אני אוהב ילדים.“

והוריד, מה הם אומרים על בנם המורד שפנה לדרכו ללא עזרתם? „אני בטוח שהורי לא הכי מרד צים ממני. עזבתי את עסקי המישי-פחה והצלחתי בזכות עצמי. אבל באיזה שהוא מקום בליבם, ואפילו אם לא יודו בכך, אני בטוח שהם גאים בי ובהצלחתי. אני נוסע פעמיים בשנה לבקר אותם, במקום מגוריהם במונטנה קרלו. לא, אני לא מהמר בקאזינו, כי אני תמיד מפסיד.“

לורן. חיפשתי קניינית מתאימה, המליצו לי על ליזה וכך הכרתי. כשראיתי את הקולקציה שלה ואת היכולת הטמונה בה, החלטתי ש'עדיף לתת לה דחיפה ולבנות איתנו. נסענו לפאריס ולמילנו, קנינו בדים ואבזורים. היא גותנת את הידע שלה ואני מממן אותה. אנחנו בדרך להקמת בית-אופנה ואנחנו שותפים פיסי-פיסי.“

יש לך עסקים נוספים?

„כן, לאחרונה נכנסתי לשותפות לחברה להפקת סרטים דקומנטריים, עם המפיקה האנגלית אמינה, שהיא גיסתו של המעצב עורד גרא. היא אחות של אשתו.“

איזו תדמית אתה רוצה ליצור לעצמך בארץ?

„אני כמו שאני, איש-עסקים רציני ומצלחה. שהמילה שלו היא

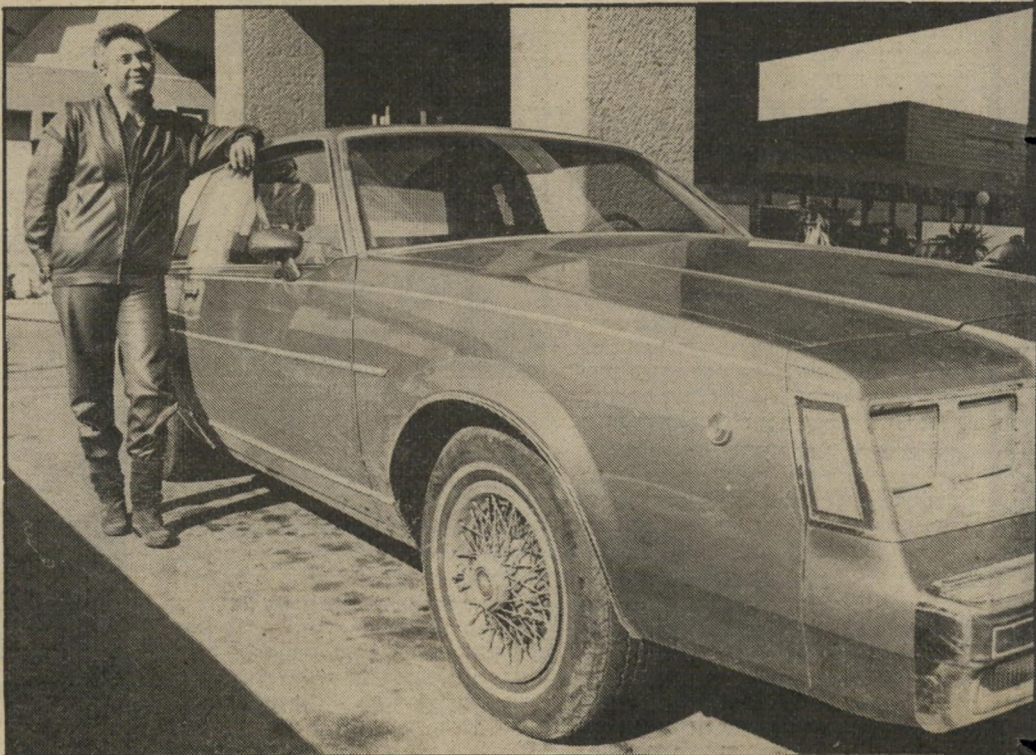
את עצמו יותר מדי. או עושה בשר בילה יותר מדי, היא מפסיקה לי העריך אותו.“

הגינונים שלך מאוד יוצאי דור? — אתה מנומס ואדיב, קם וקד, האם כל זה טיבעי?

„את יושבת איתי כבר שעתיים. לשחק אפשר במשך רבע שעה, מכסימום חצי שעה. אחרי כן מת' עייפים, ואז יוצאת האמת ומתגלה אם האדם טבעי ואמיתי או משחק. החינוך מתחיל בבית, אבל הבסיס הטוב צריך להיות בדם וסמון עמוק. כמוכב, צריך קצת ליטוש. ללמוד, לקרוא בספרים, וגם לראות מס' ביב.“

אתה בעיטי הקוסמטיקה. מה פתאום נכנסת לעסקי אופנה עם המעצבת ליזה בוקר?

„רציתי לייבא לישראל את בגדיו של המעצב האמריקאי ראלף

ליד האגם

בתערוכת התמונות של הצייר אגס. הנרי חובב אומנות. „היות שאני גר עדיין בדירה שכורה צילמתי: דרורה זכרונות“

נאמר של נייר

השומר התימני הראשון ★ מילחמת העמ' והמיספריים

★ ממזרח שמש וממערב ארי שבחבורה... ★ פוגרום בדולייא

★ סגולות וקמיעות נוסח ספרד ★ אל ג'ודיאואספניול

מהחלוצים הציוניים ועד מהרה הוא מצטרף להשומר והופך לאחד מגיבורי אגורה זו. שהניחה את הבסיס להגנה.

בפרק השומר מובא יומנו של השומר יצחק נרב והרפתקאותיו עד לסוף מלחמת העולם הראשונה. כאשר חבריו עברו לעמדות מנהיגות של הישוב בארץ והוא נותר בודד: יצחק, הגיע הזמן שתבין שחסרונך במוצאך. עד מהרה הוא הופך למנהל-עבודה במחלקת עבודות ציבוריות ובשנת 1924 נושא לאשה את זהבה מישקוב. עולה מרוסיה. שעמה הוא עובר לחיפה, ושם מתחיל לעבוד בחברת כימיקלים בריטית. מאוחר יותר מקים יצחק נרב חנות למימכר חומרי-גפרית ונשק. בימי מלחמת העולם השנייה הוא מסייע לאנשי הלחי. אחרי קום המדינה שוקע יצחק נרב בויכוחותיו, והוא מספר לבנו, יגאל, את דברי החרטה שלו על נטישת עברו התימני בנעוריו. בשנת 1964 מת יצחק נרב. מריד ושבורלב.

הפרק כור היתוך מספר על עליית ענף אחר של מישפחת אלנדראף (נרב) מתימן וניצולם כירי האכרים במושב רחובות. כתו של דוד אלנדראף (נרב), שושנה, מכירה בשנת 1920 בכדי-שמן את החלוצ קלמן בסין שעלה מרוסיה הלבנה, וליבה נקשר בשלו בעבודות של אהבה. תחת הכותרת הניצולים מובא ספר זיכרונותיו של קלמן בסין, המתאר את הפגזותיו, שנערכו ברוסיה ביהודים בימי המהפכה הרוסית, ואת מליטתו לארץ-ישראל, ופגישותיו בשדות כרשמן בשושנה נרב. בעוד אביה רוחה את אהבתם. שושנה עוברת חוויות של נידוי בשעריים ובכרשמן, והוריו של קלמן בסין, המגרים אף הם את בנם, מאיימי לשוב לרוסיה.

אלא שבסופו של דבר נישאו קלמן ושושנה, למרות מאבקי מישפחותיהם. אחרי עוד תקופה של חרם מצד בני מישפחותיהם אוהו הקרעים, ובחרגה נעלמה התהום שבין הסבתות, מרים נרב ומרים בסין. סיפור חייהם, מאבקים וניצחונותם של

סבתות מרים נרב + מרים בסין
נידוי-כפול שהאהבה יכלה לו

סיפורם של בני מישפחת נרב מתימן ובני מישפחת בסין מרוסיה, כפי שאלה נארגו האחת בתוך רעותה בארץ-ישראל.

אהבת הדסה הוא בכחית סאגה של בני שתי עדות. סאגה הנפתחת בניצולם של התימנים בירי העולים מרוסיה. קונפליקט שלמרות מרידותו מולך לקראת נישואין ופיוס. ראשון השושלת התימנית הוא שלום בן-יחיא אלנדראף (נרב) שעלה ירושלימה לפני מאה שנה, הפך לסתת ופגש בחלוצים הציוניים. בנו, יצחק נרב, מתלהב

תיים במדינה הוא שלמה טבעוני, שפירסם עד כה כחצי תריסר ספרים. טבעוני, ילד תימן, גדל בכרם-התימנים וחי יותר מארבעים שנה בקיבוץ אלונים. באחרונה ראה-אור סיפורו השישי, אהבת הדסה, שכתרתו לקוחה משירו של המשורר שלום שבזי (אהבת הדסה על לבבי נקשרה / ואני בתוך גולה פעמי צוללים...). ספר זה מביא את

שלמה טבעוני - אהבת הדסה; הוצאת הקיבוץ המאוחד; 175 עמודים (כריכה רכה).

פתיח

המנוח-שלים

הסוציולוג החיפאי שלמה סבירסקי טבע בספרו... לא נחשלים אלא מנוחשלים את מטבעיהלשון מנוחשלים, שהיא צירוף של שתי מילים: מנוחשלים ונחשלים, כהגדרה למצב הסוציולוגי-תרבותי שבו נתונות עדות-המיוזרה במדינת ישראל.

מתוך רגש-אשמה של ישראל-הראשונה, רגש המתלווה ליצרים פוליטיים הרווחים ברוחב הישראלי (ראה: החוויה הישראלית), מושקעים בשנים האחרונות סכומי-עצק בשימור ובשיחזור מורשת יהודי ארצות-המיוזרה, באמצעות מוסדות, כתבי-עת, עידוד הוצאה-לאור של ספרים, סיבסוד הצגות-תיאטרון וסרטי טלוויזיה (מישל עזרא ספרא ובניו של אמנון שמרש) ועוד. בנוף התרבותי הישראלי, שבו רואים-אור ארבעה כתבי-עת העוסקים בספרות, רואים-אור יותר מחצי-תריסר כתבי-עת המתמקדים בשימור ובחקר מורשת יהדות-המיוזרה.

מדור זה מוקדש כולו לספרים, מחקרים וכתבי-עת בנושאי שימור מורשת יהדות-המיוזרה, שראו אור בשנה האחרונה.

מקור

אהבת הדסה

סופר מרתק למדי, החי בצילם של החיים הספרד

טרמפ כוזב של פוליטיקאים על פער מלאכותי

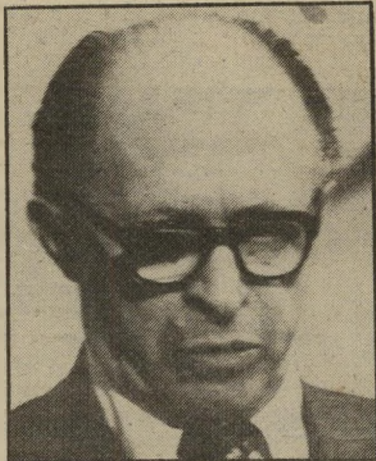
החוויה הישראלית

אלא שכמינהג טרמפים של פוליטיקאים, הרי שגם טרמפ זה הינו בעל משריחים קצר, בדומה לטרמפ שהוליד את שילטון בן-גוריון בשנות ה-50 על הניסיון. להפוך אבק-אדם לעם? הפער והקרקע המלאכותיים, שהפוליטיקאים מהליכוד ומהמערך טיפחו (את תרומת המערך לפער זה, ניתן ללמוד מתוך ההרכב המלאכותי של רשימת חברי-הכנסת שלו, העוברת בפופוליות שלה, אף על רשימת חברי-הכנסת של הליכוד).

כזב הפער המלאכותי של הפוליטיקאים מתבהר בשנים האחרונות בחיים הממשתיים של המדינה. הקיפוח של העבר נותר כמילת-קסמים בהווה. במדינה הולך וגדל דור חדש, דור שיחידו בסתירה הטוטאלית ביותר לפער העדתי. כוונתי לדור חדש של בנים לנישואי-ערוכת בינעדתיים, דור שתרכות הכיכרות בעל הגוון העדתי תהא חסרת-פניה אליו. דור שתרכותו היא ישראלית - לא מיוזרחית ולא אירופית. דור שתרכותו תבוא מהר מדינה היונקת לא ממעיין האכזב והכוב של "הפיכת אבק-אדם לעם", אלא מתוך מעיינות המורשת, של יהדות המערב ומורשתה האירופית ויהדות המיוזרה.

הפוליטיקאים, שירצו לתפוס טרמפ על הדור החדש, שמיספרו הולך וגדל, הדור שבניו הינם בני-תערובות עדתיים, יצטרכו להיות מתוחכמים, משכנעים ואמיתיים יותר מהפוליטיקאים חניכי אסכולות תרכות הכיכרות של מנחם בגין.

אין ספק, כי הכמויות העצומות של פירסומים הרואים אור בשנים האחרונות, והמתייחסים למורשת של יהדות המיוזרה, הינם בכחית עזרה ותמיכה לתהליך עלייתו של דור חדש זה, שעד מהרה ניתן יהיה לראותו ככל שטחי החיים הישראליים, תוך שהוא מותיר את הפער העדתי המלאכותי שהפוליטיקאים רוקדים לאור מדורותיו הדורכות להיסטוריה ההולכת ומתרחקת.

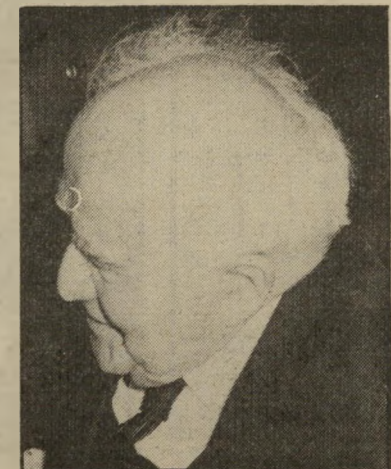
ראשי-ממשלה בגין
תרבות הככרות

הפוליטי שעבר על ישראל בשנת 1977 והעלה את מנחם בגין לשילטון.

שתי מערכות הבחירות האחרונות התמקדו בהסתה גלויה של פוליטיקאים, בעיקר מהימין, על הרקע של הניחשול. הפוליטיקאים האלה, שכל עניינם הוא בהצבר כוח פוליטי בלבד, ליבו את מורות הניחשול, ויכלו וקצרו את יבולה בבחירות. תרכות הכיכרות של מנחם בגין, אותה תרכות של רמגוניה בסיגנון הפאשיסטי המכוער ביותר, הניבה תוצאות אלקטוראליות מחרדות ביותר מאותו טרמפ כוזב של פוליטיקאים על הפער העדתי המלאכותי שהם צרו.

שגבלו בגיוענות מהסוג המזוהם ביותר (הגדיל לעשות משה שמיר, שכסיפרו פרקי אליק תיאר בשאט-נפש ציפורניים מגורלות וברילנטין על השיער, באותה מחלקת חיילים שכונתה "השחרורים של אליק").

אלא שבדומה לחברות-הגירה אחרות, השכילו עד מהרה ילדיהם של העולים מארצות-המיוזרה לטפס בסולם החברה הישראלית ולמצות את עצמם, לא פחות מצאצאיהם של "המייסדים". אמנם, תחושות עמוקות של תיסכול על רקע עדתי המשיכו לקנן בלב בניהם של העולים מארצות-המיוזרה, תיסכול שתרם את חלקו למהפך

ראשי-ממשלה בגין
להפוך אבק-אדם לעם

שורש הרע בשטח העדתי, העובר על החברה והתרבות בישראל כשנים האחרונות, נעוץ באותה מדיניות של ממלכתיות, שאותה טבע ראש-ממשלת ישראל הראשון, דוד בן-גוריון. עוד בטרם נרמו הדי היריות של מילחמת תש"ח, התחיל בן-גוריון להטיף, להפיכת אבק-אדם לעם? במילים אחרות: יהודי הפזורה, שהגיעו והובלו לישראל העצמאית, נחשבו בעיני בן-גוריון לאבק-אדם.

העולים החדשים ממרכז-אירופה וממיוזרה נשאו עימם את מורשת התרכות המערבית, את רקע החינוך החילוני, שהיה מבוסס על התרכות המערבית, שהמדינה הצעירה ראתה עצמה כאחד מנידכיו. כוונתו של בן-גוריון היתה לעולים שהגיעו מארצות-המיוזרה, מדיניותו היתה למערב אותם בהקדם האפשרי, ולהפכם להעקתת-שמש של התרכות-המערבית. סמליו של בן-גוריון, שההיסטוריה טרם שפטת אותו כהלכה, היו אישם בין הטייס התימני הראשון לרמטכ"ל תימני, כמילים מהלב אל החוץ.

במקביל סייעו למגמה זו של בן-גוריון תלאות-הזמן של ימי ראשית המדינה, המחסור הכלכלי, הכלכלה הרעועה והמערכת השתלטנית תרכותית וכלכלית של ארץ-ישראל-העוברת. החברה הישראלית של ראשית שנות ה-50, התייחסה אל העולים מארצות-המיוזרה כאל אזרחים מולדלי תרכות, כאזרחים מדרגה שנייה. המערכות השליטניות עשו כל שביכולתן על מנת לשחוק את המורשת התרכותית של העולים מארצות-המיוזרה, במטרה להתאימם לתקן הישראלי של אותה תקופה. הספרות הישראלית של אותם ימים סייעה בכל יכולתה למגמה זו, והגדילו עשות סופרים כמשה שמיר ואהרון מגד, שבני-עדות המיוזרה הופיעו ביצירותיהם בתיאורים

שושנה וקלמן וסיפור תבוסתו של השומר יצחק נדב — הם הם הסאגה שהיה על הטלוויזיה הישראלית לצלם. זה סיפור של אמתות מרגשות. סיפור עתיד מהילת הערות בישראל.

מחקרים

יהודי מקנאס

תחת הכותרת יהודי מקנאס מביא גבי לוי* מחקר ובו קווים לדמותה של קהילה יהודית במארוקו. הספר נפתח בשירותו הישן היהודי במקנאס. תולדותיו ומעמדו החברתי-חוקתי. בהמשך מובא תיאור אירגון חיי הקהילה ומסודותיה, אירגונים ולונטריים, חור, אמונה ומנהגים. תחת הכותרת חיי הכלכלה מובא תיאור חיי המיסחר של יהודי מקנאס והמלאכות שבהם עסקו. בפרק המסכם מובא סיפור העלייה והזיקה של יהודי מקנאס לארץ-ישראל, הקשרים בין מקנאס ופאס, והסיפור המופלא אורות ההתעוררות השבתאית במקנאס.

יש כיהודי מקנאס משום חיבור מדעי נקי ומרתק, המצליח להציג פורטרט של קהילת עיר אחת במארוקו, על עולמה.

שורשים

ארדוטיאל

תחת הכותרת מעשה הרב (מילחמת העט והמיספריים)** מאת ר' שם טוב בן יצחק ארדוטיאל הוא דון סנטו דה-קריון, ההיריו והביאו עם מבוא ופירושים יהודים ניוני ומאיה פרוכטמן. יצירה זו, שנכתבה בראשית המאה ה-14 בספרד, היא אחת מיצירותיו העלומות (עד כה) של חכם ומלומד יהודי זה.

מעשה הרב מכיל 13 עמודים הכתובים ביד עליירי סופראמן, ככל עמוד כ-22 שורות. היצירה נכתבה עקב גל קור עז, אשר מנע מן המשורר אפשרות של פגישות עם רעיו, והיא נכתבה מהתלה נאה, שרוח עליצות וצחוק עולים ממנה. מעשה הרב עוסקת בכתובה במיספריים כמקום עט שהוכיח, והיא בנויה מדיאלוגים בין אדם לדומם ובין הדוממים ובנים לבין עצמם. כעין ויכוח בין ספרא וסיפא.

כבר בשורות הראשונות כותב המחבר: ולא בדי וקלמוס כי / בציר חרב שתי פיות / להעמידן לדור דרים / ולתהילה ושם להיות... מעשה הרב הוא כתב-יד מרטיט ומרתק, השב ומעיד על המתירנות הלשונית של משוררי ספרד. או כמאמר המחבר: כולה יפה ומים אין בה — והיות אין בקרבה; — ולה תהילה נאווה — איך יסתירה כמסתור / ערווה? / ואם אין בה דוסי וכישלון — היכסרה / בכוסה קלון...

מעשה הרב היא יצירה בעלת מיבנה יצירתי שלם, החל בפתיחה, דרך סיפור עלייה, שבמהלכו מובא תיאור אותו יום קור, תיאור העט, ניסיון הכתיבה והוויכוח בין הסופר ולבין העט, הקול המיסטורי המציע את המיספריים, מלחמת העט במספריים, המיפוט — ההסכמה להכרעת צד שלישי, הסופר המספר את תהילת העט, הסופר המודה למיספריים על עמדם לו בשעת דחקו והחתימה. אין ספק, שזו יצירה בעלת כל המרכיבים של יצירה קלאסית מהשורשים, וטוב עשו יהודה גני ומאיה פרוכטמן, שהדירו וביארו אותה, והביאו לקורא בן ימינו את יופיה ואת האוצרות התרבותיים שהיא חובנת בקירבה.

כתבי-עת

מקדם ומים

מקדם ומים*** הוא קובץ של מחקרים ביהדות

* גבי לוי — יהדות מקנאס; הוצאת אלף; 144 עמודים (כריכה קשה).

** ר' שם טוב בן יצחק ארדוטיאל הוא דון סנטו דה-קריון — מעשה הרב (מילחמת העט והמיספריים); ההידרו ופירושו יהודה גני ומאיה פרוכטמן; הוצאת אוניברסיטת תל-אביב.

*** מקדם ומים — מחקרים ביהדות ארצות האיסלאם; הוצאת אוניברסיטת חיפה; 295 עמודים (כריכה רכה).

ארצות האיסלאם של אוניברסיטת חיפה. בחוברת הראשונה, בעריכת יעקב ברנאי, צבי יהודה, בוסתנאי עזר, יוסף שיטריי ועליזה שנהר, מובאות רשימות המחלקות בכמה שערים.

השער הראשון, מקורות, מביא את רשימתו של חיים גרבר ארכיון בית-הדן השרעי של בורסה (העיר) כמקור היסטורי לתולדות יהודי העיר. אמנון כהן מביא את סיפור הארכיונים התורכיים וערביים כמקור לתולדות יהודי ארץ-ישראל. השער השני, חברה וכלכלה, נפתח במאמרו של יעקב ברנאי על קווים לתולדות קהילת קושטא במאה ה-18. אליעזר כשן בוחן את חלקה של האשה היהודייה בחיי הכלכלה של יהודי צפון-אפריקה. אברהם דוד סוקר את מעמדם הכלכלי של יהודי מצריים במאה ה-17 לאור תשובות הרדב"ז (רבי דוד בן שלמה אבן אבי זמרא). מינה רוזן משרטט את הפטוריה — פרק בתולדות המסחר היס-תיכוני במאות ה-17. עזריאל שוחט מביא הערות לסוגיית האירגון הקהילתי של היהודים באפריקה העות'מאנית במאה ה-17.

השער השלישי מתייחס לספרות ולשון. אבנר

ניני, מביא כרוניקה חדשה על עליית תרמ"ב (1882) מתימן ואמנון נצר על עליית יהודי פרס והתיישבותם בארץ-ישראל משלהי המאה הי"ט עד הכרזת בלפור.

ממזרח ומערב ג'

הכרך השלישי של ממזרח ומערב — מחקרים בתולדות היהודים בארצות המזרח ובצפון-אפריקה*. שראה אור בהוצאת אוניברסיטת בראילן, נפתח כמוטו מתוך איגרתו של רב שרירא גאון אל רב שמרית בראילן: ממזרח ומערב ארי שבחבורה... קובץ זה, בעריכתו של שמעון שוורצפוסק, נפתח ברשימתו של אברהם בארי על תקנות גאונים בביטול מודעה. חיים בנטוב מתייחס להשקפת עולמו ומשנתו של רבי יודאל הצרפתי שני, פאס 1545—1619? מביא את סיפור הרוגי דוליא, שהוא סיפור פוגרום שאירע לסוחרים יהודים מסאלוניקי, ששבו מיריד דוליא בשנת 1617.

מושה עמאר מעלה קווים לדמותו של רבי יעקב אבן צור. העורך, שמעון שוורצפוסק,

כוכב מצוייר של דוד פראנקו-מנדס*:

(אמסטרדאם תצ"א — תקמ"ט) על הכוכב כתוב: כתבו הפייטנים כי בהיות איזה עניין מחובר כשיר שקול, תקל זכירתו לכן חיברתי חרוזה מכרזת בחיל כל האמור, נכתבת בציר כוכב על שם ומצדיקו הרבים ככוכבים, ובה שש קצוות ובקוטב המרכז האות ה אשר בה נעוץ תחילת כל דלת וסוף כל סוגר (מאוצרות ספריות עז-חיים / מונטיניוס, בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי ירושלים).

מביא את פינסק מארסיי 1783—1788, המתאר בספרדית ובעברית את שלבי אירגונה של קהילה זו. הנרי טולידאנו מביא את יומן מסע של רבי יצחק ניסים טולידאנו לארץ-ישראל. החוקר יהודה רצהבי מעלה את סיפור אגודת אחים תימנים, שהוא פרק מסיפור יהודי תימן כיפו בשנות תרע"א-תרע"ד. אברהם חיים חושף עובדות חדשות על הסתדרות הצעירים הספרדיים / הסתדרות חלוצי המימרה — דיוקנו של אירגון יהודי ספרדי בארץ-ישראל. אירגון שנוסד ב-1918 ובין מייסדיו היו בוגרי בתי-הספר של חברת כל ישראל חברים. אירגון ציוני של הספרדיים בארץ-ישראל בפרט.

רומאנסות

הכרך השישי של מחקרי המרכז לחקר

* ממזרח ומערב, מחקרים בתולדות היהודים בארצות המזרח ובצפון-אפריקה — עורך שימיון שוורצפוסק. הוצאת אוניברסיטת בראילן; 190 עמודים (כריכה קשה).

הפולקלור. שבעריכת דוב נוי, מוקדש לסיפורים, רומאנסות ואורחות-חיים של יהודי ספרד מאת מאיר גרנוואלד*. כרך זה, המקבץ את מאמריו ומחקריו של מאיר גרנוואלד, מביא מכלול עצום של סיפורים. ביניהם עטרה סיפורי ג'וחא, אותה דמות מספרת נודעת של המיזרח (כמו: הארזה מן העולם הבא, ג'וחא יורד לקבר פתוח ולן בו, כאשר השוער מוצא אותו וגוער בו, אומר ג'וחא: אני אורח מן העולם הבא, רק טיילתי פה מעט...).

בתיה מעוז סוקרת במאמרה את השירים הספאניליים באוסף גרנוואלד, ובמאמר נוסף מעלה אותה המחברת תשע-עשרה רומאנסות מוכרות כמו: המלך, הנדה להשבים קרב, אל המלכה סר, שיער ראשה של המלכה, שיער ראשה היה פזור, מתבוננת היתה ביוסיה... כפי שגרשם מפי יהודי תורכיה, רומאנסה שבסופה פוקד המלך להרגה, בעוד שהיא מקללת לפני מותה במילים: אבוי לנשים המאמינות בכבדים*.

במיסגרת מאמרי מאיר גרנוואלד מובאים כמה שירי חתונה ולידה של יהודי ספרד, שירי פורים, פיתגמיעים של יהודי סאראייבו (אדם בלא חבר ביד שמאל בלא ימין), מאמרים נוספים של גרנוואלד מתמקדים בהחוסר הספרדי; סגולות וקמענות נוסח ספרד; הילד בפולקלור היהודי-ספרדי ועוד.

כרך זה הוא אחד מהמרתקים שבקובצי הפולקלור שראו אור בשנים האחרונות בעברית.

מורשת יהודי

ספרד והמזרח

הכרך הראשון של מורשת יהודי ספרד והמזרח** שבעריכת ישישכר בן-עמי, מביא את ההרצאות שהועלו בקונגרס הבינלאומי הראשון לחקר יהדות ספרד והמזרח. כרך זה מוקדש לזיכורו של אליהו אלישר ז"ל.

במאמר הפתיחה מביא אליהו ליפניר את יהודי פאס במאה השש-עשרה בעיניו של כרם ניקאי פורטוגלי בן-דורם. דוד נחמה סוקר את תולדותיו של ר' יהודה יעקב נחמה: מבשר תקופת ההשכלה בסאלוניקי. אליעזר כשן מביא עדויות של תיירים אירופאיים כמקור לתולדות הכלכלה של יהודי המזרח-התיכון בתקופה העות'מאנית. אברהם דוד סוקר את עליית יהודי בבל לארץ-ישראל במאה התשע-עשרה. בעיד יוסף קפלן סוקר את היהודים הפורטוגאליים באמסטרדאם — מחיים בשמד לשיבה ליהדות. יוסף מבכמן, ממשך בנושא האמסטרדאמי ברשימתו בין ספרדים ואשכנזים באמסטרדאם.

אברהם חיים סוקר את ההתארגנות העולמית של הקהילות הספרדיות בשנות העשרים והשלשים — הרעיון והמעשה. אבנר לוי מביא את סיפורו של אלכסנדר בן-גיאית ותורמותו לעיתונות והספרות היפה בלאדינו. נחמיה אלוני מעלה את נושא ציון וירושלים בשירת ספרד. א"ד קורא מתמודד עם שאלת ספרות ערבית-יהודית מוסרנית — לשון ותוכן. עליזה שנהר סוקרת את הספרות העממית של ספרדי ארץ-ישראל. עלי דיווים בוחן את שאלת קמיעות רפואיים אצל יהודי המזרח. ועורך הקובץ, ישישכר בן-עמי מספר על הפעילות הקהילתית סביב קברי הצדיקים במארוקו.

לרשימות ומאמרים אלה מצטרפים עוד מאמרים, שבדומה לקבצים האחרים ממשכים בתהליך ההוכחה, שעולי ארצות-המזרח לישראל לא היתה בבחינת עלייה של "אבק אדם", אלא של יהודים בעלי מורשת תרבותית גבוהה, שנרמסה בשנות המדינה הראשונות. קובץ זה והאחרים משיבים העטרת למקומה.

* מחקרי המרכז לחקר הפולקלור, כרך שישי — הוצאת מאגנס, 247 עמודים (כריכה קשה).

** מורשת יהודי ספרד והמזרח — מחקרים בעריכת ישישכר בן-עמי. הוצאת משגב ירושלים + הוצאת מאגנס, 390 עמודים (כריכה קשה).

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

בסדרה שעסקה בגילויי עיסקי הספורט הובאה תחת הכותרת "סחרים בזיעת הכדורגלנים".
בשער הגליון: כוכבת קולנוע בריזט ברדו.

"העולם הזה" 1055
תאריך: 18.12.1957

מותו של ר' בנימין ★ שרת-החוזן גולדה מאיר והעיתונאים ★ האופוזיציה שבתוך הקואליציה

העם

מות הענק

השבוע, שעה שהעם התכונן להדליק את נרות החנוכה, ככה נר בירושלים. הסופר ולוחם-האמת יהושע התלמי, הידוע בכינויו הספרותי ר' בנימין, עצם את עיניו.

ר' בנימין לא היה סתם סופר. הוא השתייך אל דור-הענקים של היהדות, אשר אמת גדולה היתה בליבם — וכשיטאוה בכתב, הפכו לספרות. 78 שנים התהלך ר' בנימין עלי אדמות ו-78 מונים החליף את ריעותיו. כי כל פעם שהגיע למסקנה שריעה חדשה יש בה מן האמת, לא היסס לנטוש את ידידיו ואת סביבתו, ולצאת לדרך — גם בדרך ידידים של אתמול רגמוהו באבנים.

ידיד שנרצח. יוסף חיים ברנר, הדמות הספרותית הנערצת של מתנה-הפועלים מימי העליה השנייה והשלישית, היה רעו ואהוב נפשו של ר' בנימין. ב-1921 נהרג ברנר בירי מפגנים ערביים בביתו המבודד באברכיב, ליד יפו. בין הראשונים שהגיעו למקום היה ר' בנימין.

הוא חזר לביתו וכתב קינה על רעו, שאותה סיים במילים שביטאו את כל אופיו של הכותב: "אם יכולנו להדיח ולהרגיז את ערבים בצורה כזאת, שנביא אותם להריגת איש צדיק וטהור כמו יוסף חיים ברנר, משמע ששגינו ביחסנו אליהם ולא הבינו אותם כראוי". מסקנתו: יש לעשות את כל הכל למען השכנת שלום עם הערבים.

מעטים — אך מובהרים. הכרה זו הובילה את הסופר הרגיש בדרך הקשה, שחיכתה מאז ומתמיד לכל מי שהטיף בשוב למען קירוב עבר-רעבי.

ב-1936, בהתלקח המרד הערבי הגדול, הצליח ר' בנימין לשכנע את נגיד האוניברסיטה העברית, ד"ר יהודה לייב מאגנס, להקים תנועה בשם "איחוד", שתטיף, תוך כדי להבות המרד, לאחווה יהודית-ערבית. אל קבוצה זו הצטרפו מעטים — אך מובהרים.

במרוצת השנים הפך "איחוד" ל"ברית שלום", אך העיקרון נשאר בעינו. הקבוצה הקטנה התרחבה מסביב לירחון צנוע בשם נר, שאותו כתב, ערך והגיה כמו ידיו ר' בנימין, הישיש בעל וקן המידות.

כאשר הלך השבוע לעולמו, השאיר אחריו הענק מחשבות נוגות רבות. כי במציאות של חנוכה תשי"ח נראה הדור הצעיר וקן ומשועבד לאתמול, לעומת איש האתמול, שהיה צעיר בריעותו וראה את המחר.

עיחונות

נא לא להדגיש

הכיסאות במועדון העיתונאים המפואר של תל-אביב ידועים כמרופדים ונוחים. אך עורכי העיתונים היומיים וכתביהם המרגינים, שישבו עליהם השבוע, הראו סימני אינוחות. לפניהם ישבה שרת-החוזן.

"את הכינוי ר' בנימין, תחת שמו האמיתי יהושע דרלר-פלדמן, העניק לו י"ח ברנר. בשיבתם יחד בלונדון הוציאו השניים חוברת ספרותית בשם **המעורר**, שמילאוה ביצי רותיים. בחוברת הראשונה היו שלוש רשימות של ר' בנימין. על האחת חתם דרלר (ש-המישפחה של אביו) על השנייה חתם פלדמן (שם מישפחת אמו). איך אחותם על השלישית? שאל את ברנר. רבי בנימין היתה התשובה.

והם אינם מחכים לקבלת אישורו, לפני שהם מגישים את השאלתה לנשיאות-הכנסת, ראה גוברין בנוהג זה התחמקות בלבד.
חוש להשתולל. הדיון לא הסתיים בשיבה אחת. העניינים בתוך הקואליציה היו מסובכים מכדי שאפשר יהיה לחסל את הפרשה בקלות. הסיעות קיבלו ארכה לכן את שאלת השאלות, וישיבה חדשה נקבעה לשבוע זה.

ח"כ חנן רובין ממפ"ם, שהביא את הבעיה להחלטת מפלגתו, הסביר כי לא היה מנוס מפני כניעה לרשימת מפא"י, ויעץ לחבריו: "כל עוד יש חופש להשתולל, כדאי להגיש עוד שאלות".

הרתיים מצידם שמחו על התערבותו של גוברין, כי רוב השאלות פגעו בהם. הם לא היו צריכים לקיים שום דיון פנימי. לעומת זאת, היה

בשיחה, שנועדה למסירת רקע על יחסי-החוזן של המדינה, סיפרה גולדה מאיר לאורחיה, כי מצבה המדיני של ישראל חמור הרבה יותר ממה שנראה אפילו לעיניהם החדות של העיתונאים. להרגמה חזרה ותיארה את פגישתה עם שרת-החוזן הסובייטי אנדריי גרומיקו. בעת שהייתה בעצרת האו"ם לפני שלושה חודשים. הרוסי הרגיש כי סופה של ישראל להיות מושמדת, אם תמשיך במדיניותה הנוכחית.

ניסיונותיה הנואשים של ישראל להיקלט בברית מערבית כלשהי, לברית שרת-החוזן, באו מתוך חשש עמוק מפני חיסול פיס. כשגוש אחד מאיים בלי הפסק להשמיד, "הסכירה", אין לך ברירה אלא להתחבר אל כל מדינה המעוניינת בהמשך קיומה".

בצורה זו ניסתה שרת-החוזן לתרץ את

נסיון לעכב יציאת עורך "העולם הזה" מן הארץ:

תצלום-רגע מתוך הישיבה בבית-משפט השלום בתל-אביב, שדן בדרישה לעכב יציאתו של אורי אבנרי מן הארץ. על רקע האישום שהוגש נגדו על הפצת ידיעות העוללות לגרום לבהלה ציבורית. הכוונה לפירסומי **העולם הזה** על הש"ב. שפורסמו בשבועות האחרונים בעיתון. בתמונה אורי אבנרי ושלוש כהן.

חבר הכנסת יצחק כן-אהרון, אביר השאלות, קיצוני ברישטו להמשיך בדרך זו: "ישנן החלטות המתקבלות מבלי שתובאנה להכרעת הממשלה", הכריז, "והגשת שאלתה היא הדרך היחידה שנותרה לנו לברר אותן".

בתום השבוע, כאשר התכוננה הנהלת הקואליציה לחדש את הדיון, היה ברור כי השאלתה תשוב להיות נשק אופוזיציוני.

תיאטרון

עוד ניסיון

חמש שנים אחרי ששרידיו האחרונים של תיאטרון מטאטא התפורו איש-איש לעברו, יפעיל השבוע פועל-בימה תל-אביבי את זרקורי בית העם למט ליפול, יטיל את אורם על השחקן הוותיק יעקב טימן וחבריו, אנשי התיאטרון הכחול.

בשבוע שבו חזרו שחקני דור-הימי לקפה נוגה, בכיכר מוגרבי בתל-אביב, והחלו לחפש הופעות לפרגסתם, היה זה מעשה נועז ביותר מצידם של יעקב טימן וחיים וטובה פרדו להקים

את התיאטרון המיקצועי השישי בישראל. וזאת בדיוק בימים בהם הוקם תיאטרון סאטירי מיקצועי (סמבטיון) ולהקה סאטירית דוגמת הלהקות הצבאיות, בשם בצל ירוק.

לשלישיה הנודעת הצטרף גם איש הקאמרי לשעבר, השחקן הוותיק מיכאל מסינגר, הקריקטוריסט דוש, הפזימונאים יחיאל מוהר ושמאל פישר. המלחינים קונרד מן ואולרי נז'יק, והמחברים יוסף נץ, אורה שם-אור ויעקב בר-נתן.

במערכונים ובפזמונים סאטיריים על מישטרת ישראל, מסיכנסה, הסיעות הרתיות בכנסת וחיי התיאטרון עצמו, רוצה הלהקה להצליח בתוכניתה צחוק בצד ולשעשע את הקהל הצמא לצחוק אמיתי ובריא.

"ההצלחה מובטחת", אמר השבוע דוש, אחרי הצגת הבכורה, "אם רק הצחוק לא יהיה בצד".

אורחים

בשחור-אפור

ארבע חליפות שחורות, ארבעה פרצופים שחורים, ארבעה זוגות ידיים שחורות הרוקעות בקצב. רביעיית גולדן גייט משמיעה את הספירטואלס הקלאסיים. שירי העבדים הכוששים של ארצות-הברית, המבקשים את רחמי אליהו הנביא, מתפעלים מנצחונם של יהושע מול חומת יריחו, ומהללים את שליחי-השמים, שעוררו את דניאל בגובי-האריות. שלאגרים — אבל מכובדים, מאופקים, כמעט קרושים.

הפסקה קצרה. ארבעת הכושים מופיעים בחליפות אפורות בהירות. ושוב שלאגרים — הפעם ג'אז, קאליפסו וסתם מיקצביי-שרים. הכל בביצוע המושלם, שהתפרסם במיליוני תקליטים, בתוספת הצגות מוקיוניות צדדיות, אשר רק מוסיפות לשמיעה.

זהו ערב מושלם למי שאוהב להתיישב ליד מכשיר הייפידאליטי ולטבוע בים של נעימות ומיקצבים.

אנשים

● שרה-אוצר לוי **אשכול**, בתשובה לשאלת עיתונאי מהו ההובי שלו: "אנו לא גויים שיהיה לנו הובי, וככלל — מאיפה יש לנו שעות פנויות להובי?"

● שרת-החוזן גולדה מאיר, בתגובה להצעה שישראל תתבע מאירגון הצלב האדום הבינלאומי הכרה בסמל מגן דוד אדום: "לא זו העזרה הראשונה שישאל וקוקה לה בשעה זו".

● שרה-דואר ר"ר **יוסף בורג**, בתשובה לביקורת של ח"כ קלמן כהנא מפועלי אגודת ישראל, על הפעלת תחת-ההאזנה הישראלית ביום-הכיפורים, כדי לעקוב אחרי שידורי הספוטניק: "אני מקווה שחברי הרב לא יאמר כמו הילד של שכני: מרוע מפרחים מהספוטניק — הרי הכל מת כבר".

● אחד מוותיקי האיכרים בסג'רה, **יהודה ערב**, גילה בזיכרונותיו מימי היות דויד בן-גוריון פועל במושבה, כי "דויד גרין (שמו הקודם של בן-גוריון) היה בחור בלונדי שלא ידע לעבור. הוא היה תמיד שקוע בספרים, והאיכרים שאצלו עבר ידעו תמיד שעליהם לברוק אם הפועל לא יושב באורווה וקורא ספרים במקום לעבור".

נערות ובתולות יכולות להשתמש בטמפוני אוֹבָה מיני ללא כל בעיות

נערות המשתמשות בטמפוני אוֹבָה מיני מרגישות בטוחות, חופשיות ונקיות כל הזמן. הן יכולות לרקוד ולהתעמל, לשחות ולטייל, לרוץ להתרוצץ, ולחיות חיים גדושי פעילות וללא הגבלה 365 ימים בשנה, וכאשר הן נמצאות בזמן המחזור החודשי שלהן – איש לא יבחין בכך. לנערות המקפידות על "סטריליות" אוֹבָה כדאי לדעת כי מיוצר בשיטות חד-שיות וללא מגע יד אדם. אוֹבָה הטמפון הקטן ללא מוליך, מועדף על-ידי עשרות מיליוני נשים בעולם על פני טמפונים עם מוליך ותחבושות. מנסיוןן הן יודעות כי בשמוש בטמפון אוֹבָה נשמרת ההיגיינה לאורך כל הדרך (גם בעת ההחדרה, שהיא קלה ונוחה ועד שהטמפון מוכנס למקום המיועד לו). טמפון אוֹבָה מיני, קטן וקל לשאתו ולהסתירו אפילו בכיס הג'ינס או בארנק הכסף הקטן. נסי את אוֹבָה, כי רק אוֹבָה טבעי ובטוח.

טבעי הדבר שנערה צעירה ובתולה חוששת שמא יגרום השמוש בטמפון נזק לקרום הב-תולין שלה. לחשש זה אין כל יסוד, לנערות ולאימותיהן חשוב לדעת כי קרום הבתולין הנמצא בכניסה לנרתיק הנו קרום עור גמיש שאינו נקרע בקלות. לפני קבלת המחזור הראשון מתרחב הנרתיק ובכך מתאפשרת החדרת טמפון אוֹבָה מיני. טמפוני אוֹבָה מיני מיוצרים במיוחד במידה המתאימה לנערות צעירות ולב-תולות. טמפון אוֹבָה מיני ללא מוליך, שהוא גוף זר ומיותר, מתאים בדיוק למבנה האנטומי הפנימי, מקומו בנרתיק שהוא חסר עצבי תחושה ולכן אינו מורגש כלל. החדרתו של טמפון אוֹבָה מיני פשוטה, דחיפה קלה והוא בפ-נים. טמפון אוֹבָה מיני הנו בעל כושר ספיגה מעולה, הוא אינו מתדלדל בעת הספיגה, אלא מתרחב ואוטם לכן אין כל חשש מפני הכתמת הבגדים והיווצרות ריח רע.

לב אוֹבָה מח' ההסברה ת.ד. 2115, חיפה 31020
נא לשלוח לי את חוברת ההדרכה והשי: 3 טמפונים בנרתיק

שם _____
כתובת _____
גיל _____

☐ משתמשת בטמפונים ☐ לא משתמשת

אוֹבָה טבעי ובטוח

טמפון אוֹבָה ב-3 גדלים: מיני- לבתולה ולנערה המתבגרת; נורמל- למרבית הנשים; אקסטר- לנשים עם דימום רב.

נו טוב חבר'ה. במה שנוגע לי כנעל ספורט דברנו כבר מספיק. לא חס וחלילה שאני עם הלשון בחוץ, או בכושר לקוי או שהסוליות נגמרו לי תחת הרגליים. לא, לא, זה לא! סוף כל סוף הכבוד מחייב. אלא מה? המתח! המתח! הורג אותי! הנעל הכי אדישה בעולם כבר היתה משתגעת ותאמינו לי, בתור הנעל של מיקי ברקוביץ באמת צריך עצבים חזקים.

מה זה להיות הנעל של מיקי? שאתן לכם דוגמא קטנה? O.K. פעם שכח אותי מיקי בבית והיו חייבים לשלוח אותי ברגע האחרון אחריו, דואר אוויר, מטוסים, אקספרס (כן, כן, לא רק אותי, גם את הנעל השניה) טלטולים, עצבים, אוי... שלא נדע. אלא מה? מיקי ישחק יחף?

אבל הפיצוי אדוני, הפיצוי. אירופה, נצחונות, ולי, כן גם לי יש חלק ואיפה כבר לא היינו? ספרד, צרפת, גרמניה, אמריקה, איטליה... אה, כן איטליה, נזכרתי! גביע אירופה הא? שטרסבורג, מה אגיד לכם, דקה! דקה! לא נחתי שם, אלא מה מתברר? שהאיטלקים כנראה לא כל כך בחרו בנעליים הנכונות, ואחרי המשחק... הצעקות והדריכות על הראש, והמהומה... מה אני אגיד, אבל מאותו ערב (ובזה מודה גם הנעל השמאלית) הייתי גדול באמת!!!

Gali גלי
גלי זה אופי... זהו.

והפעם.. "שלושים ש"

בירות "לנעל של מיקי"

אופנת קומודור בדרך הנכונה

אופנת
קומודור
אופנה
לצעירות.
להשיג
בחנויות
המובחרות.
הפעם יש
מה לבחור.

Fashion
CommoDoRe קומודור
אופנת
אולם תצוגה ומכירות: רח' התבור 24 ת"א. טל. 03-653995

החיים זה לא גויאווה!

לתפוס את מהות המאבק הוא, שהתחולל עם לידת המדינה.

בעינינו, סימל חיים לסקוב את כל אשר תיעבנו. הוא נפל מן הגדרד ומן החטיבה, מפני שלא התאים למסגרת זו. הוא מילא תפקיד בקרב הרה"אסונות על לטרון ואחריו בגליל. בן דונקלמן, היהודי הקנדי שפיקד על הכוח אשר כבש את נצרת, סיפר בקטע גנוז של ספרו (נאמנות כפולה) כי לסקוב מסר לו את ההוראה לגרש את אוכלוסיית נצרת למחנה הכניעה — תוך הפחד מחלטת של הסכסוך הכניעה, שבו הובטח שלום התושבים. דונקלמן סירב לבצע הוראה שפלה זו בלי פקודה בכתב. פקודה כזאת לא הגיעה, ותושבי נצרת ניצלו. (אחרת היינו מוצאים אותם כיום במחנה עין-אל-ח'לוח או ראשידיה, רועדים בקור, כשהגברים כלואים במחנה אל-אנצר).

על לסקוב התחלכו סיפורים רבים. הסיפור החשוב ביותר בא להסביר את להטותו אחרי גוהלי הצבא הבריטי, שבו הגיע לדרגת רב-סרן — דרגה גבוהה מאוד לחייל מפלסטיין. לסקוב, בוגר בית-הספר הריאלי בחיפה, התאהב ביעל וייצמן, אחותו של עזר, ישתפיה כובשת ועתידית. יעל, לעומת זאת, התאהבה בגיבור-מלחמה בריטי, לא-יהודי, נישאה לו ועברה עימו לבריטניה. מאז — לפי הסיפור — דבק בלסקוב הגיזע הבריטי. הוא רצה להיות בריטי יותר מאשר הבריטים עצמם, בריטי יותר מאותו קצין שכבש את אהובת-ליבו.

אין ספק שלסקוב היה אדם מרתק. אימרת-הכנף שלו היו לאגדה. פעם, כשהיה מפקד בית-הספר לקצינים, הציג לחניכים תרגיל: „אתה נע בשדה בראש פלוגה. פיתאון ניתנת עליך אש מגיבעת סמוכה. מהו הדבר הראשון שאתה עושה?”

בוה אחר זה קמו החניכים ונתנו תשובות: „אני שולח את חוליית המיקלע...“ „שב!“ „רעם לסקוב.“ „אני מסתער בראש מחלקה...“ „שב!“

וכן הלאה. אחרי שכולם ניסו לשווא לגלות את פיתרון התעלומה, סיפק לסקוב עצמו את התשובה: „הציני הגדול ביותר, בעל הזקן הארוך ביותר, לא נשאר עומד כאשר יורים עליו! הדבר הראשון הוא לשכב!“ בפעם אחרת, כשהיה מפקד חיל-האוויר, סייר במחנה המפקדים, שידעו מראש למה לצפות. ניקר את המחנה כפי שלא נוקט מעולם. לסקוב בא, פתח ארונות, בדק מתחת למיטות, הסתכל לתוך הסירים במיטבת, ולא מצא על מה להתלונן. הכל היה בסדר.

לבסוף אמר: „הביאו כסא!“ הוא טיפס על הכסא ומשך אצבע על פני אהיל מנורה, מלמעלה. האצבע התכנסה באבק. „אתם לא תהיו לעולם צבא אמיתי!“ פסק ונשט את המחנה בועם.

הוא היה איש התכונה שיוחסה לו יותר מכל אחרת. היא זו שאין לה שם עברי, אלא רק לעזי: integrity. הוא היה אדם ישר, כלול מיקשה אחת, בעל אופי יחודי. הוא לא יצא ממכונה של בית-החורשת, כמו רבים מן הקצינים כיום. אי אפשר היה שלא לכבד אותו.

לסקוב

שנותיו האחרונות לא היו מוכתרות בהצלחה. אחי רי שסיים את תקופת-כהונתו כרמטכ"ל — תקר פה שבה לא פרצה אף מילי-חמה אחת, ויש לרשום זאת ילכותו — התמנה כמנהל רשות-הגמלים. כמו קצינים רבים שעברו לחיים האזרחיים, היה נדמה לו שאפי-שר לנהל מיפעל גדול כי אגדה צבאית. הוא התגנש עם העובדים, התעלם ל-

הלוטין מריגשותיהם, ולא הסתדר עם איש. בעיני רבים בארץ היה גיבור — המנהל החקיקה, ההגון, הלחם בשחיתות ובחוסר-היעילות. אך בעיני המעטים הקובעים, לא היה אלא כישלון. אחרי מאבקים ממושכים, הוא הודח — דחוקא על-ידי שר-התחבורה עזר וייצמן, אחיה של יעל הנערצת. היחיד שהעז לפוצץ את האגדה.

אחרי זה היה לסקוב שבר-כלי. הוא היה מובטל מתפקיד, עד שמשה דיין חש לעזרתו, לשימחת רבים מחסידי וממתנגדיו גם יחד, שליבם נחמץ למראה ירידתו. דיין מינה אותו כנציב קבילות החיילים — תפקיד שנפל בהרבה מרמתו. יש שחשדו בלסקוב כי ביקש לגמול לדין כאשר התמנה כחבר ועדת-אגרנט אחרי מלחמת יום-הכיפורים. הוא מילא תפקיד חשוב בסיתורו של דיין על-ידי הוועדה — סיתור שתרגין את הציבור עד כדי כך, שדיין נאלץ ללכת, ובדרכו גרף עימו גם את גולדה.

בשנים האחרונות פגשתי בו פה ושם, ומראהו לא הותיר ספק שהוא חולה מאוד. שמחתי למד לשוחח עימו. הוא הפך אנאכרוניזם במדינה — אדם הגון, שאינו מתפשר עם השקיעה המוסרית הכללית. כאשר נפטר השבוע, בגיל צעיר-יחסית (63), שאלתי את עצמי: מי מלבד קומץ של ותיקים יודע כיום מי היה האיש, שנמנה עם קומץ האנשים האגדתיים שהובילו אותנו אל הקרב ערב קום המדינה?

לא היה מנוס מן המסקנה: זהו חוק מיפלצתי. הוא הסרה-הגיון, מסובך ועקום, ומנוגד לשכל הישר. בדקתי והשתכנעתי כי רוב — ואולי כל — חברי-הכנסת שעסקו בחקיקה זו לא הבינו כלל את החוק שיצא מתחת ידיהם. מובן שאיש מן המצביעים בעדו במליאה לא ידע על מה הוא מצביע.

לא לחינם שבתו בעליה-משאיות בועם בלתי-רגיל נגד החוק הזה, וחסמו את הכבישים. אילו הייתי במקומם, הייתי נוקט אמצעים חריפים עוד הרבה יותר. כי החוק הורס לחלוטין ענף זה. הוא יהרוס ענפים רבים נוספים. למרבה מזלו של מישור-האוצר, רוב מנהלי-החברות בארץ עדיין אינם מבינים את החוק, ופשוט אינם יודעים מה צפוי להם. זה עתה יצא לאור מדריך המנסה להסביר את החוק. הוא נמכר בסכום האגדתי של 23 אלף לירות. (לא, אין זו טעות-דפוס. 23,000 לירות לספר!) איני מסוגל להסביר את עקרונות החוק כאן.

בימי כהונתי בכנסת הייתי חוזר, מדי שנה, בוויכוח על תקציב הכנסת, על הטענה כי אין מדינת-ישראל יכולה להרשות לעצמה כנסת זולה. תבעתי להכפיל ולהשליש את תקציב הבית, כדי למשוך לכנסת מועמדים

בעלי רמה גבוהה יותר, ולצייד אותם ביועצים-מומחים ובאמצעים הדרושים למילוי תפקידם. החוק האינפלציוני מוכיח כי הכנסת הנוכחית, שבה מתרוצצים כסילים, צעקנים ורודפי-פירסומה, פשוט אינה מסוגלת למלא את תפקידה העיקרי — לחקק חוקים סבירים. זוהי כנסת זולה. שאינה שווה גם את מחירה הנוצף. כפי שידועת כל עקרת-בית, הסחורה הזולה היא לא פעם. היקרה ביותר.

האיש שלא ידע להסתדר

ערב מיבצע נחשון, בימים הראשונים של אפריל 1948, נמסר לנו כי יש לנו מג"ד חדש. אני אמר „נמסר לנו“, כי לא ראינו את האיש. חנינו בנען, ואחריו-כך בחולדה. יצאנו מדי יום ללילה לפעולות. גם המג"ד החדש היה בחולדה. לא ראינו אותו.

פעם, לקראת תום המיבצע, ערכו אותנו במיסדר גדול. ראינו מרחוק אדם לבוש בהידור במדים מגומרים, קצין אמיתי, שסקר אותנו. הוא לא התקרב, ולא ראינו את פניו אלא מרחוק. אמרו לנו שזהו המג"ד: חיים לסקוב.

אמרו לנו שהוא קצין אמיתי, ישר מן הצבא הבריטי. באותם הימים, בין הלוחמים, המילה „קצין“ הייתה מילת-גנאי. לנו היו „מפקדים“, אנשים שרבעו עימנו בבוקר, שחיו עימנו, שהסבירו לנו כל פעולה לפני שהחלה. — ראינו בהם חברים מנוסים יותר ואושרם יותר לפיקוד. מבלי להכיר את לסקוב — ואין יכולנו להכירו? — התחלנו לשנוא אותו. חטיבת גיבעתי לא באה מן הפלמ"ח, אלא מן החי"ש. אך הפיקוד היה פלמ"חי, וגם הרוח. שנאנו את הרוח הנגדית — זו שנשבה מן הצבא הבריטי, רוח של „בולשיט“, ציחצוח-דרגות, „מרחק“ בין „קצין“ ו„טוראי“, הצדעות, חדר-איכל נפרדים לקצינים.

דויד בן-גוריון לא האמין ביכולת הקרבית שלנו, וסמך על האנשים ושבאו מן הצבא הזר. נוצרה מחלוקת. שהתסיסה במשך חודשים את הצבא החדש. היא חרגה מהתחום הצבאי. נדמה לי שהוצאותיה הטביעו את חותמן על כל המישור שנוצר במדינת-ישראל החדשה, ושאת פירותיהן אנהנו אוכלים עד עצם היום הזה. בין השאר אי-אפשר להבין את אשר התרחש לגבי קליטתם (כלומר: אירוקיתם) של העולים החדשים מארצות-האיסלם, מבלי

ישראל תרוח, בלבר במרעצת קריית-שש, הצליח לחולל הפיכה בסניף המקומי של מיפלגת תוכ"י (תנועת-כבוד-ישראל). כתוצאה מכך הגיע למרכז המיפלגה, שם ריכו סביבו את הצירים מקריית-אחד, קריית-שניים, קריית-שלושה וכן הלאה, עד קריית-שישה-עשר, והדיח את השר מטעם מיפלגתו. כך הפך שר-השינוע.

מאותו רגע היה ישראל תרוח להנהגת-דישת. פעם בחודשים הוא מוזמן לתוכנית חוקד, שם תולים בו שלושה מראיינים עיני-עגל ושואלים אותו לדעתו על מעמד ישראל בקוסמוס. אין סימפוסיון („ישראל — לאן?“) בלעדיו. אימרות-הכנף שלו (החיים זה לא גויאווה!) ממלאות את טורי-החברה בעיתונים. המשך הסיפור ידוע.

דוד בן-גוריון

חשבתי על תהליך זה כשפתחתי, בטעות, את ה"טלוויזיה וראיתי-שמעתי ויר-כוח על הציונות. ארבעה הוגי-דיעות השיבו לשא-לות על הציונות בימינו, מי לפי השקפה זו ומי לפי השקפה אחרת.

ובין כל אלה ישב לו מר אריה. דולצין הפיק מרגליות, שדמו יותר ל-גזלים של כיתה א'.

בגללו ישבתי מרותק אל המכשיר. ציפיתי בכליו אוזניים לשמוע ממנו פסוק אחד שאינו תפל לחלוטין, ציפיתי לשווא.

ובעצם, מדוע יהיה לו למר דולצין להגיד משהו על הציונות שאינו ברמה של מאמר ראשי בצהרון? דולצין היה עסקן מסוג ב' במיפלגה מסוג ב'. בעיקבות מאניפולציות קואליציוניות הגיע לו כסא ליד שולחן-המשלה, אך לא נמצא לו מקום-ישיבה מתאים. התפקיד שבו חשק — משרד-החוק — נתפס על-ידי משה דיין. חיפשו חיפשו, ומצאו פיתרון: דולצין לסוכנות היהודית.

מכיוון שהוא עולה ממכשיר, זה היה הפיתרון הר-אידיאלי. (למה? אם לצטט את אימרתו בתהאומות של הוגי-דיעות גדול אחר: ככה!)

כיו"ר הנהלת הסוכנות יש דולצין תפקיד מכובד. אמנם, הסוכנות היא מוסד רקוב עד היסוד, שתפקידו הבלעדי הוא לחלק כספים וטובות-הנאה בין המיפלגות. אך אין לי ספק כי במיקצוע שלו — הפוליטיקניות — הוא בהחלט ברי-מכא, ובודאי יש לו הרבה דיברייטעם לומר על קנוניות מיפלגתיות, מאניפולציות ביורוקר-טיות, חלוקת שלל, רמתם ההשוואתית של בתי-המלון היותר מסוארים בשישים ארצות הגולה, ועוד. הוא אדם חביב, סימפאטי ונעים-להליכות.

אך למען השם, מה הטעם להביא איש כזה לוויכוח פילוסופי-היסטוריוסופי על מהות הציונות?

חוק הטימטום האינפלציוני

חוק טוב דומה לכל יצירה טובה — שיר, סיפור, לחן. הוא נראה כדבר פשוט, כמעט מובן מאליו, העשוי מיקשה אחת.

כזה, למשל, חוק ועדות-החקירה. עתה, במיבחן הגדול של חקירת הטבח במחנות-ביירות, הוא מתגלה בכל שלמותו. למשל: הסעיף 15, המגן על זכויותיהם של מי שעלולים להיפגע ממסקנות החקירה, נראה כסעיף פשוט, הגיוני וסביר. קשה להעלות על הדעת כמה מחשבה הושקעה בו.

הזכות העיקרית עליו, מגיעה לאבי החוק, יעקב שימשון שפירא. שר-המישפטים הטוב ביותר (ואולי הטוב היחידי) שהיה אי-פעם במדינה. זה היה ה„בייבי“ שלו, פיטגט יצירתו המישפטית. כמי שלקח חלק בוויכוח הממושך על החוק, לרוב, באלם כמעט-ריק, בנוכחות שלושה-ארבעה מומחים בלבד, אני תובע לעצמי חלקיק של חלקיק של הזכות.

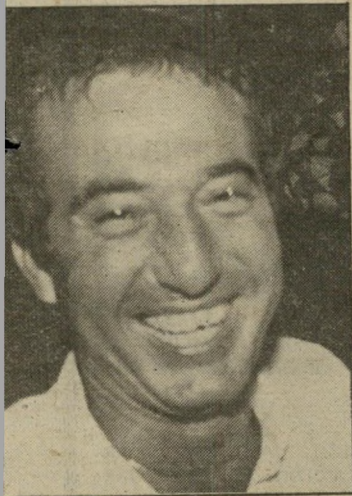
לעומת זאת — חוק שהתקבל לעיני מכבר, חוק המיסוי בתנאי אינפלציה, השבוע קראתי בעיתון כי באשמת חוק זה (או תודתו לו) הפך הרווח הנקי של בנק לאומי למחצית הראשונה של 1982, בסך 994 מיליון שקל, להפסד של 107 מיליון שקל!

בסיועו של הרבים אני מכהן גם כמנהל של חברה — זו המוציאה לאור את העולם הזה. כאחד המנהלים, אני נאלץ מדי פעם, בעל כורחי, לעטוף בצדדים הכלכליים של החברה, כפי שכבר סיפרתי, גדלתי בבית של בנקאי-לשעבר שמאס בעסקים, וכל דבר הנוגע לכסף משעמם אותי עד מוות.

הסבירו לי את משמעות החוק החדש לגבי ניהול העולם הזה, ואישי הרצאן של חצי שעה אמרתי: „זה לא יכול להיות. ישר איננושהי טעות. הרי זה מנוגד לחלוטין להגיון.“

הביאו לי ממצה גדול יותר, וזה הירצה באוזניי במשך שעה וחצי על משמעות החוק. הוא אישר לגמרי את דיברי היועץ הראשון.

אש אחזה בצמרת

שאול
רפי הוא בעל ה' מועדון הנושא את שמו. רפי נמצא כרגע בחוץ-לארץ.

ה מצינה הדרמאטית, אשר כאילו נלקחה מסרט-מתח, התרחשה השבוע ברחוב הבילויים הליליים התל-אביבי יורדי הסירה. בשעה 2 בלילה, שעה שבה רוב תושבי העיר כבר עלו על יצועם, עוד בקצה מקומת הדיסקו כמוצי דונו של רפי שאול, מוסיקת רוק רועשת. נשים מטופחות וגברים מגונדרים ישבו ליד הבר עם כוס סת משקה, טיילו בין הקומות ב' אווירת חוץ-לארץ ווטא, ששלטה במקום.

בשעה 2 אחרי-חצות פרשו לבי תיהם אחרוני המבלים. היחיד שי נשאר במקום לסידורים אחרונים היה השף של המטבח ומתפעל ה' מקום. מילס, שיצא בשעה 4 לבי תו ונעל את המועדון.

לכאורה, נראה הדבר כאילו עוד ליל בילויים שיגרתי הסתיים. אך לא היה זה לילה שיגרתי. בשעה 6 בבוקר הרגיש אחד השכנים כי עשן המיתמר מעל קומת-הגג של

קומותיו העליונות. השכנים לא הבחינו באש שכילתה את שתי הקומות מבפנים. עד אשר החל העשן יוצא מקומת-הגג. רק אז הזעיק שכן את מכבי-האש, שהגיעו למקום, והחלו לכבות את השריפה על-ידי סילוני מים.

שש בבוקר
מונף של מכבי-האש מונף מעל קומת-הגג של המועדון, שמיתמר ממנה עשן. הצד השמאלי של הגג נראה שרוף. האש אחזה בתוך הבניין והתפשטה לשתי

סרם ורוד
כך נראה המועדון של רפי שאול ברחוב ירמיהו, כשבחזיתו סרם ורוד ענק, שניתלה ביום-ההולדת החמישי של המועדון. ביום השריפה הוקף המקום מכוניות-כיבוי ומישטרה.

בעל
הבניין שבו פעל ה' מועדון הוא רוני שטן, שהינו בעל בית-חרושת לפלסטיק.

המועדון, ומיהר להזעיק את המיש- טרה. גם אנשי מכבי-האש, שתחנתם נמצאת ברחוב באול, סיפרו שהבי- חינו לפתע בעשן מיתמר מעל רחוב ירמיהו.

מהרגע הנה התפתחו הדברים ב' מהירות עצומה. צוות של מכבי- אש, שכלל ארבע מכוניות-כיבוי, רכבה-הצלה ומנוף-גבהים הוזעקו ל- מקום. גם המשטרה הגיעה במהי- רות. בתוך חצי שעה כובתה השרי- פה.

המנהל האדמיניסטרטיבי של ר- שת עיסקי רפי שאול, ליאור ורשבסקי, סיפר בהתרגשות: 'ב' שעה רבע ל-6 בבוקר טילפנו אלי הביתה והעירו אותי משנתי. ליאון,

שותפים
שניים מבעלי' של המועדון הם שוקי בן-פורת (מימין) וטדי שאול. טדי, הוא אחיו של רפי שאול, ושניהם נמצאים בחו'ל.

השומר של המיסעדה הסינית, אמר שפרצה אש במועדון. מייד טילפנתי לאחד השותפים, שוקי בן-סורת, שגר בשכונת ל-מועדון והוצעתי אותו כדי לבדוק אם הדליקה רצינית ואם ניתן לה-ציל משהו. כשהגעתי למקום, בשעה 6 ו-חצי האיזור היה חסום במכוניות כיבויה ומיטסרה. ראינו תימרות אש פורצות מגג המועדון. חיש מהר נכנסנו פנימה, עלינו במדרגות, כי

בשעה ששני בעלי

המועדון שהו

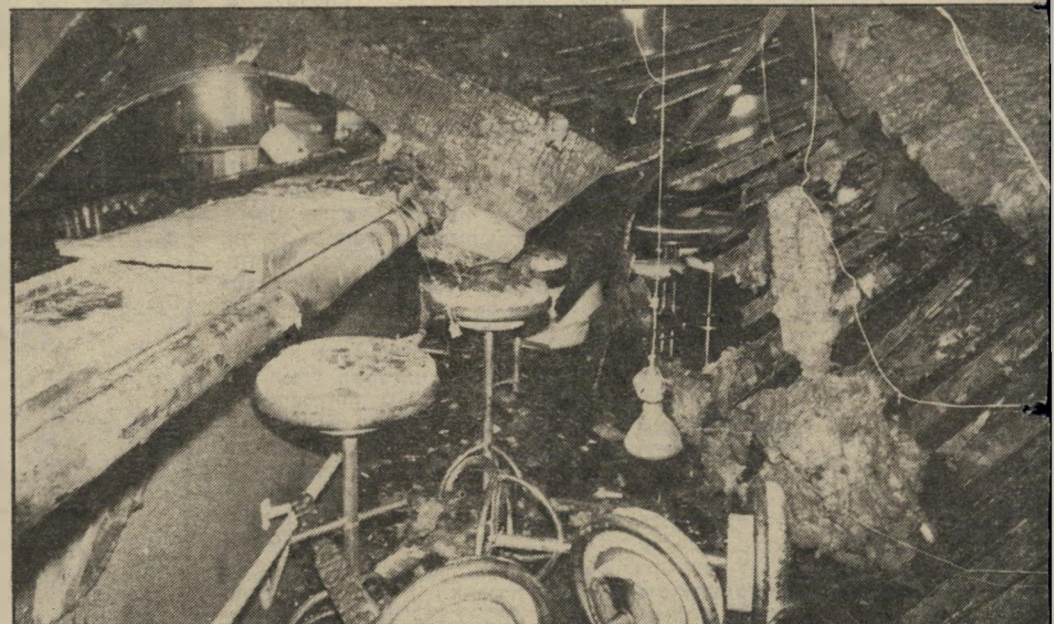
בחול, נשרד המקום

ושתי קומות השמדו

הקומה התחתונה לא ניווקה, ביקש-נו ממכביהאש שיאפשרו לנו ל-קחת צינור כדי לנסות להציל מ-הו. רצינו למנוע את הצפת המי-סעה שבקומה השניה של המו-עדון, בכמויות המים העצומות ש-נשפכו שם. אנשי מכביהאש לא איפשרו לנו לעלות ואמרו שיש חשש שהתיקרה תיפול. עמדנו חס-ריאונים, ראינו כיצד המועדון נא-כל באש ובמים, שהציפו את ה-ריצפה. ראינו כיצד האש מתפ-שטת אל קומת הגג. נשארו עד השעה 8 בבוקר, ומה שראינו היה עצוב מאוד.

רק השיש נשאר

כך נראית קומת הדיסקו של ה-מועדון, שבה התחילה השריפה. התיקרה האקוסטית של הקומה נשרפה ונפלה, ספות הסקיי הושחתו.

הבר

כך נראה הבר של קומת הדיסקו אחרי השריפה. לפי גירסת בעלי המועדון, פרצה השריפה כתוצאה מקצר חשמלי שאירע מאחורי קיר

הבר. הבר נהרס כליל וכל תיקרת הקומה נפלה עליו. המשקאות והציוד אבדו לחלוטין. באותה קומה נמצאת רחבת הדיסקו, שנהרסה אף היא מהאש והמים הרבים.

הגג המעוצבת בסיגנון טרופי, נהרס כליל, וכן הצמחיה העשירה. השרת עמד והוציא את הדגים מ-האקווריומים והבריכות שנווקו. "כאילו משמיים קרה הדבר", קר-נו שוקי בן-סורת, אחד מבעלי ה-עסק. שוקי ישב המום ונפעם ב-קומת המיסעדה ושפך את ליבו: "זאת ממש הזדמנות בשבילנו ל-ש-פך את המועדון ולהכין תפאורה חדשה. הקהל שלנו התחיל להת-עייף והגיע הזמן לספק לו חידו-שים. הצתה? בשום פנים ואופן בלתיאפשרית. אין אדם בעולם ש-יש לו סיבה לעשות לנו דבר כזה. וחץ מזה, כדי להצית היו מתחיי-לים מהקומה התחתונה. התקלה נב-עה מקצר חשמלי. מאחורי הבר יש קיר בעובי של 20 ס"מ. שבו קבוע ציפוי של מראות. מאחורי הקיר הזה היתה מותקנת אינסטלציה חש-מית. נזילה של מים בתוך הבלור קים יצרה קצר חשמלי וגרמה ל-דליקה. שני השותפים שלי, רפי וטדי שאלי, נמצאים כרגע בטיול ב-אירופה. אני לא רוצה להזעיק

אותם כדי לא לקלקל להם את ה-טיול". השריפה במועדון היא עוד אחת משרשרת אירועים ושינויים ש-בר המקום הזה לאחרונה. המועדון נמצא בבניין השייך ל-רוני שטן, בעל מיפעל פלסטיק ולצער בשם דורי תחום בנו של אלציו ז"ל, שתיפעל במקום מיסע-דה לפני שהוקם המועדון. לפני כשבוע שנים שכרו את שלוש קו-מותיו של הבניין רפי שאולי, אחיו טדי שאולי, ושוקי בן-סורת. הש-כירות היא לתקופה של 10 שנים עם אופציה להארכה. השותפות בין השלושה התחלקה כך: 70% ל-אחים שאולי ו-30% של שוקי בן-סורת. המועדון נוהל בידי מתפ-על שהפריש בסוף כל חודש אחו-מסויים מהרווחים לבעליהמועדון. עד לפני חודשים תיפעל את ה-מועדון פיליפ קארייה. לפני חוד-שיים הוא הודיע שהוא עוזב את ה-מקום ונוסע לאוסטרליה. "כרגע שעזב פיליפ", סיפר שר-קי בן-סורת, "חיפשנו מתפעל אחר, מצאנו את ראובן כץ, שהוא בין

משה בילו, איש האחזקה של ה-מועדון, סיפר: "הגעתי כהרגלי ל-עבודה בשעה 8 וחצי בבוקר. מכי-וון שבאתי מכיוון רחוב דיזנגוף בניהודה. לא הבחנתי בשום עשן. דרך הדלת הבחנתי ברכיבות. טי-פסתי במדרגות ואז חשכו עיניי. חבל מאוד שזה קרה, יידרש כאן שיפוץ רציני ביותר". אכן, עצוב היה לראות את מו-עדון הצמרת בבוקר שלמחרת ה-שריפה. חדר המדרגות היה שחור מפיה. מהתיקרה דלפו מים דלו-ים. קומת הדיסקו והבר נראו כמו תל-חורבות שחור. השטיחים נש-רפו כליל. לא נותר דבר מלבד ערימת אפר. קופסת הפלסטיק ש-ממנה היתה מופעלת מערכת ה-קול, נראתה כגוש שחור של אפר בלתי-מוזהה. כמהם גם הפטיפון והתקליטים. כורסאות הניקל והס-קאי אוכלו באש. התיקרה האקוס-טית היקרה ומלאי המשקאות הי-קרים נשרפו לגמרי. היחידים שלא נזוקו כמעט היו 48 שולחנות ה-שיש של אותה הקומה. חדר המדרגות המוביל לקומת-

ריצפת הדיסקו ניווקה והוצפה במים מהוליס באפר. הקירות המבודדים מרגע נהרסו כליל. מהתיקרה התפשטה האש לקומה העליונה, שבה היה הקפה בסיגנון טרופי עם צמחיה עשירה. רק שולחנות השיש שרדו.

היתר יועץ מינהלי של בנק לאומי והתעשיה האווירית ואחד מבעלי קולוסיאוס. כץ לקח לעזרתו את שלום פנסטר, שהוא בעל תואר ל-מחשבים והיום אחד מבעלי מועדון קיסר. "עד היום עבדתי אני בתיפעול המועדון, אני עייף אחרי 6 שנים של עבודת-לילה, נמאסו עלי החיים האלה, הגיע הזמן להיות יותר

המתפעל

החדש של המועדון יהיה איש-המחשבים שלום פנסטר. בתמונה פנסטר עם הדוגמנית סמדר דרור. פנסטר אמר יהיה להתחיל לעבוד שביע לאחר השריפה במועדון.

(המשך מעמוד 15)

שלושה חיילי-נח"ל נחמדים ללוות אותנו במכוניות למחנה הפליטים.

המחנה ממוקם על ראש הר. הנוף משגע. משקיף על כל העיר צידון ועל המפרצים דרומה. עד לצור כימט, מרחק של עשר רות קילומטרים.

בקצה הכביש נמצא כפר לבנוני יפהפה. בכיכר המרכזית המרוצפת עומד עץ גדול. כמו בכפרים איטלקיים. בצד הכיכר עמ' דה קבוצת זקנים בעלי תרבושים לראשם. מתחת לתמונה של אמין ג'מיל. שקטים. מאוד ידידותיים. אהבי-ישראל. שיחורתם אותנו אחרי שלוש שנה! אמרו לנו. כמו מדקלמים פיומן ישר.

במרחק כמה עשרות מטרים בילבד מה- כיכר, מחנה הרוס לחלוטין. לא נשארה אבן על אבן. ושם, בין ההריסות, פגשונו באשה פלסטינית ובתה. סוחבות אנטנה של טלוויזיה. שהוציאו מתחת להריסות. היא סיפרה לנו שהפלאגנות נכנסו ל- מחנה כחודש לאחר הקרבות. בלילה. ציוו על כל האנשים לצאת תוך כמה דקות החוצה. כשרק ביגדיהם עליהם. ופשוט שרפו את המחנה על כל מה שהיה בתוכו. צה"ל התערב אז והפסיק את פעולת הפלאגנות. כך ניצל חלקו השני של המחנה הממוקם כמה מאות מטרים משם. במורד ההר.

ג'מיל

במקום ארז

האשה פחדה מאוד. היא הסתכלה בשני חיילי-נח"ל שדיוו אותנו. הם היו לרבים במדי-צה"ל. ללא שום סימן. אני לא רוצה לדבר ליד הפלאגנטיסטים! הסבירה.

אמרנו לה שאלה חיילים ישראלים. ואז נרגעה ואמרה. ישראלים זה בסדר. היא סיפרה לנו שוב סיפור ששמענו כבר עשרות פעמים באותו יום: הבעל עזר כבר כמה חודשים באנצאר. היא נשארה לבד עם שישה ילדים. ביתם נהרס כליל. והם מתגוררים עכשיו אצל קרובי במישפתה בחלק השלם של המחנה. כולם עוזרים לכולם.

כשחזרנו לכפר הלבנוני. שאלו אותנו הזקנים בכיכר בחשד. מה אמרה לנו ה- אשה הפלסטינית. שיקרנו להם שלדבריה היא אהבה את הלבנונים ומרגישה בבית. היא אישה שקרנית! אמר לנו זקן אחד בכעס.

ירדנו למטה. לחלקו השני של מחנה הפליטים מירמיה. שם היתה התקבלות של צעירים וגשים. עברה שמועה במחנה שמשחררים היום אסירים. וכולם נאספו בכיכר. איש לא שוחרר כאן. וכולם היו מאוכזבים.

גבר קשיש. דובר אנגלית טובה. ניגש אלינו וסיפר שוב את סיפור אותו ליל-אימים. שבו גירשו את כולם מהבתים ו- שרפו אותם. אחרי התערבות של צה"ל. חזרו הפלאגנות למקום. והביאו דחפורים. הם חרשו את המחנה. עכשיו לא נשאר שם כלום. רק מישטח ענקי של חורבות. הבולט מרחוק.

במרחק קצר משם. בירידה העירה. עמד גמ"ש אפור ישן ליד בניין. שם ממו- קמת אחת המפקדות של המליציות של חדאד. על הקיר כתובת אדומה גדולה בכתב-יד: צבא לבנון החופשית. על ה- גמ"ש היתה מודבקת תמונה של בשר ג'מיל. החייל שעמד שם אמר שהוא שייך ל-פלאגנות של חדאד.

תמונות מעטות בילבד של אמין ג'מיל מקשטות את הרחובות. בעיר למטה מוכ- רים דגלים ועליהם. במקום שהיה האר. תצלום של הנשיא החדש.

בית

אריזה

בדרך חזרה לארץ עברנו שוב ליד הבניין המפורסם שעל כביש החוף. בני- יין שבמקורו משמש כבית אריזה ושיווק ל- סרייהדר. במשך חודשים ארוכים של ה- מלחמה היו השערים סגורים. והגדרות חסומות. תמיד אפשר היה לראות שם התגודדות של נשים ליד השער. נשים המנסות להציק פניהם. לברר מה קרה לבנותיהם. לבנים שלהן.

הבניין שימש כמקום-מעצר. ואולי גם לחקירת שבויים.

עכשיו השער פתוח. משאית גדולה עמ- דה בפנים. ארגזים רבים של פרייהדר ב- תוך המחסנים. החיים חוזרים למסלולם.

שידור

צל"ש

התחנה המתחרה

● להנהלת הטלוויזיה הירדנית על שני ערוצי (3+6), שהוכיחה במהלך שני ימי השבת הטלוויזיה - במיסגרת השבת המשק הציבורי בידי ההסתדרות - שתוכניתיה ומסגרותיה החדשות שלה לא זה בלבד שאינן נופלות מאלה של ה- טלוויזיה הישראלית. אלא אף עולות עליהן. סירטי הטלוויזיה והתרבות של תחנה זו הם מיבחר במינון הולם נטול-ימרות. מה- דורות החדשות של הטלוויזיה הירדנית מדווחות על המתרחש בעולם הרחב (בעוד שידווחיה החדשות של הטלוויזיה הישרא- לית נגועים בקרנות). תוספת שני הערוצים החדשים. מהמשד- רים החדשים של ירדן בהרעג'לון (ערוץ 11 למישרייה החוף. וערוץ 9 למישרים בערבית) באה ממש במהלך ימי השבתה בישראל. והגדילה את מיספר הצופים בטי- לוויה הירדנית (בעיקר באזורי ההר).

מאחרי הקלעים

המבולת נאשכת

לרשימת המתפרטים פרושים יוצאים-ל- חופשה ללא-תשלום של הטלוויזיה הישרא- לית מצטרפים בימים אלה עוד שתי דמו- יות ממחלקת החדשות.

הראשון הוא **אהוד יערי**, ראש הדסק למיזרח-תיכון. שהיה בשנת האחרונה ל- מודיהתווד של מחלקה זו (בעיקר במילח- מתהלבנון). העומד בימים אלה לצאת ל-

מפיק מוסינזון

ועם, חרון והתפטרות

חופשה ללא-תשלום. כדי להקדיש את זמנו לחיבור ספר על מלחמת-הלבנון. בשות- פות עם סופרו הצבאי של הארץ, זאב שיף. לאחר יערי, מצטרף גם יערי אחר. **אליעזר (גור) יערי**, עורך זוטרי של חבט. העובר גם הוא לעמדת חופשה ללא- תשלום. במסרה לעבוד בחברת קסטל ככתבי-בימאי.

הגנת הלאומית

יושבת-ראש ועדת-החניון של הכנסת, ח"כ אורה נמיר. המכונה בפי עובדי הטלווי-

הצליחה של גינור

מפיקה רח

מי הצביע בעדה?

התוצאה לגבי רח. כמו לכל אדם אחר שהצליח בעבר בבניין-הטלוויזיה: הכושי עשה את שלו. הכושי יכול ללכת. לכן המי- ליצה סופר לקבל את שרה גינור לתפקיד יורשתה.

למיכר. שנערך בשבוע שעבר. הגיעה צלילה רוח במיוחד מתוצלל. שתי המועמדות נכנסו והציגו עמדות- הן לפני ועדת-המיונים. שכללה את מיכר ינן, ניסים אלמוג, אהובה מרון, חיים יפת ואהרון גבע (נציגי אגודת- העיתונאים) ופזיבה סער, מנהל הטלווי- זיה.

עם תום המיכר יצא סער והודיע לצלילה רוח: "שרה גינור קיבלה כשיר א. ואת כשיר ב. ביתם של 6:1. ואת יודעת מי היה האחד שתמך במועמדותך... צלילה ההמומה הסתלקה מהמקום. רק כאשר הח- לה להתפטר בעזרתה בבניין-הטלוויזיה. התברר לה שהאחד שתמך במועמדותה היה נציג המערך בוועדה-מינהל. ניסים אלמוג- סיגנון תפירת המיכר. קביעתו והתאמתו עשויים לחדש את המאבק המיקצועי של עובדי-הטלוויזיה ואגודת-העיתונאים על אופן עריכת המיכרים בטלוויזיה.

היה היו פעם שתי מפיקות בטלוויזיה. האחת צלילה רוח והאחרת שרה גינור. היום שתי מפיקות אלה חדלו לדבר זו עם זו הסיבה: המיכר לניחול מחלקת-הילדים הנוער של הטלוויזיה. שבאורח תמוה ל- מדי זכתה בו שרה גינור. בימים אלה חותמים ומחתמים עובדי- הטלוויזיה על עצומה לביטול של המיכר רח. שהביא למינויה של גינור. בטענה ש- מיכר זה היה מעוות ותפור למידותיה הבלעדיות של גינור.

עד לפני שלוש שנים נהלה מחלקת- הילדים-הנוער של הטלוויזיה בידיה של **אסתר סופר**, דומה היה כי בעלותה על מחלקה זו תהיה לעולמים. אלא שביום בהיר אחד מינה יוסף לפיד את סופר למישרת מנהלת מחלקת-התוכניות. שבה כיהנה סופר עד לאחרונה. אך מקור מה של סופר במישרה זו תפסה בהצלחה חסרת-תקדים צלילה רוח. שהצליחה לה- גיע להישגים מכובדים לא פחות מהישגיה של סופר.

בראשית שנה זו יצאה רוח. בשל עיסור קו של בעלה. לשנתי-שבתון בטורונטו. קנדה. את מקומה מילאה שרה גינור. שלא מצאה את מקומה במיסגרת מחלקת-הדרא- מה. עד לכניסתה לתפקיד הפיקה גינור כמה מתוכניות שעשו טובה בעת היעדר מפיקת-התוכנית **אהרון גורדפינגר**, מה- ארץ.

לשונות-רכיל בבניין-הטלוויזיה טוענות כי הצלחתה של צלילה רוח בניהול המח- לקה עוררו את כעסה של אסתר סופר. שהחליטה למנות לתפקיד את גינור. ש- תלותה בעצותיה של סופר היא רבה ביותר.

זיה. הגנת הלאומית. גרמה בשבוע ש- עבר לסיכסוך חסרת-קדים.

לפני כחודש נמיר בוועדה-החיי- נוך של הכנסת דיון לבחינת יחסה של ה- טלוויזיה לספרות ולתרבות הישראלים. ה- תוצאה: זימונם של אנשי רשות-השידור והטלוויזיה לוועדה-החניון של הכנסת.

בשבוע שעבר ערכה ועדה-החניון את דיונה זה. אישי הטלוויזיה. שהזמנו לדיון. היו מב"ל רשות-השידור, יוסף לפיד, מנהל-הטלוויזיה **פזיבה סער** ואסתר סופר (בעבר מנהלת מחלקת התוכניות. ובהווה חסרת תפקיד מוגדר בטלוויזיה). מהדיון נעדר. מסיבות לא ברורות (ובעי- קר מפני שלא הזמן לדיון) האחראי על תוכניות התרבות והדראמה של הטלוויזיה. **אביסל מוסינזון**.

לעומת היעדרו של מוסינזון בלטו בגור- כחותם צמד מגישה, המבקרת **שרה אביסל** והעיתונאי **משה דור**. זימונם של שני מגישי התוכנית שמונה וחצי לוועדה-החניון של הכנסת משול היה ל- דיון על מחלקת-החדשות של הטלוויזיה. בהשתתפות **דניאל סאד** ואריה **ארגר**, ובהעדרם של עורך חבט ומנהל מחלקת- התוכניות.

רק כאשר שבו סער וסופר לבניין ה- טלוויזיה נודע למוסינזון על הדיון בוועדה- החניון של הכנסת. מוסינזון רתח מזעם. הוא ראה בכך אי-אמון מצד המנהלים והתעלמות מתפקידו כממונה על התרבות בטלוויזיה. מוסינזון לא עצר את זעמו ב- קירבו. הוא התפרץ לעבר אסתר סופר. שמועה עקשנית במיסדרונות בניין ה- טלוויזיה טוענת כי מוסינזון הסיק את ה- מסקנות מאי-אמון זה. החליט לנטוש את תפקידו ולהצטרף אף הוא לעובדי הטל- וויזיה היוצאים לחופשה-ללא-תשלום. הש- מועה מוסיפה ומספרת כי. מוסינזון עומד להתמנות בימים אלה כמנהל פסטיבל ישר- אלא, ירושלים במקום גידעון פו.

אושאיו: תוספת

בשבוע שעבר פירסם העולם הזה (2362) ידיעה על הקינת הסרט אושוויץ ובעלות הדיעה בבי-בי-טי. בכתבה הומלץ באוזני מנהלי הטלוויזיה הישראלית להקרינו ב- ארץ. הוא יוקרן ב-5 באפריל 1983. סיפר מנהל מחלקת הסרטים התיעודיים (עד ל-30 בינואר). **יאיר אלרני**: הומונו

את הסרט על אושוויץ להקרנת ניסיון. שלחנו את **חנינא אבנר**, מי שהפיק לפני כעשר שנים סרט על נושא זה. לצפות בו. אמוץ שב מהקרנת-הניסיון ואמר כי הבימאי הבריטי ראיין את אותם אנשים שאמוץ ראיין. אך יחד עם זאת. הודה אמוץ: 'הסרט הבריטי טוב עשרת מונים מהסרט שאני הפקתי'.

פסקול

עמית והגנת

מישרד-התיקשורת הודיע ליושבים ב- גדה המערבית על סירובו להתקין שם מערכות של טלוויזיה בכבלים. דחייה זו של חברה מיסחרית. המקימה שכונת-מגור- רים מעבר לקריה-הירוק. מעידה על מדיניות מישרד-התיקשורת לגבי תקפותם של כל ההסדרים החלים על ישראל גם מעבר לגבולות הקריה-הירוק. ● מגיש תוכניות החדשות בצהרי היום. **עמית רומן**, הגיב על אמירתו של שרה-החוף. **יצחק שמיר**, שענה על השאלה לגבי "זכותנו על ארץ-ישראל". במילה "ככה". רומן זימן לאולפן שני אישים לדיון בקביעה זו. את ראשון המשיבים הציג כמתנגד לעמד- תו של שרה-החוף. בעוד שאת המצדד בו. הציג: "היה עליו להגן על תשובה שגם הגנת שלנו בגן אמרה שהיא לא מקבלת תשובה שכזאת!" ● סיפור עקשני. ה- מהלך במיסדרונות בניין-הטלוויזיה. מספר שהסיבה האמיתית לאי-הופעת שקופית של ראש-הממשלה עם זקן-האבל שלו בטלווי- זיה. במהלך איזכוריו בחבט ב-30 ימי אבלו. נעוצה בכך שאחד מאנשי לישיבת ראש- הממשלה שביקש להימצע מכך בטענה: "יש צופים העשויים לזהות את זקנו של ראש-הממשלה עם זקנו של מנהיג אש-י". יאסר ערפאת" ● במהלך מישחקי-הכדור- רסל על גביע אירופה לקבוצות אלופות. בין קבוצת ציבוה-זאגרב ומכבי חל-אביב. שב שדריה-ספורט. **יורם ארבל**, על שג- עתו ממשחקים קודמים בין קבוצות-כדור- רסל ישראליות לקבוצות יוגוסלביות ואמר: "המאמן היוגוסלבי גבר יוגוסלבי עם ארבל שאין שפה כזו. שיוגוסלביה היא מדינה רב-לאומית ורב-לשונית. וכי ה- לשונות העיקריות של יוגוסלביה הן ה- סרבית והקראטית."

תוכניות מועדפות

בטלוויזיה הישראלית

יום רביעי

15. 12

● **סידרה קומית: רודה**
(8.03) — **שירור בצבע**,
מדבר אנגלית. הפרק טיט
היחיד של ג'וני ממשיך ומביא
סיפור של גרושה ניריריקית.

● **סרט קודנע: הי**
אחים מארקס בחנות הי
גדולה (10.05) — **שחור**
לבן, **מדבר אנגלית**. קר
מדיה מטורפת, אופיינית ל-
אחים מארקס, המקבלים על
עצמם את האחריות לבטיחות

רותי של צ'רצ'יל בבית-הגב
חרים מתחילות להגיע את ה-
יושבים בו. טעות טאקסית של
צ'רצ'יל מורידה לטמיון את
הישיגו המדיניים — תמיכתו
הסובבית באדוארד השישי, ש-
נשט את המלוכה למען הגברת
סימפסון, מעוררת גנוד גלי
בו, ושוב יד של בלדווין על
העליונה.

יום שישי

17. 12

● **סרט ערבי: היפה**

האחים מארקס: בחנות הגדולה
יום רביעי שעה 10.05

פיה והנוכל (5.32) —
שירור בצבע, **מדבר ער**
בית. זמן קצר לפני תחנתה
מגלה נגוא שבעלה-לעית ער

בסופרמרקט גדול. עד מהרה
מתברר, שיש צורך באנשי-
ביטחון בחנות הכולבו כדי
להגן על המקום מפני האחים
מארקס. סרט זה הוא אחד מ-
הנודעים שבסרטי השלושה,
שלכל אחד מהם אופי מגודר.
גראוצ'י, עם שמו הגדול, הי
מדבר במהירות מטורפת, תוך
שהוא אמר דברים היפוכים
במשפט אחד. צ'יקי, הנחנה
בכל סרטיו כמנהג איטלקי,
למרות מוצאם היהודי של ה-
אחים, והארפה, שאינו מוציא
הנה בכל הסרטים, אך מפגין
וירטואוזיות בפריטה על גבל.
גם בסרט זה מפגין כל אחד
מהאחים את יכולתו הקומית
המיוחדת. מומלץ שלא לעזוב
את הבית בערב זה, דבר ש-
קשה להמליץ עליו בערבים
אחרים.

יום חמישי

16. 12

● **סידרה: וונספון צ'ר**
צ'ר — **שנות מירב**
(10.10) — **שירור בצבע**,
מדבר אנגלית. ראשה-שנה
הנוצרי בלונדון, המלך ג'ורג'
החמישי מת. לחצים על ראש
הממשלה בלדווין להקים משרד
להגנה אינם נושאים פרי. לי
דעתו, אין צורך בכך. בחודש
מארס מפר היטלר בגלוי את
הסכם השלום מ-1919 ומזין
חילות לחבל הריין. צ'רצ'יל
מביתו בצ'רצ'יל, מצביע על
הסכנה המאיימת על צרפת, אך
ממשלת אנגליה שאננה. חברים
בונים לצ'רצ'יל ווראים בו מחזר
חרמלחמה. מספר התומכים
בעמדתו של צ'רצ'יל בציבור
הולך וגדל, ומקרב אנשי-צבא
נמסרת לו אינפורמציה על מח-
דלי ההגנה של בריטניה. אזה-

מד בראש כנופיית פושעים,
ובין האורחים נמצאים כמה
מיריביו, שבאו לחסל עימו
חשבונות. מתפתח קרב-יורים
נגוא נסה על נפשה. עבדו
לוקח לביתו ושם הוא מטפל
בה ושומע את קורות חייה.
השניים מתאהבים ומחליטים
לבנות לעצמם חיים חדשים,
בעוד עליהם להתמודד עם
אנשי החוק וחבריה-הכנופיה גם
יחד.

● **סרט קודנע: שד**
שד המוסקטרים (19.05)
— **שירור בצבע**, **מדבר**
אנגלית. גירסה קולנועית
חדשה לסיפורו של אלכסנדר
דיומא בבימויו של ריצ'ארד
לאסטר. בתפקידי המוסקטרים
מופיעים מייקל יורק כד"ר
טניאן, אוליבר ריד הוא אתוס
וריצ'ארד צ'מברליין הוא אר-
י

תוכניות מועדפות בטלוויזיה הירדנית

יום רביעי 15. 12

● **סידרה משעשעת: החבובות** (6.30)
— **ערוץ 3** — **שירור בצבע**, 25 דקות,
מדבר אנגלית. פרקים חדשים בסידרה הפופר-
לארית, עם קרמיט הצפרדע, מיס פיג, פונו וכל
היתר. בכל פרק בסידרה מתארח אמן ידוע.

● **סידרה קומית: שכונתו של אבו**
עוואד (9.35) — **ערוץ 3** — **שירור בצבע**,
40 דקות, **מדבר ערבית**. סידרה קומית-
סאטירית בהפקה מקומית, על חייה של משפחה
ערבית: אב בגילה-עמידה, שהוא בעליו של
בית-הקפה השכונתי, אם עקרת-בית ושני ילדיהם.
בכל פרק מתרחש אירוע מחיי היום-יום — בעיות
פרנסה, מחלה, לימודים, תעסוקה ועוד.

יום חמישי 16. 12

● **קומדיה: שמור על לשונך** (8.30)
— **ערוץ 6** — **שירור בצבע**, 25 דקות,
מדבר אנגלית. סידרה קומית המתרחשת בי-
אולפן לאנגלית בלונדון. השחקן ברי איוונס הוא
מורה לאנגלית המלמד תושבים זרים באנגליה
את יסודות השפה. בין תלמידיו הודים ופקיס-
תאנים, ספרדים ויוונים. איטלקים הונגרים, סינים
ויפאנים, צרפתים ושודים. כל אחד מהם מדבר
במבטאו המיוחד, עם השגיאות האופייניות ליוצאי
ארצו — והרי לך קומדיה קלילה ומשעשעת.

יום שישי 17. 12

● **ספורט: כדורגל אירופי** (1.30) —
שני הערוצים — **שירור בצבע**, **מדבר**
אנגלית וערבית. מישחקים נבחרים של קבר-
צות מהליגות הלאומיות של אנגליה וגרמניה-
המערבית.

● **דראמה: חקן — אשה מודרנית**
(10.15) — **ערוץ 6** — **שירור בצבע**, 50
דקות, **מדבר אנגלית**. סידרה חדשה אשר
במרכזה אשה הנפרדת מבעלה בגלל קשריו עם
אחרת, ומנסה להתמודד לבדה עם גידול שני
ילדיה ועם קשייה-חיים. בפרקים הראשונים מגלה
האשה שבעלה — הנאלץ להיעדר מן הבית בגלל
צורכי עבודתו — מקיים יחסים עם נשים אחרות.
הוא מבטיח לה כי מעתה היא תהיה האשה היחידה
בהיו, אך לא מצליח לעמוד בתבטחו. בתפקידים
הראשיים: אליסון פיסק ומרטין שאן.

יום שבת 18. 12

● **הרפתקות: על הכביש** (6.40) —
ערוץ 3 — **שירור בצבע**, 50 דקות, **מדבר**
אנגלית. סידרה אמריקאית על נהגים-סאיות
והרפתקותיהם בכבישיה של היבשת האמריקאית.
בכיכובם של קלוד אקנס וויל צ'נדלר.
● **דראמה: עג'אב** (8.30) — **ערוץ**
3 — **שירור בצבע**, 50 דקות, **מדבר**
ערבית. סיפור-אהבה בדווי. סידרה בהמשכים
בהפקת הטלוויזיה הירדנית על חייה ואהבתה של
נערה בדווית ששמה עג'אב.
● **רפרוא: דוקטור** (8.55) — **ערוץ 6**
— **שירור בצבע**, 25 דקות, **מדבר אנג**
לית. שיחה בין רופאים וחולים על מחלות
נפוצות דרכי טיפול ומניעה, עם הדגמות והסבר
רים מפורטים.

יום ראשון 19. 12

● **מתח: חיפושים והצלה** (6.10) —
ערוץ 3 — **שירור בצבע**, 50 דקות, **מדבר**
אנגלית. סידרה אודות צוות המתמחה בפעולות
סריקה, חיפושים והצלה של תלמים ונעדרים בי-
אזורי יערות. צוות-המצילים נעזר בחיות-בר
מאולפות, ומגיע אל הנעדר ברגע האחרון!
● **מתח ובידור: וגאס** (10.15) —
ערוץ 6 — **שירור בצבע**, 50 דקות, **מדבר**
אנגלית. סידרת-מתח המתרחשת בעיר ההימר
רים לאסוגאס, עם רוברט יוריק בתפקיד הראשי.

יום ע"י 20. 12

● **מתח: ספרסקי והאק'** (9.10) —
ערוץ 6 — **שירור בצבע**, 50 דקות, **מדבר**
אנגלית. סידרה פופולארית זו, שהופי-
סקה לפני שבועות אחדים, תחזרת אל המסך הקטן.
דייוויד סול ומייקל פול גלזר הם שני הבלשים
החביבים, המסכנים את חייהם למען ביצוע ה-
משימה המוטלת עליהם.

יום שלישי 21. 12

● **תעודה: עולם הולך ונעלם** (9.10) —
ערוץ 6 — **שירור בצבע**, 50 דקות,
מדבר אנגלית. סידרה דוקומנטארית מרתקת
בהפקתה של חברת גרנדה הבריטית, על עצים
ושבטים פרימיטיביים שהציוויליזציה לא חדרה
אליהם עדיין, והממשיכים עדיין את אורח-החיים
שהורגלו אליו מאות בשנים.

צור, מוסקה שטיין, צבי עפרון
ועוד. (חלק שני: ביום רביעי,
22.12)

● **סידרה חדשה: ויין**
ושופר (11.00) — **שירור**
בצבע, **מדבר אנגלית**. שבה
סידרה קומית חדשה, שבה
מככבים שני הקומיקאים הנור-
דעים.

יום שני

20. 12

● **סידרה: תהילה** (8.03) —
שירור בצבע, **מדבר**
ומזמר אנגלית. הפרק ציון
עובר ממשיך ומספר על קר-
רותי של בית ספר ניריריקי
לאמנות.

● **סידרה חדשה: קאז**
(10.55) — **שירור בצבע**,
מדבר אנגלית. הפרק עזרה
חדשה מביא את ראשון הסר-
טים בסידרה החדשה, בכיכובם
של רון ליברמן וליגיה קרל-
סון.

יום שלישי

21. 12

● **מותחן: קוז'ק** (11.00) —
שירור בצבע, **מדבר**
אנגלית. באורח חד-פעמי
שב למסך השחקן טאלי סאבלס
בסידרת המותחנים המעולה.

צעירים במישר-היוון מתיי-
חסים אל השרת בוליוול ובי-
עלינות. השרת משיב להם
מלחמה-ישערה, כשהוא נקרא
לתקן דליפת-מים בתיקרת
מישרם. הנקמה המתוקה של
השרת הופכת להתעללות של
ממש. בתפקיד השרת משחק
ארתור ויברו.

● **סידרה: דא יאומן**
כי יוספר (11.20) — **שי**
דור בצבע, **מדבר אנג**
לית. הוכחת אשמה הוא סי-
פור על החוקר הראשי וולטרס.
שאינו מצליח למצוא כל רמז
להוכחת אשמתו של חשוד בי-
רצה.

יום ראשון

19. 12

● **סרט תיעודי: תמר**
נות מזיכרון יעקב (8.03)
— **שירור בצבע**, **מדבר**
ערבית. סרטו של הבימאי
אלי כהן, שהופק לרגל מלאות
100 שנה למושבה.

● **תוכנית אופנ: חיים**
שכאזה עם שרם רוזנ
פר (9.45) — **שירור כי**
צבע, **מדבר ערבית**. חלי-
קה הראשון של התוכנית, שי-
הוקלטה עם העיתונאי החתיק,
מספרת על תקופת הבית-דית
של רוזנפלד, על ראשית צעדיו
בעיתונות, על תפקידו כמפקד
בית"ר ראש-פינה. בחלק זה
משתתפים עידו דיסנצ'ק, לאה
פריד, סולימאן הגדול, הלל

דורון וויברך: השרת
מוצאי-שבת שעה 10.30

מיס. צ'רלטון האסטון מגלים את
תפקיד הקרדיגל רישלייה רי-
כריסטופר ליי את הדוכס רש-
פור הרשע. בתפקיד הנשים:
פיי דאנווי היא מילידי, גרל-
דין צ'אפלין היא המלכה אן
וראקל וולש היא קונסטאנס
בונאסיה.

שבת

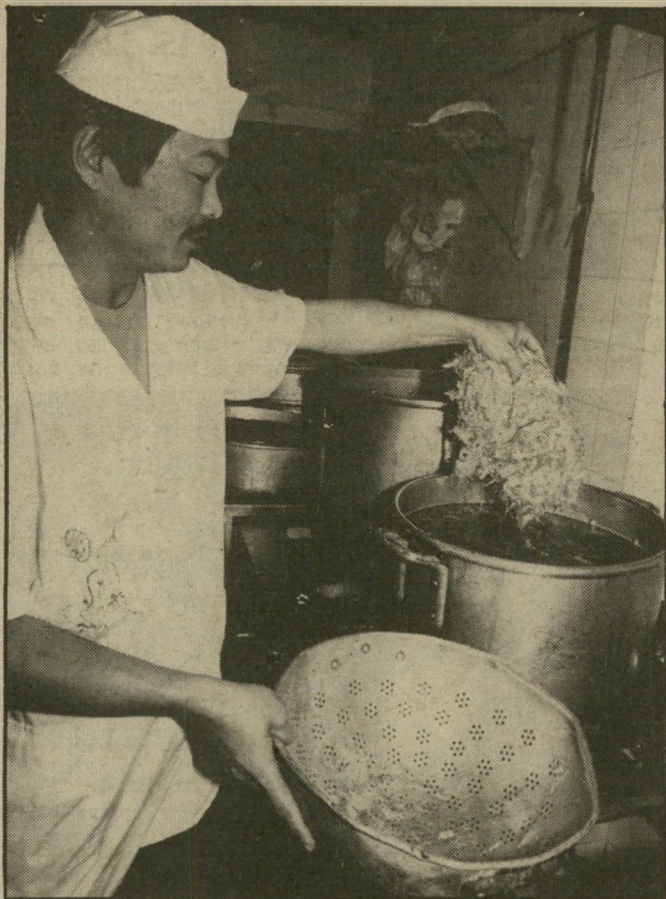
18. 12

● **דראמה: השרת**
(10.30) — **שירור בצבע**,
מדבר אנגלית. דראמה חב-
רתית על איש תחזוקה בבניין-
מישרדים בלונדון ויחסיו עם
דייריה-בניין. כמה מנהלים

האם יחזיר קפה „פילץ“ המחודש את עטרת הבוהמה של ימי

המנדאט ליושנה? * אבירי האוכל הזאבסו בכמויות אדירות של מזון סיני

אכול ושתה כי מחר נחיה

מרק כריש
הטבח החיילנדי סומבום מכניס לסיר הגדול במטבח המיסעדה גוש איטריות סיניות. בסיר מתבשל מרק כריש. רוב הסבחים שבישלו את הארוחה היו תיילנדים.

אטריות סיניות
אשת השגריר האמריקאי, סאלי לואיס, הם חברים במסדר אבירי הגריל. האגודה הגסטרונומית מצרפת לשורותיה שגרירים, פוליטיקאים ואנשי אצולת הממון, והמוסיפים ליוקרתה. מעבירה לצלחתה איטריות בנוסח סיני. סאלי ובעלה,

לארוחות שאכלתי כבר בבאמבוק המזמר — אמנם בעלות מנות מעטות יותר אבל עם יחס אישי — החלטתי שעדיפה האיכות על הכמות. אבל הרי אי אפשר להשביע רצון כולם, נכון?

מינים של מנות ביניים (סרטן מ' מולא ונתח פילה טכול ברוטב מ' יין סיני) חמש מנות עקריות, שלוש מיני תוספות, סלט פירות, תה סיני ושני מיני יין. כשהשויתי את הטקס המפואר

זו: הסינים, כידוע, מערבבים בשר ודגים יחדיו, דבר שאינו מקובל על אותם שנשבעו לשמור אמונים על טוהר הבשר. למרות שלא עלה בקנה אחד עם השבר עה הקדמונית, היה התפריט מגוון ועשיר: מרק בשר כריש, ארבעה מינים של מתאבנים, שני

יחסיציבור למקום. השולחנות היו ערוכים לפי כל גיונייהאצולה, הצלחות חוממו כדבעי, מנהיג האבירים עצמו אר שר את התפריט. אולם ידען אמר תי באוכל רמז לי, כי מיסעדה סינית אינה בדיוק המקום המתאים ביותר לעריכת סעודה מעין

אני נשבע, שלא אטמא
ולא אחלל ותמיד אדאג לשפר ולשכלל את הבשר שעל השפוד והגריל. קשה להתאפק ולא לחייך למשמע השבועה הזו, כשהיא נאמרת במלוא הרצינות, מפי איזה שר, ראשעירייה, או שגריר. העומד בדחילו ורחימו, רכונראש כשחבר מונפת מעליו, מניף החרב הוא אדם גוף ועגל גל, בעל סברפנים מחמיר, שר שמו ז'אן ז'אן, הנשיא העולמי של מסדר אבירי הגריל.

הטקס איננו אלא הענקת תואר אבירות של המסדר החגיגי הזה, המיסדר הבינלאומי של הזללנים. מולדת המסדר — וכי אפשר אחר רת? — היא צרפת, בירתם של כל אניני הטעם והחיק. חברי אגודת האנינים טוענים, כי היא נוסדה בשנת 1248 בחצר של המלך לואי הקדוש, חולה להתקיים בשנת 1939 בגלל מלחמת העולם השנייה, אך התחדשה ב-1950.

15 דרגות של אבירות קיימות במסדר: חמש לראשיו, חמש לבלתימקצועיים וחמש למיסעדינים מקצועיים. ניתן להבחין בין הדרגות בהתאם לצבעיו של הענק שאותו עונד כל אביר בגאוה. האביר הממונה על איזור ישראל הוא מ' מוריס בנין (ראה מיטגרת), אחד המומחים הגדולים ביותר בארץ בגיוניי הלבנט. חברים בו, מלבד ממיסעדינים ידועים, רבים מבין המיומנים: שגרירים, שרים וראשי ערים. הכוונה, כמובן, לי אותם אשר למדו כבר מכישלונם של שר ישראל לשעבר שביקש — שומו ממים! — כוס יין מהול בסודה („שפריץ“) לארוחתו, או שתה — לא עלינו! — את המים ופלה הלימון, שנעדרו לשטיפת הידיים לאחר ששומנו במגע עם המזון.

המיפגש האחרון של אבירי הגריל הישראליים נערך במיסעדה הבמבוק המזמר בתל-אביב. היוזמים: מנהלי המיסעדה, אשר רצו להעניק באופן כזה מנה הגונה של

מאוד, בעל נכסים רבים הכוללים אדמות, מיגרשים, בתים. בנין מוכן להודות, כי הוא מ' עורב בעיסקי ססנות וכי הוא בעל בתים ומיגרשים שאותם הוא מש' ליר לציבור הרחב.

בנוסף לרשת עסקיו, בנין הוא שותף בבנק דיסקונט. אברתם חסידות, קבלן ירושלמי שבנה את שכונת גאולה המפורסמת בירוש' לים והקים את הסניף הירושלמי של בנק דיסקונט ב-1943. הוא ש' הביא את בנין לשותפות עם ה' בנק.

כיצד הגיע מוריס בנין להיות ראש לאבירי הבשר הצלוי? הוא מספר: „זה 14 שנים שאני מכהן כנשיא. אני אוהב אוכל טוב ומבין בזה. חברים בפאריס, שהם חברים באגודה השנד דה לה'רוטסייה, המ' ליצו עליי. אחרי שהכירו אותי, את טעמי ואת הערכתי לאוכל, ביקשו שאצטרף אליהם כחבר, ואחר כך המליצו עליי להבחר כנשיא מסדר אבירי הגריל.“

בפאריס נמצא המישרד הראשי של האגודה. החברים בה זוכים ביחס מיוחד בכל המיסעדות ובתי מלון ברחביהעולם. חבר שלנו צריך להציג תעודה המתחדשת בכל שנה וזוכה במחירים מיוחדים.

רצינו לעשות ארוחות רבות בארץ, הפסקנו בגלל מלחמת לבנון. עכשיו, כשנגעו מעט חי רוחות, החלטנו לחדש אותן.“

בנין גאל את הסניף הישראלי של האגודה משרה של אייטורים שנתגלו בה, והשתלט עליה.

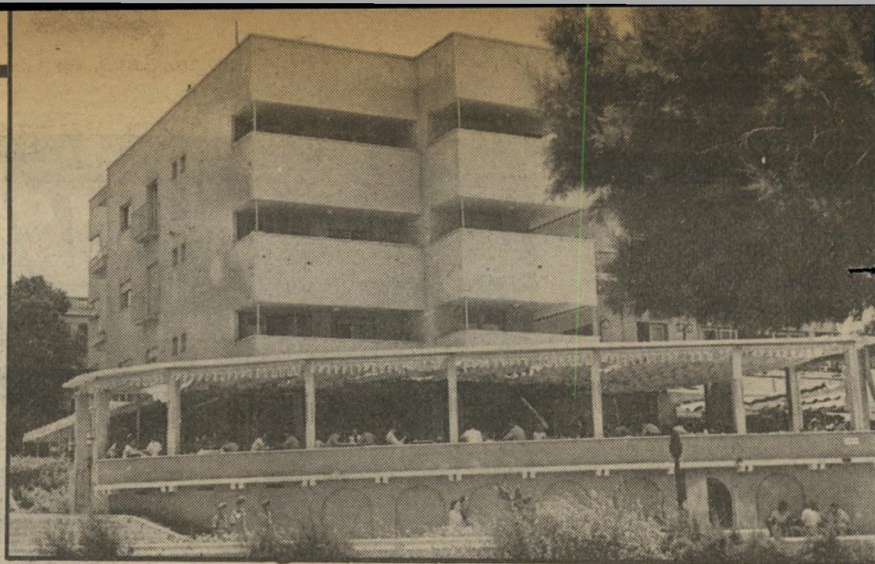

נשיא המיסדר
של אבירי הגריל בארץ הוא מוריס בנין, יליד ירושלים. בנין עונד לצווארו את שרשרת המיסדר שקיבל אחרי שזכה בתואר האבירות של המיסדר.

„אני בדווי!“

אני כמו הברדוי: אוהב מזרים בנין, אחד מדולי עשיר
רי ישראל, הנושא את התואר ה' חגיגי „נשיא מסדר אבירי הגריל בישראל“ במישרדו המרווח ב' אחד הבנינים שבבעלותו, שזכו בכינוי „בתיהשוקולדה“. הוא יושב בקומה השלישית מאחורי שולחן מישורו כנסיך לכל דבר. כל הופעתו אומרת הדרת כבוד ואצילות. דיבורו שקט וסימפאטי. למרות שגולד בירושלים להורים שבאו מבומביי, הוא ממעט לדבר עברית ומעדיף לשוחח באנגלית או בצרפתית. „אני לא מדבר עברית, כי אני בעצם לא נמצא בישראל הרבה“, אומר האביר. „אני נוסע בכל רחביהעולם. ה' מישרד הראשי שלי הוא בלונדון. יש לי מישרדים בפאריס ובארצות רבות בעולם. רוב ידידי מדברים שפות זרות. כך שהם מבינים אר' תי היטב.“

מוריס בנין שומר בקנאות על חיי הפרטים. הרחק-הרחק מאד מאור-הזרקרים ומהעיתונות. הוא מסרב לדבר על מישפחתו או על עסקיו. בנין ידוע כאדם עשיר

אותו בניין, שנוספו לו תריסולים מכוערים ומזגני-אוויר. אריה פילץ עצמו גר היום מעל לקפה. בשנות ה-40 היה הקפה מעוצב בסיגנון אירופי. הקפה נסגר עם פרוץ מלחמת העצמאות.

מימין: קפה פילץ כפי שנראה ב-1947. במירפסת הגדולה המשקיפה אל הים לא היו חלונות. הבניין שמעליו נראה חדש. משמאל: אותו קפה כפי שהוא נראה היום, אחרי חידושו. מעליו

פילץ - אז והיום

ישן וחדש

על חלוקת ארץ-ישראל והקמת שתי מדינות בה. בפתיחה המחודשת היום, ראש העיריה שלמה להט, ובפינה משמאל: אריה פילץ.

ראש העיריה של אז, ישראל רוקח אוכל ליתן. מאחוריו ניצב בעל הקפה, אריה פילץ. משמאלו של רוקח היושב ראש-השוודי של הוועדה שהחליטה

פ עם היה זה מוקד הביוליים העיקרי של תל-אביב, כבר בשעה 5 אחרי-הצהריים היו מת' אספים הצעירים כדי לתפוס מקום טוב ליד החלון המשקיף לים. אחר כך הסך המקום למועדון מיפגתי משעמם. השבוע חידש בית-הקפה התל-אביבי המפורסם ימיו כקדם.

קפה פילץ היווה מוקד-משיכה לכל המיזמי של תל-אביב — מה שנקרא הימים והיפוט של אז. בשעות הבוקר היו המבקרים ל' בושים בחזקת קצרים, אך אי אפשר היה להכירם כאשר היו חוזרים למקום בערב כשהם לבר

הנשיא מספר בגאווה רבה מי ומי הנמנים עם חברי המיסדר בעולם: „בהולנד הנסיך ברנרד, באנגליה הדוכס מבטפורד, ביש-ראל טדי קולק. גם משה דיין זיל נמנה עם האבירים.

יש לנו במצריים כמה מאות חברים במיסדר הגריל.

עיסוקם של אבירי מוסד מיס-דר הגריל מוגדר על-ידי בנין כמדע הגסטרונומיה: אנהוג משי-תולים לשמור על רמת האוכל בעולם.

יש לנו 13 שגרירים. מפעם ל-פעם אנני עורכים ארוחות ערב ל-300 עד 500 איש, בדרך כלל במלון הילטון בתל-אביב. כי זה המקום היחיד היכול להכיל לא רוחה מיספר כה רב של אנשים, וכן ארוחות ל-50 עד 70 איש. המטרה היא לעודד את המיסעדות, לשפר את רמת-האוכל שלהן, להצי-ביר ביקורת בונה כדי לשפר, להוכיח מה לא טוב. היו לנו שפים בכל המלונות בישראל, עשינו מבחנים לכולם וכיום השף הטוב ביותר הוא השף של מלון הילטון זאב קרן. גם כשנסע לאמריקה קיבלו אותו כטוב ביותר.

מפעם בשנה מתכנסים כל החב-רים בפאריס. כל אחד אומר מה דעתו, באיזה מקומות ביקר, כי-צד ומה ניתן לשפר ברמת המזון.

לנשיא-האביר יש בישראל הר-בה אדמות. מיגרשים ובתים, אך כששואלים אותו היכן הוא מת-גור, הוא עונה: „אני תייר בא-רץ, שאהב לגדוד.”

צעירים גוייסו לצבא, ואלה שנש-ארו פסקו לבוא. המוסד החברתי החשוב ננטש. לימים שימש ה-מקום כמועדון יחדיו של מפא"י ומיטלגת העבודה.

את המקום קנו שני צעירים, ישראל מור ואברהם קולר, ואת השם הם קנו מאריה פילץ, שתרם את הכסף שקיבל עבור השב לליבי. השניים שיפצו את המקום, עיצבו אותו בסיגנון אירופי בהוצאה של 300 אלף דולר.

שולחן הראשון רצו לתת לי לירה כדי שאפסיק לשיר. עניתי לה: מותק, תשרי עוד, אז הם יתנו לך הרבה יותר! „כשהתחלתי לעבוד, ממשיך יהלומי, „השכרתי 10 לירות. ל-בסוף תגעתי לסכום של 115 לירות לחודש. בימי שישי היו באים ב-עיקר הרווקים והרווקות, כדי להכיר בני-זוג.”

בית-הקפה התווסס נוסף ב-1948 כשפרצה מלחמת-העצמאות. ה-

רחבי-לב מאוד עם האמנים והיה עוזר להם בהלוואות. המתחרים העיקריים של בית-ה-קפה היו אז מועדון הלילה סמדר הסמוך, וקמרץ קלאב, במקום שהיום ניצב מלון דן. אלכסנדר יהלומי צוחק כשהוא נזכר בסיפור משעשע, שאירע לו במקום. „ערב אחד, מספר יהלור מי, „ניגשה אליי זמרת אחת ש-הופיעה בקפה כשהיא ממררת ב-בכי ואמרה: „יהלומי ידידי, ב-

שים חליפות מחוייטות דעניבות-פרפר. הנשים היו לבושות במיטב האופנה, שכללו כובעים רחבי-יתורה וכפפות סאטן. מי שהופיע בתוכנית האמנותית של קפה פילץ דאז, היה הבדרן אלכסנדר יהלומי, הנזכר ב-נוסטליה: „אלה היו זמנים.” בית-הקפה נוסד בשנת 1935 על-ידי אריה פילץ. המקום היה מעוצב בסגנון אירופי מובהק. ב-רקע ניגנה תזמורתו המפורסמת של דרצ'י קאלדל את מיטב ה-מוסיקה. ב-1945 היתה עליה גדו-לה מפולין, וכל המוסיקאים הג-דולים שבאו עם העליה הזאת ניגנו שם.

גורד זחבי, שכתב את השיר ארצנו הקטנטונת היה נגן כתי-מורת.

בקפה היו נפגשים אנשי פלמ"ח ועסקני הסוכנות, האריסטוקרטיה הספרדית — בני מישפחות שלוש, מטלון, רקנאטי ונחמיאס — קצי-נים אנגלים ואוסטרלים. ביום היו נערכות הצגות של השעה 5, האנשים היו מאזינים למוסיקה קלאסית, ובערב היו נ-ערכים ערב-ריקודים שכללו טני-גו, ואלסים אנגליים, סלדאו ר-פוקס-טרוט. כל הנשפים הגדולים המפוארים של היישוב העירוני היו נערכים כאן. המקום שימש להכתרות מלכות-יופי.

מדינאים, סופרים, שחקנים, היו באים לבלות כאן ואחר-כך היו הולכים לקפה כסית. מתחילת רחין ששר את שיר השיכור ה-מפורסם, הופיע כאן. אמנים כמו רפאל קדצ'קין, טוביה פירון וג'טה לוקה הופיעו תמורת 5 לירות. אריה פילץ עצמו היה

כשהוא מוקף ביפהפיות של אז. משמאל: יהלומי בפתיחה המחודשת של הקפה היום. נעים היה לבוא לפילץ לראות את הצעירים חוגגים בפתיחה.

מימין: הבדרן אלכ-סנדר יהלומי מנחה את סקס בחירת מלכת הנשף של תל-אביב ב-1946,

החתיכות כולו את סקס בחירת מלכת הנשף של תל-אביב ב-1946,

נעלי הספורט הטובות בעולם

יוקרה לא יקרה

אדי מור

מחיר מומלץ: רק 159,000 שקל

היום בהישג יד

להשיג במחירי מבצע

בחנויות הספורט וההנעלה המובחרות ברחבי הארץ.

לכל רגל
בהישג יד

ז'בוטינסקי 121 רמת גן,
טל' 03-790947

תן מראש לחייל

קורסים לקצרות

עברית ו/או אנגלית * פרטי וקבוצות *
תוך זמן קצר ובהצלחה מובטחת! ההרשמה:
ת"א: אולפן גרג (בריקמא), וייצמן 22, טל. 03-254826
קורס חדש - בוקר וערב - נפתח ב-19.12.82.
באיזורים אחרים - לפי פניה לכתובת הנ"ל בת"א.

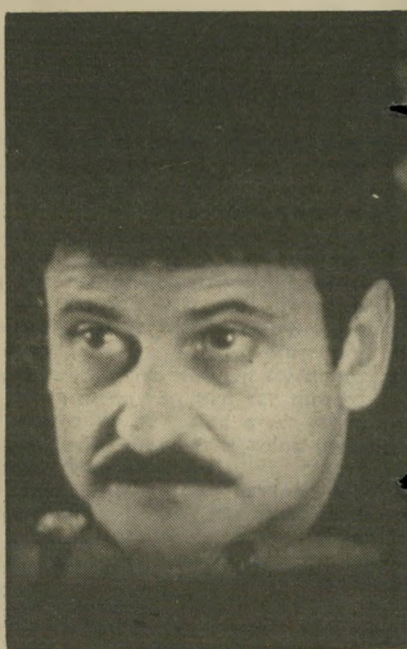
פטר לילינטאל היה בישראל, שהיה בה כמה ימים ונסע חזרה, מבלי שאיש כמעט הבחין בכך. אולי משום שבעבר הוא הבי טיה כמה פעמים לבוא, ולא הגיע, ואולי משום שסרטיו לא זכו עד עתה אפילו פעם אחת להפצה מיסחרית בישראל. לא שלילינטאל הוא בימאי פחות חשוב, ל-דוגמה, מורנר הרצוג, שביביו רקדה ה-ארץ כולה לפני שבועיים, אלא שהוא פשוט אינו מיסחרי די הצורך כדי ששמו ינשא על שיפתי כל.

הוא היה כבר כמה פעמים בישראל, בעבר צילם כאן אפילו סצינה מתוך סרטו דויד, שזכה בפרס ראשון בפסטיבל ברלין, אלא שהסצינה לא נכללה בגרסה המוגמרת.

הפעם בא, לפחות באופן רשמי, כדי להציג בסינמטקים את שני סרטיו החדשים, ההתקוממות ומר וונדרפול היקר. למעשה, מסרתו היתה לפגוש את א"ב יהושע, הסופר החיפאי שהכיר רק באמצעות ספריו. "הוא אחד משלושת או ארבעת הסופרים הקרובים ביותר ללבי", אומר לילינטאל, שעזר רצונו לעשות סרט עם יהושע, אולי על-פי משוהו הכתוב כבר (כמו שתיקתו ההולכת ונמשכת של משורר) ואולי לפי רעיון שייפתחו יחד. מבחינה זאת הביקור היה הצלחה שלמה. השניים מצאו שפה משותפת. למרות שלא הכירו זה את זה קודם לכן.

דגל פוליטי. לגבי לילינטאל אין זה אלא טיבי לפנות לסופר ולצאת ממקור ספרותי. הוא עשה זאת פעמים רבות בעבר, בין אם היה זה מקור שווייצי (יעקב פון גונטן של רוברט ואלור), פולני (ויטולד גומברוביץ' בסרט פשע בכוונה תחילה) או צ'ילי (שקט שולט במדינה, לפי תסריט של אנטוניו סקארמטה). לא שיש בסרטיו משוהו ספרותי, אלא משום שהוא מבקש, כאשר הוא עושה סרט, לעמת את השקפיו תיו שלו עם ההשקפות האחרות, ולווא רק כתובות. כדי שהסרט יהווה תוצאה של עימות זה.

לילינטאל הוא בודאי בימאי בעל תור דעה פוליטית גבוהה, ורבים מסרטיו נוש-אים דגל פוליטי ברור. כמו, למשל, ה-התקוממות, סרט שצולם בניקראנוה מייד

ג'ו פשי ב"מר וונדרפול היקר" להתמודד עם היהדות

לאחר נפילת הרודן אנטסטיו סומוזה ומנסה להראות מה התרחש במדינה הזאת מבעד לאספקלריה של מישפחה שבה הבן התגייס לצבא הרישמי של הרודן, ואילו האב ובני מישפחתו משתייכים למחתרת הסנדיניס-טית.

אם הסרט מתאר דמויות בשחור-לבן — טובים או רעים — אין זה אלא משום שהבימאי חש כי צורך השעה הוא לעשות סרט כזה. "יתכן", הוא אומר, "שבתחרות קות מן האירוע, אפשר היום לדרוש ה-עמקות יתר גם במצב וגם בדמויות. לא זאת היתה הרגשותי, כאשר עשיתי את ה-

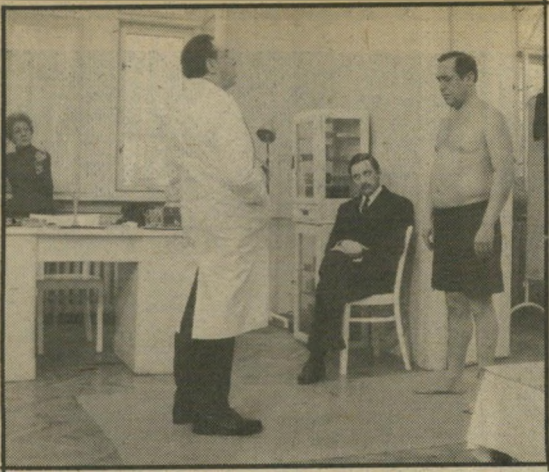
שווייק נובקר

אצל קאפקא

עד לכל דבר (תכלת, תל-אביב, הונגריה) — סאטירה עוקצנית ונוקבת זו חושפת בכל מערומיה את פשיטת-הרגל האנושית, הפוליטית והכלכלית של מישטר טוטליטארי באשר הוא, ובמיוחד נוסח הדיקטטורה של הפרולטריון, כפי שנוהגים לכנות את השיטה הפוליטית שמאחרי מסך הברזל.

זהו סיפורו של שומר-סכרים, איש פשוט, חביב וחסר-יומרות, העולה בהדרגה לגדולה, אחר-כך מידרדר עד שהוא עומד לפני הגרדום. לבסוף שב אל הסכר שלו, שהזנח כל עת מסעו המוזר בתוך עולם הצללים של הכלכלה הפוליטית. העלילה מתרחשת בהונגריה של שנות ה-50. מאחר שהמדובר בתקופת הסטליניסטית, ניתנה לבימאי מיטר באקשו הרשות לעשות את הסרט. אבל גם כך הוא הוקפא במשך תריסר שנים, והותר להצגה רק לפני כשנתיים.

ואין פלא. בהומור מרכז אירופי אופייני, ללא שום פאתוס מרעיש-עולם ומבלי להסית ישירות למרד, מצביע באקשו, שכתב גם את התסריט (הוא אף הוציא לאור את הסיפור בצורת ספר, כאשר הסרט נאסר), על כל הפגמים שיש בתוך החברה שבה הוא חי: שילטון-חחושך של המישטרה החשאית, הקלגסים המשנים צבע ודגל אבל לא אופי, מישפטי-ראווה מבויימים, שרירות פוליטית שאין לה שום קשר לאידיאולוגיה כלשהי, רדיפת-כוח לשמו. כל אלה הם בידי באקשו קלפים אירוניים, שבהם הוא מלקח את הקומנונים נוסח יוסף סטלין. אך מעצם האיסור של הסרט

פרנץ קלאי (מימין): על פשעי הקומוניזם

במשך תקופה ארוכה כל-כך, אפשר בבירור להבין כי הביקורת נכונה גם לגבי תקופות מאוחרות יותר. לזכות הסרט יש לומר, שהוא בראש ובראשונה מבדר מאוד, מעין גילגול של שווייק מודרני בתוך עולם קפקאי, ואין אפילו לרגע אחד הרגשה של הרצאה או הספה. הכל מתנהל בנחת, העלילה מתפתחת לפי הגיון האבסורד של עולם שבו השיטה הפכה לחשובה מהמטרה. מן המסקנה הסופית אפשר גם להבין, בין היתר, מדוע יש לנוש המיזרחי עוצמה צבאית, אבל את האוכל הוא נאלץ לייבא מהמערב.

הצד האחר

של האימוץ

ארוכה הדרך הביתה (נא, תל-אביב, ארצות-הברית) — ה-אמריקאים אוהבים מאוד לראות סרטים כאלה בטלוויזיה. המדובר בסיפורים תיעודיים ל-מחצה על בעיות אנושיות, חברתיות ולפעמים אפילו רפואיות, שהשיטה מצליחה למצוא להן פתרונות, גם אם הדרך אליהם קשה, מסובכת ועשויה לדרוש זמן רב. הסרטים עשויים בסיגנון עיתונאי מובהק — כלומר, ללא כניסה לתוך משמעויות עמוקות יותר של העלילה, או נסיון ליצור דמויות רב-מימדיות. העיקר הוא הסיפור, שאותו יש לחציג בצורה הבחירה ביותר, יותר מזה לא דורשים, על-מירוב, מהמסך הקטן.

במקרה זה מדובר בבעיית אימוץ ילדים. אח גדול, ושנים צעירים יותר, ננטשים על-ידי הוריהם בתחתית-דלק. הם מועברים למוסד הדואג למצוא להם הורים מאמצים, אלא שאף אחד אינו מעוניין בכל השלישייה, ולכן יש להפריד ביניהם, על אף רצונם. הסרט כולו עוקב אחרי מאמציו של האח, במיסגרת החוק, למצוא שוב את שני אחיו, בסירובו להשתלב בתוך המישפחות המאמצות אותן. הוא אינו מרפה מן העובדת הסוציאלית המספלת בתיק שלהם, דורש אינפורמציה ללא הרף, ותוך כדי כך שומר על עצמאות ריגשית ומתגונן מפני כל התקשרות העשויה להפריע לו באיחוד מישפחתו מחדש. ואכן, אחרי שנים ארוכות של מאמצים, כשהוא כבר נשוי, ובעזרת אותה עובדת סוציאלית שעמדה בדרכו כל עוד היה קטין, הוא זוכה לחגשים את חלומם ולמצוא מחדש את אחיו הצעיר, עדיין רווק, ואחותו,

טימותי האטון: לא גולש לקיצוניות

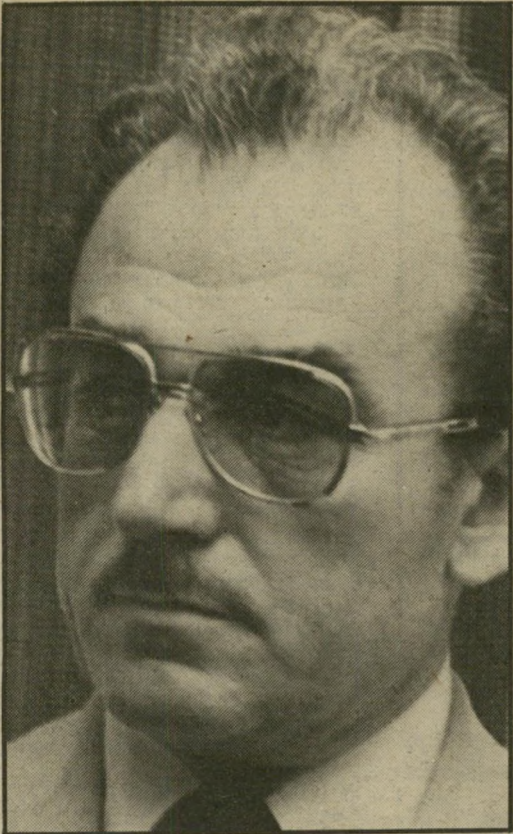
שכבר נישאה ובנתה לעצמה מישפחה מחדש. ככתבה בעיתון, הסיפור הזה יכול היה להיות מרגש מאוד. מסרט דורשים קצת יותר — ראייה כוללת ועמוקה יותר של האירועים. וזה חסר כאן. אמנם ברנדה ואקארן, בתפקיד העובדת הסוציאלית, וטימותי האטון, כאח הבכור, משתדלים לתת מישקל לדמויות שתפקידן שטוח למדי. לשבח הסרט אפשר לומר, שאינו גולש לאותן קיצוניות מלודרמטיות ואינו מטיף לנטילת החוק בידיים, כפי שקורה לא פעם בסרטים אמריקאיים בעלי תודעה חברתית מפותחת.

זה סרט קטן, צנוע, עשוי ברגישות רבה ובתבונה. סרט שקולט היטב רבות מן התכונות האופייניות של החברה היהודית הניו-יורקית, למרות שהיא רק הרקע ולא הנושא. לילינטאל נמנע בו, בכוונה תחילה, מכל הגזמה דרמטית, שומר על טון מינורי, מדבר על אנשים רגילים ופשוטים ומערכת-היחסים ביניהם, ובכך הוא מוציא מתחת לידי סרט מרשים, אבל כמוכן לא מן הסוג הבושה, הנחשב בדרך כלל למטבע העוברת לסוחר.

השלב הבא בהתמודדות עם היהדות יבוא כנראה בסרט שהוא רוצה לעשות עם יהושע. הוא מרגיש את הצורך לומר לעולם קצת יותר מכפי שהוא יודע על ישראל, ומה שהעולם יודע, נרמז כבר ב-התקוממות שבו המורדים נגד סומוזה מכי-רים את שם מדינת היהודים רק מתוך זיהוי כללי-הנשק שבהם משתמשים הצר-רים. "בכל מקום אני נתקל בבורות עצור מה לגבי שני כאלו באזור", הוא מסביר. "אמנם, מי שרוצה לדעת יכול לדעת, אבל לכמה אנשים יש רצון לטרוח ולחפש את האינפורמציה?" זה בדיוק מה שהוא רוצה לעשות.

בשנים האחרונות הוא מגלה לפתע רגישות לעובדת יהדותו ולבעיות היהדות. דויד היה אולי הצעיר הראשון בכיוון זה. מצד אחד, הוא משתלב בתוך הזרם האדיר של כל אותם סרטים שבהם גרמניה מנסה להבין את פשר אימיה-ההשמדה ולפרש אר-תו לעצמה. מצד שני, סיפור זה על נער יהודי שנשאר תקוע בברלין במילחמת העולם השנייה, ומצליח להימלט רק לקראת סופה, נותן לילינטאל בפעם הראשונה את ההזדמנות להתמודד עם מקורותיו, עם יהדותו, עם דמויות כמו סבו, שסירב לעזוב את גרמניה משום שהיה משוכנע כי זה לא יכול להימשך כך, ולא נטש אותה עד אשר הסתבר לו כי הכל חסר-תיקוה.

יהודי מאו. סרטו האחרון, בינתיים, מר וונדרפול היקר, מתרחש בניר-יורק. אבל הנושא הוא יהודי מאוד. גיבור הסרט הוא רובי דניס, בדרן סוג ג', שהחמיץ בזמן את רכבת-התהילה, אבל עדיין משתע-שע באשליות ומסרב למכור את אולס-הכדורת שלו, כי זה המקום שבו מובטח לו כי יוכל להפגין את כישוריו מבלי שאיש יעז להפריע לו.

שמואל להים:

„לדאוג פחות לעלייה
ויותר לירידה!“

שמואל להים, מי שחיה מנכ"ל הסוכנות, עומד בראש אל"י — אירגון וולונטרי של אזרחים למניעת ירידה. בשבוע שבו נפתח הקונגרס הציוני, חשבתי שמן הראוי לדבר עם מישהו לא על עלייה, כי אם על ירידה. איני מאמינה בעלייה, והפסקתי לחשוב שעלייה היא דבר חשוב. מעט העולים שעולים לארץ, מאכזבים. העלייה מרוסיה היא דבר מחפיר. צריך להקים ועדת חקירה ולבדוק מה קרה לזוג ולילדי ונאלינה פאנוב, שקיבלו אזרחות ישראלית ודירה במינגולי-דויד. מה קרה ליאשה קאזאקוב; מה קרה לכל יתר אסירי-ציון ועולים „מפורסמים“ שעלו מברית-המועצות ונעלמו אי-שם בין ניו-יורק ולוס-אנג'לס; ומה קרה לכל האחרים ששמותיהם לא אומרים לנו דבר, אבל קיבלו דירות, מכוניות בלי מיסים, שלחו את הילדים שלהם חינוס למעונות של נעמ"ת, ועזבו את הארץ.

ברמת-אביב, ברחוב טאגור, מתנוסס „בית מילמן“, המשכן עולים חדשים באזור הכי יקר בתל-אביב. הייתי מעדיפה לראות ב„בית מילמן“ — לצידם של העולים — יורדים שחזרו ארצה. לכן שאלתי את שמואל להים:

● מה דעתך ימנע ירידה מהארץ?

קודם כל חינוך. חינוך שיקשור את הישראלי למולדת באורח מסורתי. עובדה היא, שצעירים בעלי תודעה דתית לאומית, כמעט ולא יורדים מהארץ.

● ומה אתה מציע באופן מעשי? חינוך הוא פעולה לטווח רחוק. בוא נדבר על עכשיו.

אני מציע פרויקט של בניית דירות להשכרה על אדמת לאום. דירות שיהיו בבעלות הממשלה, שתמסור אותן לניהולן של חברות פרטיות. אני מציע שערך שכר ישכרו בהתאם לאפשרותם. וכך, לדעתי תיפתר בעייתם של הצעירים המשתחררים מהצבא, כשהם יודעים שיצטרכו לעבוד כל חייהם כדי לקנות בית.

● איך לדעתך צריך להוציא את הפרויקט הזה לפועל?

אני מאמין שצריך להשקיע יותר במניעת הירידה. להפנות את כל המשאבים לנושא. צריך אסילו לדאוג פחות לעלייה ולדאוג יותר לירידה.

מינה צמח:

„אנשים יורדים מהארץ
בגלל ביטחון!“

ד"ר מינה צמח היא הלחית התורן של אמצעי-התיקשורת. היא כל הזמן עסוקה בעריכת סקרים. הסקר האחרון הוזמן עלידי „קול ישראל“, ומינה צמח התבקשה לבדוק מה היחס לירידה מן הארץ.

● הד"ר צמח, מה היתה התוצאה המפתיעה ביותר בסקר על הירידה?

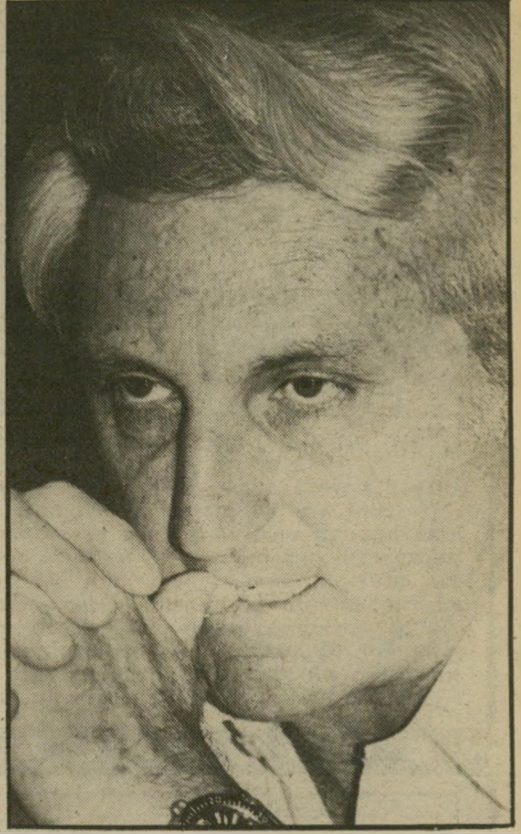
נדהמתי מהעובדה ש-20 אחוז מהנשאלים השיבו, כי אחת הסיבות לירידה מן הארץ היא ביטחונות. זו סיבה חדשה. תמיד אנשים הסבירו ירידה בבעיות חברתיות, ערכיות, ובעיקר כלכליות. הנהגה בפעם הראשונה אנחנו נתקלים בתופעה, שבה אנשים מציינים את הביטחון כסיבה לירידה. 20 אחוז אינו מיספר מבוסס.

● מדוע נרהמת?

מכיוון שבדרך-כלל, המילחמות לא היו סיבה לירידה. להיפך, כאשר היתה פורצת מלחמה, היו כולם מתלכדים סביב הדגל. שדות-התעושה בעולם היו מתפוצצים מיש-ראלים שניסו להגיע ארצה למלחמה. וכעת, המלחמה הפכה לסיבה רצינית ביותר לירידה מהארץ. וזה מדהים.

● מה עוד תדעיים אותך בסקר?

העובדה שרוב הנשאלים גילו הבנה לירידה. לא גינוי, אלא הבנה. העובדה שבנוסף לסיבה הכלכלית גדל מיספר האנשים שהצביעו על סיבות ערכיות וחברתיות לירידה. אני חושבת שזה לא רק צריך להדליק אור אדום. זה צריך להדליק את כל האורות האדומים שיש.

שלמה להם:

„אורי סלע שווה
כל גרוש!“

לאחרונה התפרסם כי הפירסומאי אורי סלע קיבל מעיריית תל-אביב סכום של 135.558 שקל בין אפריל ואוקטובר, עבור כתיבת נאומים לראשי-העיריה.

● אדוני ראשי-העיריה, מדוע אתה צריך שיכתבו לך נאומים?

אני עם אורי סלע עובד כבר שנים. כראש עיריה אני צריך להופיע בצורה מכובדת. אם אשב ואתחיל לכתוב כל נאום לכל אירוע שאני משתתף בו, לא יהיה לי זמן לעבוד.

● איך מתבצעת חקוקת העבודה ביניכם?

אנחנו נטגשים, או שאני מרים אליו טלפון. אני גותן לו גתונים. ואני אומר לו: בנושא הזה אני רוצה להדגיש אחת שתיים שלוש. זה טיבעי מאוד שיהיה לי כותב נאומים.

● הוא כותב לך רק נאומים?

לא. גם הספרים. אל תשכחי שאנחנו סופרים גם לי יקירי תל-אביב וגם לאישים חשובים אחרים שהולכים לעולמם. גם את זה הוא כותב.

● כמה הוא מקבל עבור כל נאום?

זה תלוי בהרכב של כל נושא.

● מדוע אין אחד מעובדי העיריה, המקבל ממילא משכורת, כותב את הנאומים?

את יודעת מה היה קורה? הוא ישר היה מבקש קבוי עות, פנסיה. קילומטראז' עם רכב. את יודעת כמה היה עולה כל נאום? אורי סלע שווה כל גרוש ואני לא מסתיר לומר את האמת. אני זקוק לו בתור כותב נאומים.

רוני רימון:

..אורה נמר עויינת אותי!

איני משתגעת אחרי דוברים, אבל מסתבר שבלע-דיהם אי-אפשר. כשאני רואה את ראש-עיריית תל-אביב, אני מייד מחפשת את הצל שלו, רוני רימון. כי דוברו של צ'יצ'ו, יש לדעת, עושה מלאכתו נאמנה. לאן שהבוס שלו הולך, הולך גם הוא. אף פעם עוד לא תפסו את צ'יצ'ו לבד. רימון נוהג ללכת עם בוסו לכל האירועים החברתיים והענייניים, ובין היתר הוא נוהג להשתתף גם בדיונים שמעורב בהם צ'יצ'ו, המתקיימים בוועדות הכנסת השונות. השבוע קראתי באחד העיתונם ששורה נמר סילקה את רוני רימון מדיוני ועדת החינוך. סברתי לתומי שהיא פשוט רצתה להגיד משהו פרטי לציצ'ו, אבל רוני טילפן אלי ומיחר לחבחי.

מה בדיוק קרה בינך ובין אורה נמר? הוזמנו להשתתף בדיון בוועדת החינוך, שדן בבעיית בית-הספר הגליל. צריך לציין שאורה נמר היתה בחו"ל, והחליף אותה יעקב גיל. הוא היה גם יו"ר הוועדה וגם הוועדה בעצמה. כי חוץ ממנו לא נכח איש מחברי הוועדה. זאת למרות שראש-העיריה הוטרף מתל-אביב. היה דיון, נקבע מה שנקבע, ואחר-כך התקיים עוד דיון ואורה נמר מצאה את עצמה במיעוט.

מה זה קשור לזה שהיא סילקה אותך מדיוני הוועדה?

זה הרקע. חשוב לי שתביני את הרקע.

הכנת? לפני כמה זמן היא החליטה להעלות שוב את הנושא במליאה, והוא הועבר לוועדה. ואז באנו לירושלים — אנחנו, ההורים, ונציג מחלקת-החינוך בעיריה. יום קודם קיבלנו מהמוכירה של הוועדה שלא מאשרים לי להיכנס לדיון. כששאלתי למה, היא השיבה שדוברים לא נכנסים לדיוני הוועדה.

זה נכון? מה פתאום? הייתי בעבר בישיבות של ועדת-החינוך. בשביל מה אתה צריך להיות בישיבה? צ'יצ'ו יודע טוב מאוד להסתדר לבד.

זה נכון, אבל בניגוד לאורה נמר, צ'יצ'ו אינו מתקשר באופן אישי לעיתונאים ומעביר להם סיפורים. זה לא אותו דבר כשאני מדווח על מה שהיה, או כשאני נמצא בישיבה. שבוע אחרי זה היא שוב סילקה אותי מהישיבה. יש לה משהו אישי נגדך?

אני יודע? כשצ'יצ'ו היה בקניה, היא נאמה בכנסת ר עשתה עם צ'יצ'ו חשבון עשר שנים אחורנית.

ואתה הגבת? אמרתי לה שלדעתי עשתה עם צ'יצ'ו חשבון אישי, היא אמרה לא נכון. אחר-כך הוצאתי הרעה לעיתונים. ובה תגובה חריפה למדי, אך עדיין כאין וכאפס לעומת מה שהיא אמרה על צ'יצ'ו בכנסת.

ובגלל אותה תגובה יש לה משהו נגדך? אני לא יודע מה לחשוב. היא כנראה עוינת אותי. אחרת מה איכפת לה שאני אשתתף בדיוני הוועדה?

אנדרי רובין:

..הנשים הישראליות מאוד עצובות!

הוא היה פה, והופ — עדיין לא הספקנו ליהנות מחברתו וכבר הוא הולך. ככה זה אצל השחקנים, וחבל, כי אנדרו רובין, השחקן המגולם את הצלם בסידרת הטלוויזיה „ג'סיקה נובאק", הוא באמת משהו שלא כדאי להחמיץ. אל"ף — כי הוא בחור על-אכיפאק, ביי"ת — כי הוא פתוח להצעות. לא רק פתוח, אלא גם מחפש. זה עתה נפרד מחברתו, דבורה וגר, שהיא כיום הכוכב הלוחט ביותר בהוליווד.

אנדרו, לעומתה, אינו לוחט עד כדי כך. הוא בארץ כדי להשתתף בסדרה של ציפי טרופה, „מיר", קר פרודוקציה ישראלית-קנדית, שמפיקה חברת „רול". מכאן הוא לא ממחר לשום מקום, כי ההצעות לא בדיוק מציפות אותו. יש לו בית במאסיפיק פאלאסייד, שבין הוליווד ומאליבו, בית קטן בניו-מכסיקו, שם השתתף בסרט „צילו של קייסי" לצידו של וולטר מאתאו, ואילו נמצא מישחו שהיה מממן פה את שהייתו, כי את הצילומים הוא כבר סיים, אני בטוחה שהיינו זוכים בו לעוד שבוע-שבועיים. בינתיים הספיק אנדרו להכיר את „כל העיר", לבלות ב„כל המקומות" ובסך-הכל הוא די בהלם ממה שראה וממה שקרה לו.

אנדרו, מדוע הופסקו צילומי ג'סיקה נובאק?

מכיוון ש„סקר גילסון" הורה על אחוזי צפייה נמוכים ביותר. הסדרה שטוט נכשלה.

מדוע? כי הקהל האמריקאי אינו פתוח לסדרה שבראשה עומדת אשה.

אנג'י דיקנסון כיכבה בסדרה „שומרת", שזכתה להצלחה עצומה.

נכון, אך היא אחת המעטות שהצליחה. הלק שיבר, שהיא שחקנית קאנדית, לא הצליחה לעשות מה שאנג'י דיקנסון עשתה, וחבל. צילמנו בסך הכל שבע אפיוודות, ואז החליטה רשת הטלוויזיה להוריד את הסדרה מהמסך. אם את שואלת אותי — לא נתנו לסדרה אורך נשימה. הסקר הראה אחוזי צפייה קטנים, אז חתכו. לא ניסו לשפר, לא העבירו לשעת צפייה טובה יותר. בגלל בעיות פנימיות החליטו לחתוך.

מה דעתך עלינו?

הכל פה מלהיב. אנשים מארחים אותי בצורה יוצאת מהכלל. ספק אם אמריקאי היה מארח אותי בצורה כזאת. אבל את יודעת מה מדהים אותי יותר מכל דבר אחר?

מה?

הנשים הישראליות. למה הן כל-כך עצובות? אני פוגש בחורה בת 28 והיא בדיכאון. למה? כי היא לא התחתנה. אני בן 36 ועדיין לא התחתנתי. אז מה? יש עצב בעיני הנשים הישראליות. הן מאוד מתוסכלות. מאוד לא פתוחות. אני חושב שהלחץ החברתי המופעל עליהן הוא עצום. חוץ מזה אני חושב שהן יפהפיות.

דוד מרגלית:

..שילנסקי אמר שאני עויין אותו!

דודי מרגלית, העורך הראשי של מגזין הרדיו „כל ציבעי חרשת", ערך בשבוע שעבר דיון באולפן בנושא הירידה. היעדרו של סגן-השר הממונה על נושא הירידה, דב שילנסקי, בלטה. בסוף התוכנית הפתיע מרגלית, כאשר הסביר מדוע שילנסקי לא נמצא באולפן, „שילנ"י סקי", אמר מרגלית, „הוזמן לאולפן אך סירב להגיע בטענה שאני עויין אותו ואת נושא הירידה. זה כמו בן חסר שחר ואינו נכון", ציין מרגלית, והוסיף את הנוכחים באולפן ואת המאזינים בבית פעורי פה.

דודי, מה בדיוק קרה בינך ובין דב שילנסקי?

לפני כמה שבועות ראיינתי אותו בטור השבועי. זה היה אחרי פרשת ניו-יורק טיימס ומקס פרנקל. במהלך הראיון שאלתי אותו מדוע אנשי הליכוד מחלקים כל הזמן ציונים מי בוגד ומי פטריוט. הוא מאוד התרגז עלי, שאני עויין אותו.

ואתה עויין אותו?

מה פתאום? הוא איש נחמד. בסך-הכל הוא איש טוב, ואין לי נגדו שום דבר.

מדוע היית צריך להודיע את מה ש-

הודעת בסוף התוכנית?

הוא לא רצה להשתתף בתוכנית, למרות שהיה חיוני ומתבקש שישתתף, בטענה שאני עויין אותו ואת נושא הירידה. הוא אמר שאם אני מודיע שהוא לא משתתף, אז שאני גם למה. כיבדתי את בקשתו.

(המשך מעמוד 65)

מכור את חלקי במועדון. כרגע רפי וטדי לא נותנים לי ללכת ואני עדיין שותף. ראובן כץ יחליף אר. תל. הוא היה המנהל והיועץ ושי לום פנסטגר היה המתפעל. החווה בין המתפעלים החדשים היה אמור להיכנס לחוקפו ב-12 בדצמבר. ביום הראשון שעבר. הי מועדון עלה באש כמה ימים קודם לכן.

ליאור ורשבסקי, המנהל האדמיניסטרטיבי של רשת עיסקי שאר. לי. הסביר: "ברור שכל הוצאות הנזק שנגרם ובניית מועדון חדש יחיי על חשבוננו. המתפעלים החדשים יקבלו מועדון חדש ומשור סף. יפה פי כמה ממה שהיה עד היום. אני יכול להעריך את הנזק והוצאות חידוש המועדון ב-40-60 מיליון לירות."

המועדון על שלוש קומותיו מי בוסת בחברת ירדניה. את הסכום שבו בוסת המועדון סירבו בעלי המועדון וחברת הבטוח לציין. כדי להרגיע את החושדים שהיה כאן מעשה הצתה מכון, כדי לזכות באן סכום הביטוח, אמר ליאור: "מה שאני כן יכול לומר, זה שאחרי שישלמו לקבוצת שאולי סכומי הי ביטוח. עוד נאלץ להוציא כסף רב מכיסנו הפרטי, כדי להביא את המקום למצב שהיה קבוצת שאולי לא תרויח מהביטוח."

רוני שטן, בעל הבניין, הסתובב בבוקר המום בין הריסות המקום ודרש משוקי בן-מורת להחזיר את הבניין לאותו מצב שבו הוא קיבל אותו. שוקי הבטיח לו חגיגה. שכל הנזק יתוקן עד מהרה. כולל אינס-טלציה חדשה.

באותה הזדמנות הבטיח בן-מורת חגיגה לכל הציבור, כי בתוך חודש ייפתח המועדון שנית, במת-כונת חדשה.

המועדון, שהחל דרכו לפני 6 שנים, בנוי במתכונת חוק-לארצית מובהקת. הוא פעל כמועדון חברים סגור. מבין 900 החברים בו רבים הם רופאים, אנשי-עסקים, עורכי-דין, אנשי-מחשבים, דוגמניות, ספרים ופוליטיקאים - כולם כאלה המשווקים להוסיף לתוארם את המילה "צמרת".

אין זו הפעם הראשונה שאחד מעסקיו של רפי שאולי עולה באש. ב-1971 נשרף כליל מועדון מאגדו שהיה שייך לאשתו דאז, מאגד רייס-דייוויס. אחרי השריפה ארזה מאגד את חפציה, לקחה את בתה שהיתה אז בת שנתיים, ונעלמה אישם בבריטניה.

המועדון ידע תקופות של עליות ומורדות. תקופת-הזהר שלו היתה שנה אחרי הפיתוח. כשנפתח קולר-טיאוס עליידי שניים מעובדי המקום לשעבר, סמי הירש וטלי עומר, היה חשש שהעסק המתחרה יגנוס בחברי המועדון. אולם אחרי זמן מועט התברר, שחבריו נשארו נא-מנים לו. והוא ביסס את מעמדו כמקום-הבילוי האכסלוסיבי ביותר בעיר.

קשה לתאר מה היה קורה אילו השריפה היתה פורצת בשעה שהם בלים היו עדיין שהים במקום. הי מועדון היה בן שלוש קומות. ביני הן היו מדרגות לולייניות. דלת הכניסה בקומת-הביניים היתה עשו-ית מוטות-ברזל, שהסתובבו כלי-א-ת שאדם אחד הצליח להשתחל ל-תוכם. אילו שהו אורחים במועדון בזמן השריפה, אין ספק שאותה דלת-ייקרתית, שרק בני-מול זכו לחדור בעדה, היתה הופכת למיכ-שול לפני המבקשים לצאת מה-מקום היה נעשה למלכודת-אש עבורם.

שוקי בן-מורת טוען בלהט, ש-השריפה היתה תוצאה של קצר חשמלי. הנולם היה פנה למכבי-האש כדי לברר אם נכון הדבר. מנהל-המחלקה לכיבוי-אש בעיר-ריה, אהרון אשל, מסר בתגובה: "עדיין לא קבענו את הסיבה לדלי-קה. אנשי מכבי-האש עדיין בוד-קים את העניין. כשנפתח את הי תעלומה, נגלה את הסיבה לדליקה אך ורק לשמאי ולעורכי-הדין של הצדדים."

הווידוי האישי של שלוש הצעירות שנתפסו בהעברת הרואי

גם אנחנו

השחתת שונו בלבנו

מה לעשות. הוא ביקש ממני ל-השאיר את הילד.

אני מטופלת כבר שנים בלישכת-הסעד, ואני בטוחה שיעזרו לי ב-דיוור וכלכלה. חוץ מזה אני מת-כוונת לעבוד ולגדל את הילד שלי לבד.

אין לי אף אחד ואני לא יודעת מה יהיה עם שמעיה. הוא לפני מישפט ומקווה שהוא יצא מזה. אני בעצמי הייתי משתמשת ב-לבן, אבל עכשיו בהריון, אמרו לי שזה לא בריא לתינוק, אז הפסק-תי בינתיים. זה נותן הרגשה טובה ואפשר להיזרק יופיי-ופי. עכשיו גם כולם עצורים, כך שקשה להשיג חומר.

גם במיטרה אמרו לי שזה יגמר לא טוב אם אמשך.

עד כאן סיפורי של יפה. שמעיה אנג'ל, שהיה לחוץ ב-כלא. התחיל לדחוק בשפיגלר לש-לם עבורו סכומי כסף גדולים. הן לפרקליטו של אנג'ל, דויד יפתח, הן לאמו של שמעיה, כמו כן ביקש אותו, כאשר טילפן מהכלא, לדאוג לעוד אסירים שישבו עימו, מבי-חינה כספית.

שפיגלר נקלע לבעיה. לא היה לו כל-כך הרבה כסף. הוא עצמו צרך כמויות גדולות של הירואין ו-היה זקוק לכל פרוטה.

הוא ביקש משמעיה, דרך אנשים שנכנסו לכלא, כי יסדר לו תחנה (למימכר הירואין). המכניסה כסף רב.

שמעיה דיבר עם מישהו וסידר לו תחנה בכרם-התימנים.

הבנתי

שזה סמים

פיגלר, שהיה בדרך-כלל במעקב מישטרה, חשש לגעת

עם אסימונים מטלפון ציבורי ב-בית-הסוהר, והם היו בקשר. באחת הפעמים התקשר שמעיה, ושימעון לא היה בבית. הוא דיבר איתי ב-טלפון בערך 20 דקות. נדלקנו אחד על השני בטלפון, ושמעיה ביקש שאבוא לבקר אותו בכלא רמלה. הסכמתי ותלכתי עם שפיגלר ל-ביקור.

כמוכן שהבאנו לו לבן לכלא, כי הוא משתמש חזק והיה צריך את זה.

הביקור היה בחדר בלי סורגים. היה שם סוהר אחד. שמעיה ישב איתנו. אני, כמו שראיתי אותו, נדלקתי עליו. פיתאום קם שמעיה ודיבר עם הסוהר. הוא ביקש ממנו שהוא רוצה לדבר איתי לבד בשי-רותים. הסוהר הסכים והסתובב. שפיגלר אמר לי: "תתחשבי בו. הוא יושב כבר 5 חודשים ולא ראה בחוריה."

שינו נכנסנו ביחד לשירותים ועשינו מיספר. היינו שם בערך 20 דקות.

קלרה אדרי. יחד איתה שכרה די-רה ליד כיכר-אתרים. פגשתי את קלרה, יפה ויוכי.

הן יצאו מבית המעצר אברכיביר, אחרי ששהו שם כחודשיים. שלוש-תן נעצרו בדירה השייכת לקלרה ויפה. אחרי מעקב ממושך של אנ-שי מיחלק-הסמים במיטרה תל-אביב.

שלושתן שימשו כבלדריות הירר-אין, ונוצלו עליידי סוחר-סמים כדי להעביר את הירואין ממקום אחד לשני.

כשחזרו מבית-המעצר מצאו את הדירה נעולה. המנעול הוחלף, והן לא יכלו להיכנס הביתה. בעל-הבית קרא בעיתונים מה היה עיסוקן של הדיירות, והחליט לסלק אותן מה-דירה.

אחרי תחנונים והסברים, כי אין להן לאן ללכת והיכן לגור, התי-רכן ליבו של בעל-הבית והוא היר-שה להן להישאר בדירה במשך 10 ימים נוספים, עד שתמצאנה מקום לגור בו.

יפה נמצאת בחודש הרביעי לתר-יונה. בעיתונים נכתב כי ביקשה מהשופט, אחרי מעצרה, שלא לי-הישלח לבית-הכלא נווה הירצת מכיוון ששם מחכה להם "שמוליק", אשתו של שמעיה אנג'ל, שממנו הרתה. לכן הושארה היא וחברת-היה, קלרה ויוכי, בבית-המעצר אברכיביר במשך חודשיים.

יפה היא שחורת-שיער, בעלת פנים עדינות, עיניים שחורות גדו-לות וגוף שברירי. סימניה-ההריון כמעט שלא ניכרים בה. היא רוצה ללדת את בנו של שמעיה אנג'ל, למרות בקשות והצעות של עובדות סוציאליות, אשר מטפלות בה ב-משך שנים. אין לה איש בעולם. כך היא מספרת, וחיה הקצרים רצופים טרגדיות.

היא נולדה לפני 23 שנים. בשי-כונת שבזי. יש לה שני אחים יתר-מבוגרים. בילדותה היו הוריה מסר-כסכים. אביה היה שיכור והיא זר-כרת כי הוריה היו במלחמה מת-מדת. כשהיתה בת 5 הגיע אביה, מרדכי, הביתה באחד הלילות כשי-הוא שיכור.

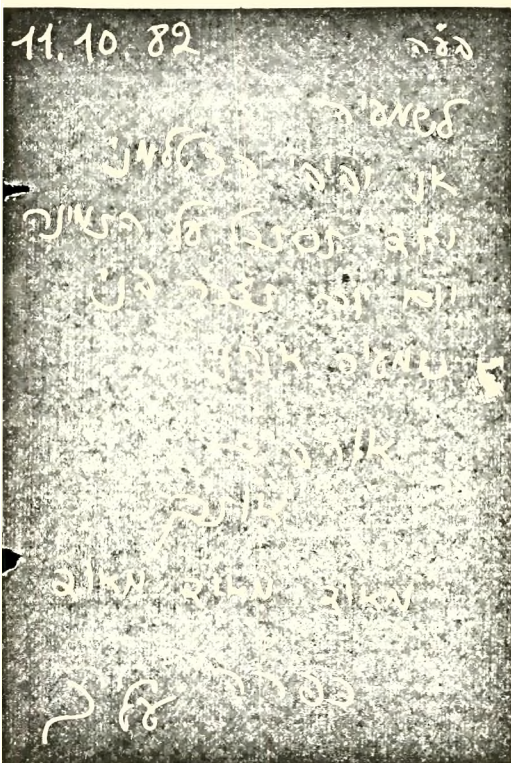
יפה הקטנה ישנה עם אמה באר-תה מיטה. אביה נטל סכין מהמיט-פח ושחט את אמה מול עיניה של יפה. הוא ניסה גם לפגוע ביפה, השתולל וחתך אותה בפניה ובי-ידה. עד היום נשארו צלקות בגופה למזכרת מאותו לילה איום.

האם מתה כעבור כמה דקות ר-האב נדון למאסר-עולם. יפה נמס-רה למישפחות אומנות ועברה תקר-פות מסוימות ממוסד אחד לשי-גי.

נדלקנו

זה על זה

ב-17 עמדה ברשות עצמה ועבדה כמלצרית. בצבא לא שירתה. היא גרה או בהוסטל ב-רחוב בול בתל-אביב. והו מקום מגורים נעזרות במצוקה. השייך ל-מישרד הסעד. היא שהתה בהוסי-טל שלוש שנים ושם הכירה את

שני הצדדים של תצפית: יפה מרדכי והכלב בזכי
"אובדים אותך מאוד מאוד מאוד..."

בעצמו בחומר. היות שבאותה תקר-פה הוא גר בביתן של קלרה ויפה, ובנוסף לשתי אלה היו מבקרות שם עוד חברות, שגם הן היו "מדיחות לבן" לפעמים, ואשר להן היה מי-חלק את החומר בליגים, גייס נערות אלה והפך אותן לבדריות סמים. אחת הנערות שהיו מבקרות ב-בית, יוכבד ("יוכי"), רונן, היתה חיילת, שהכירה את קלרה ויפה כאשר הן שהו בהוסטל ברחוב בול. היא נהגה לבקר אותן לפעמים, ושם הכירה את שפיגלר.

שמעיה ביקש שאשאר איתו ב-קשר. הוא התקשר אליי הרבה הי-ביתה וכתב לי מיכתבים. ביקרתי אותו בכל שבוע, בדרך כלל יחד עם שפיגלר. הבאנו לו לבן. תמיד קיימנו יחסים. הסוהרים חיבבו אותנו והבינו אותנו. באותה תקופה ראיתי את עצמי כחברה של שמעיה, כי הוא ביקש אותי לא לשכב עם אחרים. כך שי-קיימתי יחסים רק איתו. במשך הזמן גיליתי שאני בה-ריון. סיפרתי לו והתייעצתי איתו

רואין). באופן קבוע. אבל לפע-מים היה נתקע בלי כסף. אז היה שותה אדולן, שהוא סם תחליף ל-לבן. את האדולן היה מקבל במרכז לגמילה מסמים ביפו, אצל ד"ר רייטר. לשם הולכים כל הנרקומנים כדי לקבל סם בחינם, כשאין להם כסף לקנות הירואין. שפיגלר היה עובד יחד עם שמעיה בלבן. שמעיה היה כבר תקופה ב-בית-הסוהר, אבל היה מתקשר ל-שפיגלר אלינו לדירה. לכל אסיר יש אפשרות לסלפן

בתל-אביב

יוכי סיפורה כיצד הגיעה לחיות בדירת סמים:

הייתי שם בדירה באחד הער-בים, כאשר שימרון הגיע. הוא שאל אותי אם אני מוכנה לקסוף אותו לאיזה מקום בשעה 8. הוא לא פירט באיזה עניין ואני הסכמתי.

לשיגור היתה מכונית קורטינה. נסענו לתחנה המרכזית החדשה ורשם עצמו באיזה צומת. בדיוק בשעה 8 עבר בכביש בחור על אופנוע, שלא היכרתי. אפילו לא ראיתי את הפנים שלו. שימרון התחיל לנסוע אחרי.

הוא עצר ברחוב קטן וחשוק, ירד מהאופנוע ויחד עם רוכב האופנוע נגש לבניין עזוב. לאחר כמה דקות חזר והתנע את המכונית ואמר לי שאכין את התיק שלי. הוא נתן לי כסף למונית וחבילה עטופה בניילון. תיאורתי לעצמי שהם סמים. הכל היה במהירות ואני לא הבנתי בדיוק מה קורה. הוא אמר לי: "תרד מהמכונית ותגיעי עם מונית אליו הביתה." הוא אפילו לא שאל אם אני מסכימה.

הגעתי עם המונית לבתיים, שם הוא חיכה לי ליד הבית עם אחיו יוסי. עלינו אליו הביתה. שם הורצאתי את החבילה העטופה בניילון ונתתי לו אותה.

כשפתחו את החבילה, ראיתי שם כמות אבקה לבנה. אני הבנתי שהם הירואין. הוא ואחיו התחילו לחלק

בדירות אדרי, רונן ומרדכי הסוהר היפנה את הגב, ואני נכנסתי להריון!

גורדינה בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. נהוג שאסירות מנווה-תרצה חמו-באות לבית-המשפט בתל-אביב, מובאות יום קודם לאברכיב, שם הן לנות, ובבוקר מוסעות לבית-המשפט.

רינה ועקנין היא חברתה של שמוליק אנג'ל, היא מכירה את יוכי רונן. היא מצאה את יוכי בחדר-האוכל בבית-המעצר, שם סי-

אותנו היו שוטרים סמויים. היו גם האונות בטלפון שלי ושל יפה. הבנתי שנפלנו קורבן לסוחר-הסמים שפיגלר, שניצל את התמימות שלנו ונתן לנו לעשות את השטיות האלה. אנחנו לקחנו את זה בתור הריפתקה. עד שגילינו שזה בעצם מעשה חמור. ובמעצר התחלתי ל-עכל מה קורה איתי. גם במשטרה הבינו שאנחנו קור-

אני לא התמצאתי בעניינים הללה. ברחתי הביתה ונשארתי שם. שימרון בא, התרחק והחליף חולצה. נעצרנו בשעה 5 בערך. אז הבנתי ששימרון דאג לעצמו יופי. אחר כך, במשטרה, הסבירו לי איך ש-הוא יצא פיקח. הוא, שפיגלר, רחץ ידיים בנפט והחליף חולצה, כדי שלא תהיינה הוכחות נגדו. אחר כך הבנתי בדיקה, שהמשטרה פיורה ורחן

הגעתי לבית של קלרה ויפה. ראיתי קורטינות חונות ליד הבית וראיתי בחור יוצא עם משדר מכונית ונכנס לכניסה-הבית. לא ייחסתי לזה חשיבות. כשנכנסתי לדירה, ראיתי שני

יפה: "דיברתי עם שמעיה בטלפון ומיד נדלקתי

עליו!" * יוכי: "עשיתי טובה לשיפגלר והפכתי

בלדורית סמים!" * קלרה: "הבנתי ששמעון

דאג לעצמו ואילו אני נתפסתי ע"י המישטרה!"

פרה לה כי היא מאוד קשורה לי-שמוליק, וכי אם משהו יקרה לה, היא מוכנה אפילו להתאבד בשביל

לה. יוכי הבינה את משמעות הדבר, וקיוותה כי לא יודע לרינה דבר על הריונה של יפה מאנג'ל.

רינה ועקנין הוחזרה לנווה-תרצה אחרי משפטה. כעבור שבועיים, כאשר הסיפור של ההריון הודלף לעיתונים, תקפה רינה ועקנין סוהר רת בנווה-תרצה, כל זאת במטרה מפורשת להגיע לבית-המעצר אביר-כביר.

קלרה פגשה את רינה ועקנין ו-לא איפשרה לה לפגוש את יפה. לכן כתבה רינה מיכתב ליוכי, שי-אותה הכירה. במיכתב שאלה כיצד מעזה יפה לטעון כי היא בהריון משמעה. היא כתבה שאיחר מולה של יפה שלא פגשה בה, מכיון ש-התכוונה לבעוט בה ולהוציא לה את הולד מהבטן.

ענין המיכתב נודע למנהל ה-כלא אברכיב. המיכתב נמסר לידי דאגני, שהוא מנהל בית-המע-צר.

דואני החליט כי לבנות, וביחוד ליפה, צפויה סכנה ממשית וקבע כי כל עוד שתי אלה - יפה ויוכי - נמצאות באברכיב, לא תוכנס נה יותר אסירות לבית-המעצר לפני נסיעתן לבית-המשפט. כדי למנוע איומים ותקירות אלימות בעתיד, שלוש הצעירות שוחררו בינתיים והן חוששות מהתנקשויות עם כל מיני גורמים עוינים מן העולם התחתון.

יפה וקלרה מתכוונות לעזוב את דירתן בימים אלה. יוכי עדיין חיי-לת, ומתגוררת עם אמה.

נעמי אדורה

בנות של סוחריהסמים, ולחצו עלינו לספר את האמת ולא להיות גיבורות, כשאין על מה. אני מודה למישטרה היום, שי-פקחו לי את העיניים ועזרו לי, ואני מקווה לא להמשיך להידרדר לסמים קשים.

עוד כאן סיפורה של קלרה, בבית-המעצר באברכיב. הוכני-סו יפה ויוכי לתא אחד. ליפה הגי-עו איומים ברצה, באמצעות אסי-רה, שנשלחה במיוחד לכלא נווה-תרצה, שם שוהה אשתו של שמעיה אנג'ל, שרה (שמוליק) אנג'ל.

הסיפור החל ביום שאסירה מ-נווה-תרצה בשם רינה ועקנין, המרצה שם עונש מאסר על כיי-סות, הגיעה לאברכיב, לפני מתן

על החבילה שהחליפה, וכל הורחן נדבק לי בידים ומתחת לבית-ה-שחי על החולצה, שם החזקתי את החבילה.

כל תישעת העצורים עברו במי-שטרה בדיקת זרחן, ורק עלי מצאו את החומר. עמדנו בבדיקה בחדר חשוק והאירו עלינו עם מגורה כחולה. אחר-כך העבירו את המגר-רה על הידיים וכל הגוף. הורחן שהיה עלי האיר והבריק.

זאת הוכחה מספקת בבית-המיש-פט. את יפה ויוכי השאירו באבר-כביר, ואותי הפרידו ולקחו לירוש-לים, למיגר-הרוסים.

יותר מאוחר הבנתי לפי החק-רות, שעקבו אחרינו במשך כל ה-זמן ואפילו נהגיהמוניות שהסיעו

שמעיה אנג'ל מישגל בבית-השימוש

בלשים עומדים בכניסת הבית. הם שאלו לשמי והכניסו אותי פנימה. שם ראיתי את שפיגלר יושב בכ-ניסה עם אוזקים על הידיים.

נודע לי כי לקחו את קלרה ל-מעצר. יפה לא דיברה איתי. הם לקחו אותה יחד למעצר עם עוד בחורה בשם אורלי, שגרה בכרם-התימנים. עצרו את כולנו. היינו תישעה אנשים.

עוד כאן סיפורה של יוכי. מספרת קלרה על מעצרה:

ביום השישי, יום המעצר, נסע-תי עם שפיגלר לטורים. שם קיבל-תי שקט ניילון בעתים. כרגיל, כדי להעביר אותה לתחנה בכרם-התימ-נים ליד הסנוקר לאחיו של שפיג-לר, יוסי. בדרך פתחתי את החבי-לה, כדי לקחת מגה. כשפתחתי את החבילה, גיליתי, להפתעתי, שבמי-קום לבן, יש שם קרטונים.

נבהלתי וורקתי את כל החבי-לה.

"כולם שוטרים

סמויים"

כ שפיגלרתי לשימרון ש-פיגלר על עניין הקרטון וכי זרקתי את החבילה, הוא הבין מיד שהו, "עבודה" של המישטרה, שי-החליפה את החומר ב"זולא" (מקום מחבוא של הסם).

את המנות. לא היה להם מישקל והם חילקו לפי העין: כל מגה שליר-שהארבעה פסים, בערך 0.01 גרם. בקיצור, מגרם אחד הכינו עשר מנות. הוא גור נייר ממחברת בצור-רת מלבן, ורשם שם את החומר עטוף בניילון ושרף את הניילון, עם גר, כדי שהיה סגור הרמטית. הוא סי-דר שם 30 מנות.

בשלב זה כבר הבנתי כי שימי-עון, בנוסף לזה שהוא גרומן, הוא מתעסק בסחר והבנתי שיש לו תחנה למימכר-סמים.

למרות שהבנתי מה אני עושה, לא הייתי מודעת לסיכון שאני לו-קחת על עצמי וראיתי בזה מן מיש-חק ילדים הרפתקני.

המשכתי להעביר לו הירואין מ-התחנה המרכזית. מאותו מקום עוד שלוש פעמים. פעם היתה איתו גם יפה.

באותה הפעמים אמרתי לשיפגלר, שגם אני רוצה לנסות להריח היי-רואין. זה סיקרן אותי. הוא נתן לי לנסות. זה היה בבית של קלרה ויפה. הקאתי את נישמתי הרגיש-תי איום, אבל ניסיתי שוב. בפעם השלישית התחלתי להרגיש מצוין. המשכתי להריח עם חברות שלי כל יום. שימרון-שפיגלר היה מספק לי את החומר ואני המשכתי להע-ביר לו. לא ידעתי או שעוקבים אחרינו.

ביום השישי בשעה 5 בערך,

שמעון ("שפיגלר") בדייד ואשתו פאני מונית בתחנה המרכזית החדשה

היכרותו של רבו עם מגדת העתידות החלה כשנה לפני הרצח הוא הסתכסך עם חברתו, ומישהו שלח אותו ללוד אל מגדת העתידות דות הנודעת.

הפגישה עם אביגיל השאירה רושם רב על רבו. האשה השתמשה באש ותימרות עשן בזמן הפגישה ואמרה לו כי יש בכוחה להשיג אליו את לב אהובתו או להרחיקו ממנו כרצונה.

שבוע בכשפים

רבו המשיך לבקר את מגדת העתידות, למרות שהברית לו חזרה אליו. הוא הרגיש כי הוא נמשך אליה בכבלי קסם, וחשב כי היא כישפה אותו. ככל שהתעמק יותר בתורת הנסתר ובקבלה השתכנע שנפל קרבן לשטן, ולשליחתו עלי אדמות. הוא ראה באביגיל, היהודיה שנישאה לערבי, עשתה כשפים, את התגשמות השטן עלי אדמות.

הוא סיפר לחוקרי המישטרה כי הרגיש „גירורים בכל גופו” וכי בשרו נעשה „חידודי-חידודי” בגללה. הוא האמין כי היא היתה קוברת פגרי חיות ליד מפתח-בית, ובכך קוראת לכוחות הטומאה והשאול. הוא סבר כי בכוחות אלו היא מצליחה להשתלט על נפשו תיהם הטהורות של יהודים כמוהו שבאו אליה לבקש עזרה. הפסוק „ומכשפה לא תחיה” הפך בעיניו למיצוה אישית עבורו.

כאשר פרץ לבית בפעם הראשונה ולא הצליח להרוג את אביגיל, חזר שנית מזוין בעוזי וברכי מונים, שאותם גנב מצה”ל בעת שירותו במילואים. בפעם הזאת הביט היטב סביבו כדי להיות בטוח שהרג את המכשפה. עד היום אין רבו יודע כי היא ניצלה ממוות וכי רק בעלה ובנותיה היו קרובי נותיו.

את מעשה הרצח תיכנן לערבי פסח, הזמן שבו מבערים את החמץ.

רבו היה בטוח כי אלוהים בעוזו. כן, כאשר ברח ממקום הרצח נעצר עליידי אחד השכנים ששמע יריות. השכן כמעט הצליח להרוג מידי את הנשק, אך רבו עשה תנועה מאיימת והוציא רימון. הן שכן המבחל ברח ועזב אותו לנפשו.

בתור: מנהלי

„מקורות”

שלושה ימים התחבא בשדר ליד לוד. הוא ראה את בני דות-המישטרה המחפשות אותו והסתתר בשדה. ביום השלישי כאשר ישן במיטתו החיטה, כמו עט פזע בו קומבין שבא לקצור הוא קפץ ממקומו וברח. נהג קומבין סיפר על המיקרה המוזר.

רצח מביצע הפלות בתל-אביב

בדרך כלל מנסה המישטרה לשבור את החשודים ולהוציא מפהם הודאות-באשמה. במקרה של אשר רבו, היתה למישטרה בעיה הפוכה. החשוד לא פסק מלהודות ברציחות שונות שטרם פורענחו עד היום, ואנשי המישטרה עמלו קשה כדי לברר אם הוא אינו חומד לצון או מנסה לעבוד עליהם.

ארוחת

הדמים

קשה היה לתאר כי האיש בן ה-30, הנראה תמהוני ומלוכלך, אמנם הצליח לבצע כל-כך הרבה רציחות ולצאת מכולן בשר לום. לא היו גם מניעים נראים לעין בכל מיקרה-הרצח שבהם הודת.

כאשר נשאל השבוע למניעיו לכל הרציחות, הכתיב רבו לחוקר שני פרקי-תהילים, ואמר כי בהם ימצא החוקר את המניעים לרצח. הוא נתפס לפני כשבועיים, כאשר ניהל להכנס למינזור באר-יעקב בשכם. גזיר ראה אותו מטפס על סולם על גדר-המינזור. כאשר נעצר הגבר מגדל הוקן וחובש הכיסה, לא הסתיר כי אמנם התכוון להיכנס למינזור, והודה מייד כי הוא אשר רצח את אחד הנזירים לפני כשנה. במכות גרון, מייד אחר-כך הוסיף והודה כי ניסה להרוג גם נזירה, שעמדה לא רחוק מאותו מינזור. היתה זו תיירת שניפצעה קשה מיריות ורימונים שרושלו לעברה. היא עזבה את ישראל כשהיא פצועה קשה, וגורע כי מתה בארץ מולדתה.

הרצח השלישי, שבו הודת רבו, היה מרוחק משכם. הוא הודת בריצח הגינקולוג ד"ר דוד כוגן מתל-אביב, שנרצח בקליניקה שלו בינואר 1981. גם מיקרה-רצח זה לא פורענח עד היום. למרות המאמצים הרבים שסקיעה בו המישטרה, כוגן נרצח במכות גרון, באותה

הצורה שבה נרצח הנזיר בבאר-יעקב בשכם.

המיקרה האחרון שבו הודת רבו השבוע, ואשר עליו מוטל עדיין איפול כבד, הוא רצח שלושה בני מישפחה ערבית בלוד: אחמד בדרה (42) ושתי בנותיו בנות ה-20 וה-13.

רצח זה בוצע בערב ג'ה-הפסח 1979. בשעה 6 בערב, כאשר מישפחת בדרה מרובת-הילדים ישבה בביתה ליד השולחן, פרץ פנימה גבר לבוש מדי-צה"ל וכובע-עבודה של צה"ל. הוא עמד רגע והביט סביבו ואז זרק רימוני-יד וריסס בצורות עוזי ארוכים את בני המישפחה השרועים על הריצפה. ארוחת-הערב המישפחתית הפכה לארוחת-דמים.

זה היה נסיון ההתנקשות השני באותה מישפחה. כשישה שבועות קודם לכן, פרץ גבר לדירה שבה ישנו בני-המישפחה, ובמכשיר חד, סכין או גרזן, פגע בכל מי שמצא בדרכו. באותה פעם היו ההורים בברזיל, בקרנבל בריו. ולכן נפצעה קשה הסבתא, ששמרה על הילדים ושלושה מהבנים הצעירים.

בהתנקשות השנייה הביט הגבר היטב סביבו בטרם ירה, כדי לברר כנראה, אם קרבתו מציבים השולחן. הוא נמלט מהמקום אחרי שכל בני המישפחה שכבו על הרצף מתבוססים בדמם. בבית-החור לים התברר כי רק האב ושתי הבנות מתו. האם, אביגיל, היתה פצועה קשה וחמישה ילדים אחרים היו פצועים באופן בינוני.

מצוד ענק החל בלוד אחרי הרצח. למישטרה היו השערות שונות. היה חשד כי הרצח קשור בצורה כלשהי בעיסוקה של אביגיל, כמדת-עתידות. רבים מלקוחותיה נחקרו, ורק לפני זמן קצר נלקחה לזהות אדם נוסף, שהמישטרה חשדה בו כי הוא קשור ברצח.

הוא רצח מבצע הפלות בתל-אביב, נזיר

בשכם ומגדת עתידות ש"כישפה אותו"

שאינו לו בשדה למישטרה. הרצח בלוד היה רק הראשון בסדרת הרציחות שביצע הקנאי הדתי. בעוד שלאביגיל היה לו קשר אישי של היכרות, הרי את יתר קרבתו לא הכיר כלל. הד"ר כוגן נפל קורבן לפיזסום הגדול שניתן בזמנו לרופאים המבצעים הפלות מלאכותיות. רבו השתכנע כי הרופאים רוצחים נשמות סהררות שטרם נולדו, וכי דינם מוות.

הוא הגיע למישרדו של כוגן בשעת-ערב מאוחרת, והיה האחרון בתוך בניין החביא גרון, פרשנותו הפשטנית לתורה המאסו אותו על חבריו ללימודים, הוא נדחה עליידם.

כסף

לצדקה

גם מצבו הכלכלי הידרדר. במכולת היה נותן בהקפה לכל אדם שנראה לו נצרך, וכמעט את כל שארית כספו מסר לצדקה ולישיבות שונות. לבסוף גאלצה המישפחה לסגור את המכולת, ורבו הקדיש את כל זמנו ללמוד תורה.

תיפקד היטב במישפחה, ואהב לבית ולצאת למסיבות. אחרי סיום שירותו בצה"ל עבד כנהג-משאית. אחר-כך מכר את המשאית ופתח חנות-מכולת בשכונה.

הוא השתנה לבלי הכר מאז מלחמת יום-הכיפורים. במלחמה שרת במילואים כחייל קרבי, וכיחור בתשובה. הוא היה מקדיש ימים ולילות ללימודי קודש וזמן מה למד אצל הרב אלישיב, רבה הראשי של שכונת-שפירא. אולם קנאותו הדתית הקיצונית רי-

ההשערה השנייה שהעלתה המישטרה היתה, כי זה מעשה של מטורף. בדיעבד מסתבר כי הן מישטרה צדקה בשתי השערותיה. אשר רבו נמנה על לקוחותיה של אביגיל, והוא כנראה מטורף.

חוזר

בתשובה

עד מידחמת יום-הכיפורים היה רבו צעיר רגיל. הוא גדל בשכונת-שפירא בתל-אביב, כשהוא יתום מאב מגיל צעיר. הוא

קורבן כוגן גרון בראש

במדינה

המילחמה

זה טבח זה ?

דפי אריאל שרה, זה

לא היה כל טבח,

אלא רק טבח,

פוגרום ציף קטנצ'יק.

אחד העיסוקים המאוסים ביותר של הנאציזם בגרמניה ובעולם הוא המישחק במספרי השואה. השקר של שישה מיליונים? הריעה בשעתו כותרת-ענק בשבועון נאצי גרמני. מתחת לכותרת פורסם מאמר מדעי, שבא „ל-הוכיח“ כי מעולם לא נהרגו שישה מיליוני יהודים במחנות-המוות, אלא שני מיליונים בלבד. **מלך נטבח ?** בחסותו של אריאל שרון מתנהל מישחק מעין זה גם בישראל.

זה התחיל עוד בראשית המלחמה. בשעה ששיתונאי העולם דיברו על רבבות הרוגים, פירסם שרון „מספרים „מוסמכים“ שלפיהם נהרגו כמה מאות בלבד.

הספירה האחרונה של הגופות מטעם ממשלת-לבנון : 18 אלף הרוגי גנים אורחיים, לבנונים ופלסטינים. עתה החל המישחק המאוס ב-מספרי ההרוגים בטבח שאתילא וצברת.

בצאתו לביקורו בהונדוראס ה- „ליבראלי“, נטל עימו שרון מיסד פריס חוששים. לפיהם נהרגו בסך-הכל 300 פלסטינים בימי הטבח, ו-בין אלה היו רק כמה עשרות נשים וילדים. כל שאר הטבוחים היו גברים — ולפי המוסר של אריאל שרון והפלאנגות, הריגת גברים חפים-מפשע ובלתי-מוזיניים היא בסדר גמור.

הצרה היא שאחרי הנסיון בראשית המלחמה, כימעט ואין עוד אדם בעולם המאמין למיספרי של שרון והמוסדות הכפפים לו.

דרכי אדם

מוות בחטף

התקף אסטמה

פיתאומי שם קץ

זחייו של צעיר בן 19.

עדי נאמן, כוכב הסרט נועה בת 17, בנו של איש-הרדיו אמיתי נאמן, ובן-אחותו של אריה ראש, עורך „דוולס פוטס, מת השבוע

חברה מירב אלביק

תפיק את סירטו

עדי גם הלחין את השיר, אך לא הספיק לשיר לה אותו. „זה היה האירוע הכי מרגש בחיים שלי“, מספרת מירב. היא יושבת בחדרו של עדי, יחד עם אחותו, כרמל, וחברים מן הצבא והתיכון. כולם אהבו והעריצו את עדי בן ה-19 היה צעיר כישרוני. ברקע נשמע קולו, מתוך קסטה של 25 שירים שאותם הלחין ועיבד. המילים של נתן יונתן ואחרים, עדי שר על אהבה ועל

מהתקף אסטמה פתאומי. עדי וחברתו מירב חזרו מבילוי. היה זה לילה שיגרתו נוסף בחיי הנוג הצעיר, שגר יחד בחדרו של עדי בבית הוריו. הם הלכו לישון. לפתע עדי התחיל להשתעל ו- „אמר שאין לו אוריר“, מספרת מירב. „כולם ישנו. ראיתי שהוא לא יכול לנשום. הזעקתי אמבר לנס. יצאנו החוצה והוא איבד את ההכרה. בינתיים הוריו ואחותו התערערו. התחלנו להגשים אותו אבל

יכול היה לתאר לעצמו כי הבחור הרוה והחלש מסוגל לרצוח כל-כך הרבה אנשים.

חוקרי המיסטרה התנהגו בעדינות ובהגינות עם הבחור המזור. הם עצרו אותו בחדר מיוחד ואף הרשו לו להביא לעצמו מי-שתיה מביתו. בעייתם של החוקרים היתה לאמת את כל סיפורי-הזוועה ש-סיפר רבו בלי להניד עפעף. לאט לאט החלו מוצאים חיוקים וסיוע לדבריו. הם גילו את עדות השכן שעוכב את הרוצח הבורח ליד בית מישפחת אביגיל. כן מצאו את עדות הטרקטוריסט, שסיפר על אדם מזור שברח משדה-החיטה

וכאשר קיבל אותו הרופא, הת-לונן על גירוי ברגל. הרופא הת-כוסף לבדוק את המקום הנגוע, ורבו הלם בראשו בכוח בגרון. הרופא נפגע בעורפו ומת.

הרקע לרציחותיהם של הנזירים בכנסיית באר-יעקב בשכם היה שיגעונו המיוחד של רבו, השיגעון למים זכים. בלימודיו בתורת-הנסתר הגיע למסקנה כי האדם נולד בריא וחסון, וכי הגורם העיר-קרי למחלות הרבות הם המים המזוהמים המגיעים לברזים. מזה שנים אחדות שהוא עצמו אינו שותה מ-ברז, אלא אוסף מי-גשמים ושותה אך ורק מהם.

מרגת-עיתור בדרה

ארוחת הערב הפכה —

בית בדרה בלוד

— ארוחת דמים

שלושה ימים אחרי הרצח. כאשר ביררו בלוח-השנה גילו כי הרצח אומנם בוצע בערב חג-הפסח, ב-שעה שבה נהוג לבער את החמץ. רבו עצמו אינו מרגיש אשם על מעשיו. כאשר נשאל שוב ושוב מדוע עשה זאת, הניד בראשו ואמר לחוקרים כי הם אינם מבינים אותו : „זו לא היתה החלטה שלי“, אמר להם. „זו היתה החלטה המל-אכים והקדוש-ברוך-הוא. הם ציוו עלי לעשות זאת.“

הוא גם מצא הוכחות כי מעשיו נרצו על-ידי אלוהים. כאשר חזר לבקר בלוד זמן-מה אחרי הרצח, גילה כי בית-מישפחת בדרה נמחה מעל פני האדמה. הבית ההרוס היה בעיניו אישור כי אלוהים רצה את מעשיו והכרית את ביתה של ה-מכשפה.

כרע עצור רבו ל-15 יום, ושך פט השלום נצטרט שלא אותו ל-הסתכלות בבית-החולים לחולי-נפש אברנאל. על פי כל התח-זיות, יוכרז רבו כחולה-נפש ובלתי אחראי למעשיו. הוא יימצא וזאי בדין וישלח לבית-חולים לחולי-נפש. **איננה ארץ**

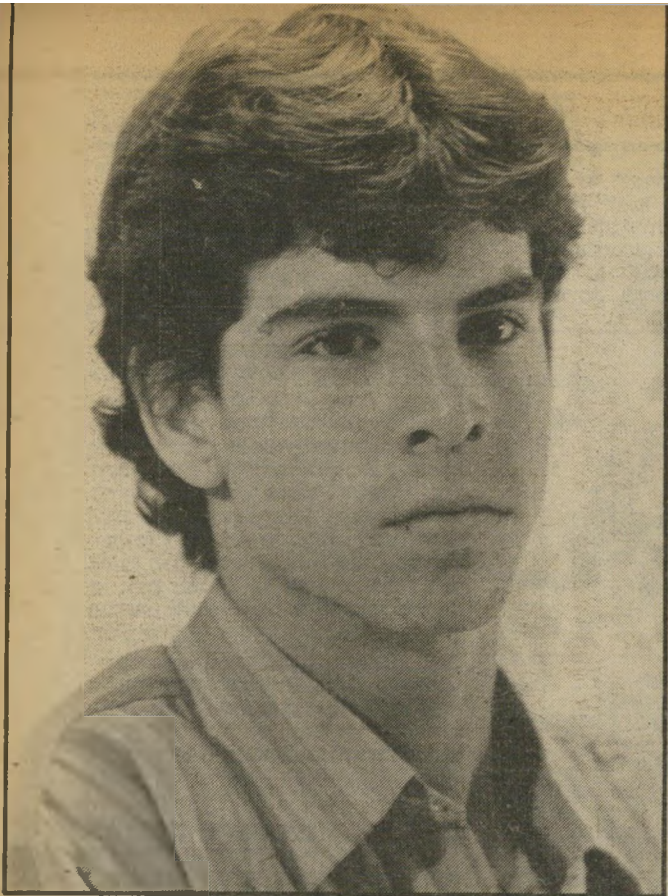
האובססיה שלו למים זכים היתה כה גדולה, שהוא סיפר לחוקרים כי לילה אחד התגלה אליו אלוהים וסיפר לו על באר חדשה שמימיה זכים. הוא הלך לחפש את הבאר לפי ההנחיות שקיבל בלילה, ומצא אותה בחצר בית-מרט ביפו. שם התחילו לחפור יסודות לבניין רב-קומות, ובאחד הקידוחים העמוקים נבעו אומנם מעט מים. הוא אסף אותם ושתה מהם.

החוקרים התרשמו כי שיגעונו זה יכול היה להביא גם לרציחות נוס-פות של מנהלי מקורות, אשר ל-דת רבו היו מזהמיהמים העיקר-יים. החוקרים חקרו אותו בכיוון זה, ואף לקחו אותו לסוירים נרח-בים במאגרי-מים ובכירות שונות.

סיוע

לעדות

מרות שיגעונוהו הברורים, לא חשד איש בשכונת שפי-רא, כי הוא חולה-נפש. הם האמינו כי מאז חזר בתשובה הוא מזור ותמונה, אבל הוא המשיך לדבר בצורה הגיונית וברורה. איש לא

קורבן-אסטמה נאמן

מוות תוך עשרים דקות

קשר. המנגינות יפות להפליא. קולו עמוק ורך.

רצח לביים. מירב מנסה לשחזר את הרגעים האחרונים. הכל היה קצר, פתאומי ומדהים.

„עדי סבל מאסטמה. הוא חי עם אינהלטור. היינו יחד שיבעה חוד-שים, ואני כבר הייתי רגילה להת-קפות האלה. לכן, כשהוא התחיל להשתעל, חשבתי שזו התקפה נוס-פת. רק אחר-כך הבנו שזה היה כבר מאוחר מדי.“

אחותו של עדי מספרת, שהיא מכירה שני מיקרים של אנשים שמתו מאסטמה. „יש זריקות ש-פותרות את הסימפונות בקלות. איני מבינה מדוע הרופאים לא מאפשרים להחזיק זריקות כאלה בבית ? למה הם לא מספקים זאת למיקרי חירום ? אני בטוחה שאם היתה כאן זריקה עוד אפשר היה להצילו.“

עדי, שהתגלה בסרט נועה בת 17, שם גילם את חברה הנסחף של דליה שימקו, היה במציאות ההיפך הגמור. עצמאי בדעותיו, שעשה ונהג לפי מה שהוא חשב. בתיכון למד בבית-הספר תלמה ילין, בית-ספר שבו מושם הדגש על לימודי אמנות ויצירה. בשעות אחר-הצהריים למד קולנוע בחוג לקולנוע של מוסיאון תל-אביב. הוא ניגן על גיטרה, למד לבד לנגן על פסנתר, הלחין מוסיקה וכתב שירים. אך יותר מכל הוא רצה להיות בימאי סרטים. „העבר דה בנועה להליכה אותו, אך הוא לא שאף להיות שחקן. עדי רצה לעשות קולנוע“, מספרת מירב.

הוא גם הספיק לכתוב, לביים, לערוך ולהפיק שני סרטים קצרים. חבריו, שראו את הסרטים, טרענים שחובה להקרינם לקהל. סרט אחד נעשה על פי סיפור של יצחק נבון, ששת הימים ושבעת השערים, ועוסק בירושלים. הסרט השני שלו היה על עולמו של ילד נכה, לפי תסריט שהוא כתב. חברו, מושיק בכר, מעיד : „זהו הסרט הכי מקורי ישראל“. התסריט הוא של עדי. הוא היה גם הבימאי וגם הצלם. זמן קצר לפני מותו הספיק עדי לכתוב תסריט לסרט באורך מלא. הוא אפילו חיפש מפיק. מירב הבטיחה לעצמה שתעשה זאת במ-קומה, ותביא להפקת הסרט. בסוף ינואר עמד עדי להיות בן 19. הצעיר הרגיש ויפה-התואר הספיק הרבה בחייו הקצרים. הת-קפת האסטמה, שקיפדה את חיי-גטלה מאיתנו כישרון שבוודאי היה משפיע רבות על היצירה בישראל.

ספורט

כדורגל

חמאס על לסרי

אוהדי הפועל תל-אביב אינם מאוכזבים רק מרמת ביצועיה של קבוצתם בשבועות האחרונים. הם מלאי רוגז. הסיבה: הציטיונות של שחקנים מזה שנים, גבי לסרי, על מיגרשה של היריבה, מכבי תל-אביב.

שחקן-הגנה זה, שעד העונה הנוכחית נחשב לשחקן הפועל שרוף, ותיק ומוכר, הועבר למכבי תל-אביב השנה. בשל מחלוקת כספית שהתגלעה בינו ולבין הנהלת קבוצתו. היה זה מאמנו לשעבר, דוד ("דוביד") שווייצר, שדאג להשאירו לצידו. במשך כל השנים נחשב לסרי בעיני אוהדי מכבי שחקן "כסחן", שאינו ספורטיבי והוגן במיוחד על המיגרש. לפתע הפך בעיניהם לאחד המגינים הטובים שיש כי יום בארץ.

מעניין איך אנשי מכבי יכנו אותו אחרי שיחזור חזרה להפועל בעוד כשנתיים? אמר השבוע משה נחום, אחד מושבעי של הפועל תל-אביב. כי גבי לסרי לא עבר למכבי לצמיתות, אלא הולוזה להם לשנתיים.

שאלה מישחקים

מה שלא הצליחו לעשות במשך שנים ראשי ההתאחדות לכדורגל, הצליח לעשות הישבראש הנוכחי, **חיים הברפלד** — הוא הצליח לשנות החלטה של התאחדות הכדורגל העולמית, פיפ"א. הברפלד טס בשבוע שעבר לפאריס, כדי לפגוש את כל ראשי ההתאחדויות האירופיות של נבחרות הכדורגל הנערכות ל- התמודדויות לקראת אולימפיאדת לוס-אנג'לס 1984.

הוא הצליח לשכנעם לבטל את החלטה פיפ"א, שקבעה להתמודדויות של שש ארצות בתוך בית אחד.

הברפלד הציע לפצל את ההתמודדויות לשני בתים. ההצעה קסמה לנציגי הכדור-רגל האירופי, כי הפיצול יביא להקטנת מיספר מישחקיה של כל מדינה. במקום

שמונה עד עשרה מישחקים, תהיו לכל מדינה רק שישה מישחקים. מרבית הנבחרות המיקצועיות לא מעוניינות לשחק מישחקים רבים, מחוסר זמן. הצעה זו מתאימה גם לנבחרת הישראלית, כי כך היא צריכה להתמודד רק מול פורטוגל

כדורגלן לסרי

משגע את אוהדי "הפועל"

וגרמניה, ואילו קודם היא הייתה אמורה להתמודד גם מול צרפת, בלגיה וספרד.

הכל כרגיל

כמו בכל שנה, חזר על עצמו גם הפעם אותו סיפור בדיוק. מיפגשי שתי הקבוצות התל-אביביות, הפועל מול בני יהודה, במיגרש בשכונת התיקוה, הולידו

תחזית

הישיבי ראש

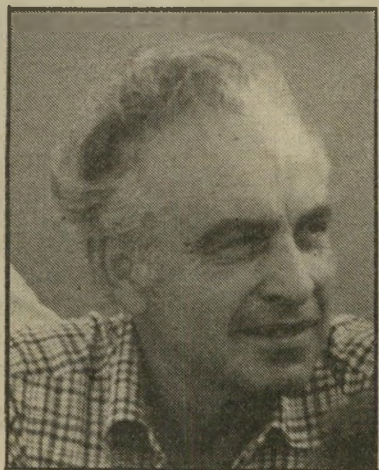
להב מיזרחי

מישחקי הליגה הלאומית והארצית	זרחי	להב
1. הפועל באר-שבע — הפועל תל-אביב	x	x
2. מכבי נתניה — בני יהודה תל-אביב	x	1
3. הפועל ירושלים — מכבי יפו	2	1
4. הפועל לוד — הפועל כפר-סבא	x	x
5. מכבי חיפה — מכבי יבנה	1	x
6. מכבי פתח-תיקוה — בית-ר ירושלים	x	1
7. הפועל יהוד — הפועל רמת-גן	1	1
8. מכבי תל-אביב — שימשון תל-אביב	1	1
9. הפועל קריית-שמונה — מכבי רמת-עמידר	x	x
10. הפועל אשקלון — הפועל פתח-תיקוה	1	1
11. הפועל חיפה — הפועל עכו	1	1
12. הפועל תל-חנן — מכבי שפרעם	1	x
13. בית-ר רמלה — הפועל בית-שמש	2	1

איציק שניאור ואמציה לבקוביץ הצליחו לנחש נכונה תוצאות של חמישה מישחקים כל אחד.

המיגרש וניסה למחות לפני השופט על החלטתו.

שחקן אחר שלא עמד לו יצרו היה דורון רוזנטל מבני-יהודה. רוזנטל ניגש בדקה האחרונה של המישחק והלם בשחקן הפועל אלזי כהן.

יו"ר הברפלד רק שתי יריבות

כדורסל

מסיבה למשמיצים

במשך כל השבועות האחרונים לא הפסיקו כלי-התיקשורת, "לרדת" על קבוצת הכדורסל של הפועל תל-אביב. העיתונות הכתובה לא חסכה בכתבות, ראיונות, ביקורות, וגם השמצות. אלה התרכזו בעיקר על דרך גיהולה של הקבוצה התל-אביבית, והוצאותיה הכספיות הגדולות.

העולם הזה פנה השבוע לפינחס ("פיני") להב, יושבראש הקבוצה, ושאל אותו:

מדוע אין כלי-התיקשורת מניחים לכם? "אדבר בשם של כל ראשי מחלקת הכדורסל של הפועל תל-אביב. איננו מתרגשים מההתקפות הבלתי-פוסקות בעיי חוגים. זה שציתון אחד אחרי השני מוצא לנכון לעלות על אותו נושא וללעוס אותו פעם נוספת, מצביע על כך שאנחנו גורם המעניין את הקהל הרחב. אין בדעתנו לענות לכל ההתקפות האלה. אנחנו מתכננים להזמין למסיבה בסוף העונה בראש ובראשונה את כל המשמיצים. זה יהיה עונשם: הזמנה למסיבה."

תמיד הרחקות. התכתשויות ומהלומות על המיגרש, שהועיקו גם שוטרים. כך היה לפני שנה, כשהמיפגש החם בין השתיים הסתיים בהרחקתו של שחקן הפועל משה סיני, שהצית את כעסם של האוהדים המקומיים. אלה לא הסתפקו רק בשחקן אלא הוציאו את כעסם ותיסכולם גם על אנשי הסלוויה, שצילמו את האירוע.

השנה התחמם מנהל קבוצת הפועל תל-אביב, **ניסן ניסנב**, והורחק עלידי שו-טרים מהמיגרש. המנהל התפרץ אל תוך

חוזז: "הוויכוח היה

על 500 דולר!"

לשחק שם. אתה לא נחשב לשחקן גדול. אינך חושש להיזרק לשוק בשנה הבאה? "אין הרבה שחקנים ישראלים שאני צריך לחשוש מהם. לא היו שחקנים שהתקרב בו ברמתם לאמריקאים, מלבדי. עד לפני שנה לא קיבלתי הרבה כסף. רק בשנה האחרונה התקרבותי קצת לאמריקאים, ולא עשו איתי חסד, בניגוד למה שנתנו לי להרגיש."

תבקש בשנה הבאה פיצוי בכסף על ה- שנה?

"אבקש מחיר ואקוה שהוא יהיה גם על השנה הקודמת. בהפועל ממעטים בערכי. הם משכנעים את עצמם שאני לא שווה כל כך. בקבוצות אחרות מכירים יותר את היכולת והפוטנציאל ומוכנים להמר עלי. מבחינה ציבורית אסור להם לתת לי ללכת, כי כמה ישראלים יש להם כמוני? זה כמו לשחרר את מיקי ברקוביץ ממכבי תל-אביב."

האם הפועל ודו הוגנים כלפיך? "הם ניסו להרוויח על הגב שלי כמה לירות. לעומת זאת הם פיזרו על אמריקאים מדרגה ב'. הוויכוח איתי בסוף היה על 500 דולר, והסכום הכלול היה נמוך ממה ששחקן אמריקאי ממוצע קיבל מהם. אחרי שהביאו את האמריקאים, הם היו לחוצים מבחינה ציבורית. זה היה מילכוד להנהיג לה, שלפתע מצאה את עצמה עם יותר מדי אמריקאים. ההנהלה לא יכלה להרשות לעצמה למתוח את החוט יותר מדי."

איתם להסכם, אכנס לשנה של חוטר-פעי-לות ובטופה אשתחרר מהאגודת?

יש לך הסכם עם קבוצה אחרת? "דיברתי עם הפועל רמת-גן, אבל לא הגעתי איתם לשום הסכם. בעצם לא רק איתם דיברתי, אלא עם כמה קבוצות. לא קיבלתי לירה משום קבוצה. אני גם לא אסכם עם שום קבוצה בלי שיחרור. משתלם לך כל העסק? "מבחינה כלכלית זה משתלם, כי אם אהיה בתום השנה שחקן משוחרר, אקבל יותר כסף מאשר בהפועל תל אביב."

מי מממן אותך השנה? "זה העסק שלי בינתיים."

איך אתה מסביר את השאננות שלך? "אני לא שאנן. זה לא קל לי לא ל-שחק. המישחק היה דרך החיים שלי וגם הפרנסה שלי. אבל אני יודע שבשנה הבאה אשחק בקבוצה אחרת. כל העניין של השיחרור לא היה כדי לעזוב את הפועל. רציתי שיהיה לי כוח ביד, במיקרה שאכנס איתם למיקוח על כסף, שאוכל לומר להם: אם אתם לא רוצים אותי אלך לשוק ואקבל מה שאני שווה. לא רציתי לעזוב את הפועל משום שהיה לי רע. הם חשבו שאני רוצה להרוס את הפועל, ואני חשבת שהם רוצים להרוס אותי. זה היה כדור שלג שהתגלגל."

איפה הייתי רוצה לשחק? "באחת הקבוצות היותר טובות, כדי לי הישאר ברמה של הפועל תל-אביב. הפועל רמת-גן היא אפשרות טובה. הייתי רוצה

כדורסלן חוזז

"שיהיה לי כוח ביד!"

פנחס ("פיני") חוזז, נימנה עם הכדורסלנים הספורים שגדלו באגודת הפועל תל-אביב. בעונה זו הפסיק פיני לשחק כדורסל. הוא לא הצליח להגיע להסכם עם מנהלי קבוצתו. פיני אינו נחשב לשחקן מצטיין, אך בארץ לא מוצאים בנקל שחקן-חוזז ישראלי ברמתו. חוזז אינו יכול להצטרף ל-שום קבוצה, כי הוא עדיין נחשב לשחקן אגודה שאינו משוחרר. שאננותו בכל ה-קשור להפסקת מישחקי העונה היתה חזר-דה. אמרו עליו שבודאי עומדת מאחוריו קבוצת-צמרת המממנת את שביטתו.

העולם הזה שאל את חוזז:

מה קורה לך היום? "סיכמתי עם הפועל תל-אביב לפני שני-שנים, שבתום התקופה הזאת, אם לא אניע

Wrangler®

המלצת המדק

"אמריקן ספורטסוואר" בע"מ, יבואנים ומפיצים
בלעדיים של רנגלר בישראל.
רז' מדינת היהודים 60, הרצליה פיתוח 46766
טל. 052-58164, 59871.

מגפיים מעילי רוח סווצרים חולצות סוודרים קורדרוי בלו ג'ינס

80 עמודים

שנה 47

מספר 2363

כ"ט כסלו תשמ"ג 15.12.1982

**ידי
איש**

העולם

ה"י"נו

בלדדיות

הדוא"ל!!

יפה מרדכי
יוכי רונן
קלרה אדרי